

JANICE MAYNARD

*Valea
cascadelor*

Traducerea și adaptarea în limba română de
NICOLETA NEAGOE

ALCRIS

Capitolul 1

În miezul nopții aceleia, Jane deschise ochii și văzu pe peretele vopsit în alb umbra unui bărbat. Acesta era în spatele ei, agățat de fereastră pentru a putea intra.

Visase și pentru câteva secunde, i se păru că și acesta face parte din vis.

Deloc surprinsă sau alarmată, urmări dansul umbrei tăcute. Abia în clipa în care un nor acoperi luna și auzi un zgomot în încăpere, i se făcu frică.

Încercă, pe dibuite, să aprindă veioza, dar cum mâinile îi tremurau, tot ce reuși fu s-o răstoarne de pe noptieră.

Prima reacție fu de a se da jos din pat și de a porni în goană spre ușă. Dar nici nu apucă bine să se așeze în capul oaselor, că intrusul aprinse o lumânare pe care i-o puse în ochi.

— O, Doamne! O fată! spuse el încet.

Părea surprins, dar stăpân pe sine.

În mod paradoxal, vocea acestuia o liniști pe Jane, deoarece era prea calmă, prea politicoasă pentru a aparține unui hoț.

— Nu-ți fie teamă! Nu sunt hoț.

Întrucât ei parcă îi pierise graiul, spuse aceleași vorbe în franceză, iar apoi în germană.

În cele din urmă, ea își reveni și-l întrebă :

– Spune-mi și mie atunci, cum se face că te afli aici?

Vocea ei exprima indignarea.

– Sunt David Carleton, cumnatul doctorului Wroxham. Încercam să intru în casă fără a deranja pe cineva. Credeam că această cameră e goală și că pot să stau în ea.

– Uite că nu e, îi replică imediat Jane. De ce n-ai spus că vii? Am fi lăsat ușa de la intrarea din față deschisă. Când i-ai telefonat de dimineată lui Mary, ai spus că nu vii.

Se aplecă pentru a lua veioza căzută pe jos și a o pune la loc.

– Știu, dar mi-am schimbat...

Se opri, când aceasta aprinse lumina. Se examină unul pe celălalt. Nu semăna cu sora lui. Era înalt și brunet, deși ochii săi nu erau căprui, așa cum s-ar fi cuvenit pentru a fi în concordanță cu părul și culoarea pielii.

Totuși, privirea nu-i fu atrasă de culoarea ochilor bărbatului din fața ei, ci de expresia care se putea citi în ei. Felul ciudat în care o privea, o făcu să-și dea seama că purta o caraghioasă cămașă de noapte pe care i-o dăduse Bettina.

Cămașa aceasta de noapte nu-i aparținuse Bettinei, ci o primise în dar de Crăciun de la aceasta. Prietena ei încercase în acest fel să aducă puțină strălucire în garderoba destul de săracă a lui Jane.

De obicei, Jane, care nu împlinise încă douăzeci de ani, purta aceeași pijama pe care o tot îmbrăca de la vârsta de doisprezece ani.

Cămașa de noapte pe care o primise de la Bettina se potrivea mai degrabă unei fete bogate și, în mod cert, era cea mai nepotrivită costumație pentru o întâlnire cu un necunoscut în miez de noapte.

Din fericire, Jane își lăsase capotul pe marginea patului, așa încât îl luă imediat și-l puse pe ea.

– Nu e nici o cameră pregătită pentru tine, spuse ea.

– Nu-i nimic. Am să dorm în patul din cabinet. Am mai făcut-o, spuse el încetișor. Dar mai întâi, trebuie să mănânc ceva. Sper că am să găsesc niște șuncă în bucătărie. N-am mai mâncat niște șuncă sau niște brânză ca lumea de când am plecat din Anglia.

– Cred că există ceva, zise Jane. Nu poți aștepta până la micul dejun? O să scoli pe toată lumea, dacă te duci în bucătărie pentru a-ți pregăti ceva de mâncare.

– Mă gândeam că, poate, îmi vei pregăti tu o gustare, de vreme ce ți-am stricat oricum somnul de frumusețe, spuse el pe un ton îndrăzneț. Nu e decât două noaptea. Nu pot să stau nemâncat încă șase ore. N-am mai mâncat de ieri de la prânz.

– Ce Dumnezeu ai făcut în tot acest timp ?

– O, una și alta.

Jane își aminti ceea ce-i spusese sora lui după ce vorbise la telefon cu el.

– Sper că nu vine la Norfolk doar pentru că vreo fată îl așteaptă cu nerăbdare, spusese ea zâmbind și dând din umeri.

– După atâta timp petrecut în străinătate? întrebă Jane cu îndoială în glas, știind foarte bine că fratele celui care o angajase lucrase ca topograf în domeniul exploatării țițeiului în America de Sud.

– O, David e genul acela de bărbat pe care femeile par a-l aștepta arzând de dorință, Dumnezeu știe de ce. Nu e nici foarte chipeș, și nici bogat nu e. Probabil că are un anume farmec.

Dar poate că fata se gândise că un an și jumătate era totuși prea mult, trase Jane concluzia, privindu-l la lumina difuză răspândită de veioză.

Probabil că fiecare fată pe care o cunoștea, fie se căsătorise între timp, fie era logodită, fie nu mai era interesată de persoana lui.

Mai că-i stătea pe limbă să-i spună că n-are decât să-și pregătească singur gustarea, dacă vrea să mănânce, dar îi trecu prin cap că ar fi suficient de egoist încât s-o trezească pe sora lui. Iar unul din motivele pentru care fusese angajată pe o perioadă determinată de timp, era să-i ușureze doamnei Wroxham munca în gospodărie.

– Prea bine, spuse ea pe un ton glacial, vârându-și picioarele în papuci.

Îndreptându-se spre ușă, își luă de pe noptieră cordeluța de prins părul și-și făcu imediat o coadă la spate.

– Mi-am lăsat mașina în josul străzii, spuse el când ajunseră la parter. Mă duc să-mi iau lucrurile.

Când se întoarse, șunca sfârâia pe grătar, iar cafeaua fierbea în ibric. Jane scoate niște mirodenii din dulap pentru a le presăra peste omleta gata făcută.

După ce puse masa, se pregăti să plece, dar nu apucă să facă asta, deoarece el se grăbi să spună :

– Nu pleca ! Pune-ți o ceașcă de cafea și spune-mi ce mai e pe aici. Nici măcar nu știu cum te cheamă.

– Jane Winfarthing. Am fost angajată să am grijă de copii în timpul vacanței, dar mai ales în timpul celor trei săptămâni pe care le vor petrece pe continent, în vacanță.

– Iarși pornesc la drum și iau corturile după ei ? Cu cinci copii, nici nu-i de mirare. Când începe călătoria și unde vreți să ajungeți ?

– Plecăm pe optsprezece august, dar nu există un itinerar stabilit.

– Pe optsprezece... adică, de azi într-o săptămână. Pică foarte bine, spuse el pe un ton gânditor.

Cum se face că ești liberă în timpul vacanței ? Sau nu ți-ai terminat școala ?

– Studiez istoria la universitate.

– La care ?

– La Universitatea de Est din Anglia.

Acum putea să-l vadă mai bine, deoarece lumina de la bucătărie era mai puternică. Observă că avea ochii de un albastru închis, nu deschis, așa cum crezuse mai devreme.

– Așa deci ? O tânără studioasă, suficient de inteligentă să-și dea seama că e important să-ți ascunzi inteligența îmbrăcându-te cu niște haine zorzonate și învățând să faci omletă. Ba uneori, o omletă valorează mai multe titluri universitare la un loc, spuse el pe un ton ironic.

Jane nu prea știa cum anume să ia această replică, însă aversiunea pentru el îi spori.

Se pare că prima impresie fusese corectă. Era unul din acei bărbați nesuferiți, care le priveau pe femeile necăsătorite ca pe niște jucării, iar pe cele căsătorite ca pe niște menajere, care erau bucuroase că rămân acasă, în timp ce bărbații făceau atât de multe lucruri interesante.

– Din câte pot să-mi dau seama, domnule Carleton, ați lipsit destul de mult din Anglia, îi replică ea. Vremurile s-au schimbat. Femeile nu mai sunt nevoite să-și ascundă inteligența ; sau cel puțin nu față de bărbați. Cred, mai degrabă, că bărbații încetează la minte preferă femeile sărace cu duhul.

El râse cu atâta poftă, încât o făcu să spună :

– Taci! O să-i trezești pe ceilalți.

– A făcut-o deja! se auzi o voce din spatele lui.

– Mary! exclamă acesta.

David se ridică imediat în picioare și se duse să-și îmbrățișeze sora.

Văzându-i cât de afectuos se strâneau în brațe, Jane își dădu seama de cât de mult pierduse datorită faptului că nu avea prieteni cu care să întrețină relații atât de apropiate. Prietenia ei cu Bettina Brooke era singura relație de acest gen.

– Dar cum ai intrat în casă ? îl întrebă doamna Wroxham, după ce-și reveni din uimirea și plăcerea pe care venirea lui neașteptată i le produsese.

– Pe fereastra din dormitorul lui Jane.

– Ce ? O, ce gest nebunesc ! Mă mir că n-a țipat să ne trezească pe toți. Nu ți-a fost teamă ? o întrebă ea pe Jane.

Înainte ca ea să răspundă, David se grăbi să spună pe un ton ironic:

– S-au schimbat vremurile, draga mea Mary. Numai o prostituță ar fi țipat la vederea unui bărbat agățat de fereastra ei. Lucrul cel mai inteligent pe care-l poți face într-o asemenea situație, e să te prefaci că dormi profund. În ziua de azi, când spărgătorii sunt niște jalnici amatori, e o greșală să-i iei prin surprindere. Dacă sunt înarmați, pot oricând trage în tine.

– Asta a făcut Jane ? S-a prefăcut că doarme ? întrebă sora lui.

– Nu, s-a ridicat brusc din pat, continuă el cu un zâmbet în colțul gurii, dar a făcut o mișcare greșită, iar eu am reușit să-mi recapăt echilibrul. Altminteri, cred că v-ați fi trezit cu toții auzindu-mă cum țip în timp ce mă prăbușesc la pământ.

– Ți-ar fi fost învățare de minte, spuse doamna Wroxham. Sper că ți-ai cerut scuze, așa cum se cuvine într-o asemenea situație. A fost foarte frumos din partea lui Jane că te-a primit în felul acesta. Nu meritai o așa primire.

Ca să fiu sinceră, nu zgomotul m-a trezit, ci mirosul de șuncă friptă.

– Vă rog să mă scuzați, eu am să mă întorc la mine în cameră, spuse Jane.

– Da, du-te! spuse zâmbind doamna Wroxham.

– Somn ușor! îi ură și fratele ei, ridicându-se în picioare.

– Noapte bună! spuse Jane fără să-l privească.

Când ajunsese la ea în cameră, își dădu seama că se trezise de-a binelea și că-i va fi foarte greu să adoarmă din nou.

Va mai citi ceva. Însă cartea pe care o avea pe noptieră o terminase chiar înainte de a se duce la culcare.

În camera de zi, pereții erau plini cu rafturi de cărți. Se hotărî să coboare din nou, pentru a-și lua o carte de citit.

Întrucât papucii nu făceau deloc zgomot pe dușumea, se putu strecura la parter fără a fi observată. Îl auzi pe David Carleton spunând :

– Îmi plăcea mai mult de micuța aceea care era data trecută aici.

– Te referi la Helga ? O, dar nu erai singurul ! îi replică sora lui, râzând ușor. Toți bărbații necăsătoriți de pe o arie de câteva zeci de kilometri erau fermecați de ea. Ba chiar și câțiva căsătoriți, trebuie s-o spun cu părere de rău. Roiau în jurul ei. Însă nu m-a ajutat deloc. Nu puteam să mă bazez pe ea în nici o situație. Jane e mult mai folositoare și sensibilă. Copiii au îndrăgit-o imediat.

– Parc-o și văd cum îi ține în frâu. Am simțit eu însumi că are calitățile necesare pentru o bună guvernantă.

– Haide, David, termină! Nu joci corect. Cred că ai speriat-o de moarte. Să știi că e o persoană cu foarte mult caracter.

Jane își dădu seama că nu avea dreptul să tragă cu urechea la ce discutau cei doi. Uitând de ce venise, se grăbi să urce scările.

Dar, înainte de a ajunge sus, îl auzi spunând :

– Poate că ai dreptate. Am să aștept până mâine pentru a-mi face o părere.

Neavând nici o carte pe care s-o citească și simțind cum îi crește antipatia față de David, se hotărî să-i scrie câteva rânduri Bettinei.

Bettina nu era nevoită să se întrețină singură, așa încât se afla la vila părinților săi din Majorca. O invitasă și pe Jane, dar aceasta refuzase. Știa foarte bine că nu va putea să studieze cu Bettina prin preajmă. Prietena n-avea nevoie de o diplomă, însă viitorul lui Jane depindea de asta.

" De azi într-o săptămână, o să fim prin Europa " își încheie ea scrisoarea.

A doua zi dimineață, Jane fu trezită de sărutul fiului celui mai mic al familiei Wroxham.

– Mi-ai promis că o să-mi citești ceva azi, spuse el când aceasta deschise un ochi și-l privi.

Tuturor copiilor le plăcea să li se citească, dar cărțile acelea nu erau pentru mezinul familiei.

– O, Thomas ! Dar nu la ora asta ! E de-abia șapte și zece, protestă ea, după ce aruncă o scurtă privire la ceasul de pe masă. Presupun că te-ai trezit încă din zori, spuse ea chicotind. Bine, suie-te în pat !

Thomas se cățăra în vârful patului și se așeză lângă ea.

Avea aproape cinci ani, iar în septembrie urma să înceapă școala.

Ca și Jane, nu mai fusese niciodată cu cortul prin Europa.

Vara trecută stătuse cu bunicii săi.

Nu peste mult timp, veniră și Francesca și Emma lângă ei. Jane își duse degetul la gură pentru a-i atenționa că era ora la care-i citea o poveste lui Thomas, iar lor le era interzis s-o întrerupă.

Francesca se apropia de împlinirea a șapte ani, iar Emma avea nouă.

Povestea era pe sfârșite când își făcură apariția și ceilalți doi copii, John și Edward. Edward era fratele geamăn al Emmei. John urma să împlinească unsprezece ani în octombrie.

– Putem să mergem azi pe plajă, Jane? o întrebă Emma, după ce închise cartea.

Mary, care văzuse că Jane era o înotătoare foarte bună, iar copiii aveau încredere în ea, îi lăsa în seama ei de fiecare dată când era ocupată.

– O să vedem cum e vremea după micul dejun. Buletinul meteo nu era foarte promițător. O, Doamne! Am uitat că azi ai programare la dentist. Asta înseamnă că va trebui să mergem la Norwich.

– O să mergem cu tine sau cu mami ?

– Putem să ne plimbăm pe la Woolworths ?

– Putem să mergem la muzeu?

– Putem să mâncăm pește și cartofi prăjiți în mașină, așa cum am făcut ultima dată?

– Nu știu. O să vedem, spuse Jane râzând. Trebuie să mergem să ne spălăm și să ne îmbrăcăm. Și tu, Thomas, gogoșa mea.

– De ce-mi spui "gogoșa mea", Jane?

– Pentru că gogoșile sunt o mâncare tradițională a Norfolkului. Sunt de-a dreptul delicioase. Oamenii care trăiesc în această regiune sunt adesea numiți " gogoși Norfolk ".

Îl strânse cu afecțiune în brațe, după care-i spuse să se ducă repede și să se spele pe dinți.

Mai târziu, îl auzi adresându-i-se pe un ton important lui Edward:

– Eu m-am născut la Norfolk.

– Toți ne-am născut la Norfolk, prostuțule.

Zilele pe care le petrecea cu familia Wroxham erau pline de momente încântătoare.

Descoperise plăcerea de a locui într-o ambianță foarte plăcută. Casa care o găzduia era frumos aranjată. Piese vechi de mobilier stăteau drept mărturie a faptului că mai multe generații locuiseră acolo. Lui Jane îi plăcea în mod special cutia în stil georgian care acum adăpostea cosmeticele lui Mary. Era făcută din lemn de mahon și avea mai multe sertare.

Mary Wroxham era foarte pricepută la brodat, așa încât casa era plină de tot felul de broderii. Scaunele din sufragerie erau frumos tapisate. Perdelele din camera fetelor erau înfrumusețate cu broderii care înfățișau diferite vietăți : veverițe, melci, omizi sau fluturi.

Jane nu-și dăduse seama că toate acele minunății ieșiseră din mâna doamnei Wroxham decât după vreo săptămână.

– Nu știu cât îți mai găsești timp și pentru așa ceva, îi spuse ea cu admirație.

– N-ai remarcat ceva ciudat cu privire la casa noastră? o întreabă Mary zâmbind. N-avem televizor. Și atâta vreme cât am un cuvânt de spus în casa asta, nu vom avea. Am avut la un moment dat un aparat, dar s-a stricat după câteva luni și nu ne-am mai luat altul. Nu cred că am să-ți par foarte ciudată, dacă afirm că nu-mi plăcea deloc că aveam un televizor în casă. Poate fi considerat un dar picat din cer

pentru invalizi, dar altminteri mi se pare o teribilă pierdere de timp. Sunt alte modalități mult mai interesante de a-ți petrece timpul. Ești de acord cu mine ? Sau ți se pare că sunt o ciudată ?

– Nu, deloc, spuse Jane. Cred că modul tău de abordare a lucrurilor e foarte înțelept, mai ales că din acest raționament nu pot fi excluși copiii.

Fu cât pe ce să spună : " Am învățat într-un dormitor înghețat, pentru că tatăl meu era dependent de televizor. " Dar, până la urmă, spuse :

– Ce mai vrei să confecționezi acum ?

În timp ce vorbeau, Mary cosea ceva.

– Asta e un fel de cutie pe care vreau să i-o ofer cumnatei mele de Crăciun. Încerc să fac eu însămi toate cadourile. E mult mai ieftin decât să le cumperi.

– Și mult mai plăcut pentru cei care le primesc, se grăbi Jane să spună.

Dintre toate camerele, lui Jane îi plăcea cel mai mult bucătăria. Dimineța, era trezită de lăptarul care lăsa pe scările de la ușa din spate opt sticle de lapte. Jane pune sticlele în frigider și deschidea larg ferestrele. În mijlocul bucătăriei, erau două mese și opt scaune.

Jane umplu cele cinci castronașe ale copiilor cu cereale.

Era opt dimineța, iar copiii luau micul dejun.

Când doamna Wroxham își făcu apariția, spuse cu admirație :

– O, Doamne ! Ce copii curați ! Cum de reușești, Jane ? Nu te-am auzit niciodată strigând la ei, așa cum eu fac adesea.

– Prin amenințări, spuse Jane. Știu că sunt mult mai dură cu ei decât tine. Apoi îi aminti lui Mary de programarea la dentist.

– Da, așa e. După aceea, trebuie să mă duc să cumpăr material pentru uniformele lui John și ale gemenilor.

În clipa aceea, își făcu apariția domnul Wroxham, cu un ziar în mâini. După ce dădu binețe celor prezenți, i se adresă lui Jane:

– Am auzit că ai avut o noapte agitată.

– Da, aprobă ea, deși până în clipa aceea uitase că există un nou-venit în casă.

– Ți-a fost rău ? o întrebă Francesca, plină de compasiune.

Înainte ca Jane să-i poată răspunde, doctorul Wroxham îi zâmbi complice. Iar soției sale, i se adresă pe tonul următor:

– Apropo, Mary, sunt cinci pachete în hol. Par a fi fost aduse pentru copii, dar habar n-am de unde au apărut. E ziua de naștere a cuiva azi ?

– Pachete ? Pentru noi ? spuseră într-un glas cei doi gemeni, năpustindu-se afară din bucătărie.

– De la cine e, mami ? întrebă Emma, în timp ce privea cu vădită satisfacție piciorongul cu arc pe care-l primise.

– E de la unchiul David, le explică Mary Wroxham. Vă mai amintiți, nu-i așa, că m-a sunat ieri din Londra ? Ei bine, a venit pe la noi și o să rămână o săptămână. A sosit aseară, foarte târziu.

– Cred că John e singurul care-și amintește de mine, spuse David Carleton de sus.

Pesemne că lăsase pachetele în hol când se dusesese la baie pentru a se spăla și bărbieri.

În timp ce acesta cobora scările pentru a da mâna cu doctorul Wroxham și a discuta cu cei mici, Jane se întoarse în bucătărie pentru a strânge masa.

Își dăduse seama că jucăriile fuseseră cumpărate de la magazinul Hamley din Londra, deci David nu-și consacrase tot timpul lui însuși.

Când se întoarse în bucătărie, Mary îi spuse :

– Jane, întrucât David a închiriat o mașină și vrea să ne ajute, cred că ar fi foarte bine să te duci cu el la cumpărături, în vreme ce eu am să merg la dentist cu cei mici. O să ne întâlnim cu toții la prânz. David s-a oferit să-i ducă apoi pe copii într-o plimbare la castel, în timp ce eu am să merg la coafor. Pe tine o să te lăsăm liberă, ca să dai o fugă la Biblioteca Centrală, sau oriunde vrei tu.

Planul acesta nu era deloc pe placul lui Jane, deoarece ultimul lucru pe care și-l dorea era să-și petreacă dimineța cu David Carleton. Nu cumpărăturile erau problema, ci cele douăzeci de minute cât dura drumul până în oraș.

– N-o să luăm masa într-un loc șic, nu ? întrebă ea, aruncând o privire la felul în care era îmbrăcată.

– O, nu ! Stai liniștită. Dacă David vrea să-i răsfete pe copii, va trebui să mai aștepte.

– Bună dimineța ! spuse fratele ei, intrând în bucătărie. Am auzit c-o să am plăcerea de a te însoți prin magazine, i se adresă el lui Jane.

– Dacă tu vei duce căruciorul, iar Jane va lua produsele de pe rafturi, totul va merge foarte repede, spuse Mary, scutind-o pe Jane de-a mai da vreo replică.

– Ce vreți să mănâncăți, domnule Carleton ? îl întrebă ea.

– Văd că ești foarte protocolară, remarcă el. Surorii mele îi spui Mary. De ce nu-mi spui și mie pe numele mic? Nu intenționez deloc să-și spun domnișoară Winfarthing.

– Bine. Ce vrei să mănânci... David ?

– Niște șuncă, dacă a mai rămas. Dar pot să-mi prepar și singur. Cred că vrei să te pregătești pentru plecarea în oraș.

– Sunt gata, dar trebuie să-i supraveghez și pe copii. Crezi c-o să te descurci singur?

– Cred că da, spuse el pe un ton destul de sec.

Jane se duse în grădină și-i găsi pe cei mici jucându-se. Îi chemă înăuntru și-i puse să se îmbrace.

Când o cunoscuse pe Mary, fusese uimită să descopere că această femeie zveltă, la modă și plină de viață era soția unui doctor de țară și mama a cinci copii. Să porți pe umerii tăi grijile unei case nu era ceva neapărat monoton și dăunător pentru propria persoană. Putea fi o carieră la fel de interesantă și plină de satisfacții ca oricare alta. Cu toate acestea, descoperirea nu-i clătină convingerea că orice femeie ar trebui să se întrețină singură.

Nimeni nu știa mai bine decât Jane că nu orice căsnicie era la fel de fericită ca a acestora.

Un cuplu putea foarte bine să nu se despartă, fie și numai pentru faptul că femeia nu era independentă. Rezultatul nu putea fi decât unul dezastruos pentru toată lumea. Părinții ei erau cel mai grăitor exemplu în această privință. Jane își promisese ei însăși că nu va cădea niciodată într-o asemenea capcană. Dacă se va căsători cândva, într-un viitor îndepărtat, o va face numai de pe picior de egalitate.

– Dar dacă o să te îndrăgostești ? Ce vei face atunci ? o întrebase Bettina, în cursul uneia dintre discuțiile purtate pe această temă.

– Nu prea cred că se va întâmpla asta. Știu foarte bine că nu sunt o persoană cu lipici, așa încât sunt încredințată că o atracție reciprocă nu se va întâmpla prea curând, îi răspunsese Jane. Dacă totuși se va întâmpla, am să rezist.

Totul e să treci cu bine peste vârsta de douăzeci de ani, când instinctul de a perpetua specia e foarte puternic. Pe la vreo douăzeci și opt de ani, lucrurile se mai schimbă. Poți să-ți alegi un partener cu mintea, nu cu inima.

– Dar atunci, cei mai mulți bărbați nu vor mai fi liberi, îi replicase Bettina.

Aceasta era ferm convinsă că Jane e o femeie foarte atrăgătoare, dar foarte puțini erau cei care observau asta, deoarece părea că-și dorește să mascheze înfățișarea îmbrăcându-se cu haine demodate.

Puțin după ora nouă, Mary și copiii se urcară în camionetă.

– Cred că, în comparație cu Peru, aici ți se pare foarte frig, spuse Jane în timp ce se îndrepta împreună cu David spre mașina pe care acesta o închiriasse.

Era o dimineată mohorâtă, dar ei îi era cald.

– Da, ai nevoie de câteva zile până să te obișnuiești din nou cu clima. Din ce ținut ești ?

De fiecare dată când i se punea această întrebare, Jane răspundea fără ezitare : " De la Londra ", deși, dacă era să înțeleagă această întrebare în vechiul sens al termenului, nu se simțea aparținând nici unui loc.

Auzindu-i răspunsul, David nu se putu abține să nu-i arunce o privire surprinsă.

– Atât de aproape? M-am gândit că, dacă te afli aici, părinții tăi nu pot locui decât peste mări și țări.

Era neîndoielnic faptul că sora lui îi spusese, cu mult tact, că era mai degrabă ciudat din partea lui Jane să nu vrea să-și petreacă o parte din vacanță cu propria familie.

Jane îi dădu și lui explicația pe care i-o dăduse lui Mary :

– Tatăl meu a murit, iar mama s-a recăsătorit. Soțul ei are copii din prima căsătorie. Nu mi se pare cinstit să aștept vreun sprijin din partea lui, mai ales la vârsta asta. Trebuie să mă întrețin singură.

Explicația nu era conformă cu realitatea decât parțial. Dar Mary o acceptase.

Probabil înțelesese că Jane nu era în cele mai bune relații cu tatăl vitreg.

Lucrurile chiar așa stăteau, dar nu pentru că ar fi fost gelos pe el. Sau el, pe ea. Se bucurase pentru că mama ei se recăsătorise și spera că va găsi alături de acest bărbat liniștea de care nu avusese parte alături de tatăl ei.

Richard Kirstead fusese cel care produsese ruptura între el și fiica lui vitregă. Era un om înstărit, iar ea n-ar fi reprezentat o povară pentru el.

Recăsătorindu-se, nu mai avea nevoie de o menajeră, așa cum se întâmplase la moartea primei soții.

Când avusese loc căsătoria, Jane era în ultimul an de liceu.

Bărbatul s-a supărat așa de tare când i-a spus că vrea să meargă la universitate, încât s-a dus la școală, a vorbit cu directoarea și s-a întors triumfător cu informația că Jane nu era nici pe departe atât de inteligentă pe cât își închipuia.

De fapt, directoarea îi spusese că, deși nu se număra printre elevele cele mai strălucitoare, avea o mare putere de concentrare și autodisciplină, calități care o puteau ajuta să-și realizeze ambițiile.

Rezultatul ciocnirii dintre ei a fost că lui Jane i s-a spus fără înconjur că nu va primi nici un ban. Ba mai mult, nu avea ce să caute acasă în vacanță.

Însă, ceea ce a lovit-o cel mai tare a fost lipsa de susținere a mamei sale. Departe de a fi bucuroasă că fiica ei vrea să se împlinească, doamna Kirstead considera, ca și soțul ei, că trei ani de studii nu erau decât o imensă pierdere de timp.

– Cum te-a găsit sora mea ? o întrebă David.

– A pus un anunț la librăria din Norwich, unde cumpărătorii sunt în majoritate studenți. Lucrul ăsta îmi amintește că trebuie să

iau niște cărți pentru călătorie, murmură ea, mai mult pentru ea însăși.

– Ce-ai să faci după terminarea studiilor ? Ce carieră vrei să urmezi?

– Vreau să fiu arhivist. Am să fac niște cursuri postuniversitare de administrare a arhivelor, iar apoi am să-mi caut un loc de muncă în provincie. Nu vreau să mai locuiesc la Londra.

– Nu mi se pare că e o ocupație pentru o fată. E foarte plicticoasă.

– Aș spune că majoritatea ocupațiilor sunt plicticoase pentru cei care nu știu mare lucru despre ele.

– Nu mă îndoiesc de asta. Dar oamenii cu care vei lucra? După mine, sunt toți niște indivizi rigizi, sau e și asta o falsă impresie?

– Nu știu. N-am întâlnit nici unul.

– Și nu crezi c-ar trebui s-o faci? Asta, înainte de a fi prea târziu, iar tu să te pomenești că ai ajuns fată bătrână. Cam așa cum sunt puse arhivele la index.

– Doamne ferește! spuse Jane cu ironie. Oricum, a trecut vremea când supremul țel al tinerelor era căsătoria, iar femeile necăsătorite nu mai sunt considerate fete bătrâne.

În clipa aceea, David opri mașina pentru a lua o femeie care pierduse autobuzul și care-i făcea semn cu disperare. De îndată ce se așeză pe bancheta din spate, începu să vorbească și nu se mai opri până nu ajunseră la marginea orașului, în stația unde o aștepta sora ei.

– Ce gură-spertă ! exclamă David, după ce femeia coborî din mașină.

– Mie mi-a plăcut foarte mult de ea ! spuse Jane, căreia îi plăcea să-i asculte pe oamenii care vorbeau cu accent local.

Monologul femeii era preferabil discuției pe care începuse s-o aibă cu David înainte. Iar acum nu mai aveau decât câteva minute până la destinație.

Capitolul 2

– O, Doamne ! Ai stat o veșnicie ! exclamă David când Jane se întoarse la mașină peste mai bine de o oră.

– Sora ta mi-a spus că totul e mult mai scump în străinătate. Fără a mai pune la socoteală faptul că unele lucruri nu le găsești. Mi-a spus că vara trecută le-au lipsit biscuiții englezești și dulciurile de aici.

După ce transportară totul în portbagaj, David spuse :

– Da, așa e. Majoritatea oamenilor din țara asta habar n-au cât de norocoși sunt să găsească o asemenea varietate de mâncare la prețuri mai mult decât acceptabile. De fiecare dată când mă întorc din străinătate, am nevoie de ceva timp să mă adaptez stării generale de prosperitate.

– Ești nevoit să lucrezi în străinătate, sau e alegerea ta ?

David încuie portbagajul și spuse :

– Hai să bem ceva într-o cafenea și am să-ți răspund la această întrebare. Am să-ți spun și povestea vieții mele, dacă vrei.

După ce se așezară la o masă mai retrasă, David fu cel care începu discuția :

– Așadar, căsătoria nu figurează printre planurile tale ? Faci parte din categoria acelor femei care preferă să schimbe bărbații precum își schimbă ciorapii, decât să-și petreacă tot timpul lângă un soț insipid?

– Nu, nu fac parte din acea categorie, spuse Jane cu mândrie.

– Ai un singur iubit ?

Spre indignarea ei, Jane simți cum se îmbujorează la față.

– N-am spus că sunt împotriva căsătoriei, chiar dacă în zilele noastre o femeie nu-și ratează viața dacă nu se căsătorește. O carieră care să te acapareze cu totul, te poate face mai fericită decât o căsătorie mediocră.

– Mi-ai spus deja asta. Dar după părerea mea, o femeie care e atât de acaparată de propria carieră, nu poate fi decât una rece, nepasională. Eu mă gândeam că o combinație între carieră și viața de familie e soluția cea mai potrivită.

– Din păcate, numai bărbații o pot adopta, pentru că ei se ocupă de carieră și de nimic altceva, îi răspunse Jane. Din câte am văzut, după căsătorie tot greul familiei cade pe umerii femeii. Ea trebuie să împace viața de familie cu o carieră pusă de cele mai multe ori sub semnul întrebării. De exemplu, dacă unul dintre copii se îmbolnăvește de pojar, tatăl nu-și ia nicodată liber de la serviciu pentru a-l îngriji. Se consideră că asta e datoria mamei. Va trebui să mai treacă mult timp până când bărbații și femeile vor fi egali.

– Sau până toate femeile vor fi egale între ele, îi răspunse el ironic. Știi, ești mai norocoasă decât majoritatea tinerelor din lumea asta. Poți să-ți alegi singură soțul, nu s-o faci altcineva în locul tău. Poate vei fi nevoită la un moment dat să ai grijă de copilul tău bolnav, dar nu va trebui să aduci pe lume în fiecare an un copil, și asta de foarte tânără. Nu vei fi considerată o ratată, dacă nu vei naște

fii. Nu știu dacă-ți dai seama, dar ești cu mult deasupra multor bărbați de pe lumea asta. Ești educată și bine hrănită.

– Iată un răspuns tipic masculin! Evident că sunt o norocoasă pentru că m-am născut în Anglia anului 1950 și nu a anului 1900, aici și nu în altă parte a lumii, unde femeile sunt sclave. Dar nu ai cum să oprești progresul din țările mai avansate, numai pentru ca țările subdezvoltate să recupereze deficitul de civilizație.

– Mă întreb dacă emanciparea continuă a femeilor din lumea occidentală e o evoluție.

Își aruncă ochii asupra ceasului pe care-l avea la mână și spuse :

– Mai avem o oră la dispoziție. Ce-ar fi să mergem la librăria aceea despre care ai vorbit mai devreme ? Mi-aș lua și eu niște cărți ușoare.

– Dacă vrei, de ce nu ! zise ea pe un ton care exprima îndoiala. Dar să știi că nu sunt specializați în cărțile de larg consum. Găsești mai degrabă romane clasice și lucrări științifice.

Ochii acestuia se umbriră puțin.

– Să știi că am mai citit din când în când și câte o carte serioasă.

– N-am vrut să insinuez că lucrurile ar sta altfel. M-am gândit numai că dorești să citești ceva ușor, de vacanță.

În timp ce se pregăteau să iasă din cafenea, apărură o fată dintr-una din încăperile vecine și spuse cu ochii strălucindu-i:

– David! Când te-ai întors?

– Bună, Harriet ! Arăți foarte bine. Să înțeleg că ești îmbrăcată după ultima modă, nu?

– Păi... da. E ceva ce nu va fi cunoscut în Norfolk decât la sfârșitul verii. Abia atunci oamenii încep să se gândească la îmbrăcăminte de iarnă, îi explică ea.

Purta o fustă midi din lână și o bluză cu mâneci largi.

În picioare, avea niște cizme lungi din piele de antilopă de un verde pal.

– Îmi place. E o costumație foarte feminină. Ți se potrivește, spuse David aprobator. Jane, ea e Harriet Martham. Jane o ajută pe Mary să aibă grijă de copii câteva săptămâni.

– Îmi pare bine de cunoștință, spuse Harriet, măsurând-o din priviri.

Apoi, întorcându-și din nou capul spre David, spuse :

– Am venit să beau niște cafea. Ați băut deja ?

– Ce-ar fi să te duci să mai bei încă o ceașcă, David? se grăbi să spună Jane. Sunt sigură că aveți multe să vă povestiți. Ne vedem mai târziu. La revedere, îi zise ea lui Harriet.

În timp ce păsea în magazinul de fructe și legume, Jane se trezi întrebându-se dacă Harriet Martham făcea parte din acea categorie de femei despre care Mary Wroxham spusese : " David e genul de bărbat pe care femeile îl așteaptă cu plăcere."

Deși de departe arăta mai tânără, de aproape îi dădeai seama foarte bine că trebuie să fi avut vreo douăzeci și șase—douăzeci și șapte de ani. Cu toate acestea, era foarte atrăgătoare. Probabil că nu era singură din cauza lipsei de pretendenți, ci pentru că singurul bărbat care însemna ceva pentru ea îi scăpa printre degete. Bărbatul acela putea fi chiar David. De îndată ce-l văzuse, ochii începuseră să-i scliffească. Înainte de asta, nu ieșea cu nimic în evidență.

Poate că văzând-o arătând atât de bine, lui David i se va trezi din nou interesul. Deși nu stătuse lângă ei decât câteva minute, Jane își dădu imediat seama că fuseseră cândva foarte apropiați.

De aceea, fu surprinsă când văzu că David n-a întârziat la întâlnirea cu ceilalți membri ai familiei.

Își petrecu după-amiază cu cei mici, așa cum promisese.

– Cum ți-ai petrecut după-amiaza ? Te-ai întâlnit cu vreunul dintre colegii tăi? o întreabă Mary la întoarcere.

– Nu, dar fratele tău s-a întâlnit cu cineva. O femeie pe care-o cheamă Harriet Martham.

– O, da? E o drăgălașă, nu-i așa? Se îmbracă întotdeauna cu mult gust. E o obișnuită a magazinelor. Aș zice că e chiar dependentă. Cum era îmbrăcată?

Jane îi descrie îmbrăcămintea.

– David a fost coleg cu fratele ei, spuse Mary. Era o vreme când... o, Doamne! Uită-te la idiotul ăla din față!

Un șofer cu beția vitezei făcea slalom printre mașini. Cert e că Mary nu-și termină fraza. Poate că uitase, sau poate că fusese un mod de a evita să vorbească despre un lucru prea intim. Oricum, restul drumului singurul subiect de discuție fu moda. Mary plănuia să se îmbrace la petrecerea din acea seară dată de familia Plumstead cu un costum format dintr-o pereche de pantaloni din mătase și un jersey. Cuvintele acesteia o făcură pe Jane să tânjească ea însăși după haine, lucru care i se întâmpla destul de rar. Trebuia să recunoască faptul că în materie de modă se afla pe aceeași lungime de undă cu Mary. Bettina nu reușise niciodată s-o facă să tânjească după haine, tocmai pentru că garderoba ei se schimba prea repede și avea multe articole prea lucioase, după gustul lui Jane.

Din contră, doamna Wroxham se îmbrăca simplu, dar cu gust. Așa își dorea și Jane să fie când va avea o carieră.

La puțin timp după ce domnul și doamna Wroxham plecară la petrecere, David ieși și el. Nu menționase unde se va duce, sau când se va întoarce, iar Jane presupuse că va veni foarte târziu. Cum ea ocupa singurul dormitor care mai rămăsese liber, probabil că în noaptea aceea David va dormi pe un pat improvizat în camera lui John.

După ce acesta se duse la culcare pe la vreo opt și jumătate, având permisiunea de a citi până la nouă, Jane își făcu un duș. Mary îi dăduse voie să folosească foehnul, așa că nu mult după aceea avea din nou părul uscat.

Se privi în oglină și se întrebă dacă Bettina nu-i făcuse decât un compliment când îi spusese că, dacă s-ar machia puțin și și-ar pune niște haine alese mai cu grijă, ar putea fi o fată de-a dreptul fermecătoare.

Dar nu trebuie să încerc să fiu atractivă, își spuse ea, deoarece s-ar putea să mă simt atrasă de cineva.

Atâta vreme cât nimeni nu e interesat de mine, n-o să-mi fie greu să-mi țin emoțiile în frâu.

Tocmai se pregătea să coboare, când John deschise ușa și spuse:

– Pot să cobor? Vreau să mănânc ceva. Mi-e foarte foame.

– Bine, dar ai grijă să te speli din nou pe dinți.

Când ajunseră în bucătărie, îi întinse niște unt pe pâine și făcu ciocolată fierbinte pentru amândoi.

Stăteau și sorbeau din ciocolată, când auziră motorul unei mașini care se apropia.

Nu peste mult timp se auzi soneria. Se duse să deschidă și fu surprinsă văzându-l pe David.

– N-am fost decât să beau o bere, îi răspunse el, văzând-o cât de uimită e să-l vadă întorcându-se atât de repede.

În timp ce o urma în bucătărie, spuse :

– Îmi place mai mult cum arăți cu părul lăsat liber pe spate. Strâns la spate într-o coadă, te face să pari prea severă, prea matură.

Uitase că avea părul desfăcut. Își scoase panglica din buzunar și-l strânse.

– Mă incomodează să-l țin desfăcut. E foarte dezordonat.

– Există un poem în legătură cu asta, spuse David : " Un aer neglijent în înfățișarea unei tinere e mai fermecător decât perfecțiunea artei ".

– E din Robert Herrick, zise Jane crispată. Dar cred că e un poem anapoda.

– O, Doamne! Parcă ai trăi pe altă planetă, spuse el punându-și mâna de-a latul ușii, așa încât ea să nu poată trece fără a-i cere permisiunea. Cu toate acestea, arătai foarte bine aseară așa cum erai îmbrăcată și cu părul în vânt.

– John e în bucătărie și trebuia să fie de mult în pat, zise ea, neluându-i în seamă vorbele.

Jane își dădu seama că, deși nu o considera nici pe departe atât de atractivă precum era Helga, David era gata să flirteze cu ea. Probabil că făcea asta cu toate femeile.

Era o atitudine pe care o detesta, deoarece i se părea înjositor gândul că orice femeie trebuia să fie flatată de atenția unui bărbat. Reversul medaliei îl reprezenta convingerea cinică a Bettinei că orice bărbat cădea în capcana de a vorbi despre el însuși, încurajat fiind de străvechea tehnică feminină de a cădea în extaz în fața nimicurilor pe care acesta le debita, necontestându-i niciodată opiniile.

– Nu mi-aș dori un bărbat care să poată fi câștigat atât de ușor, îi spusese Jane în cursul uneia dintre numeroasele discuții pe care le avuseseră cu privire la bărbați. Cred că femeile și bărbații ar trebui să se respecte reciproc și să fie sinceri.

În timp ce-l conducea pe John sus, se gândi că i-ar fi plăcut mai mult de David dacă ar fi tratat-o cu indiferență.

În mod inevitabil, călătoria pe care urmau s-o face era preocuparea majoră a tuturor pe măsură ce ziua plecării se apropia.

– O să cumpărăm niște ciocolată din aia bună în Olanda, mami ? întrebă Francesca.

– Despre ce vorbești ? întrebă David.

– Cred că Francesca se referă la la fideaua de ciocolată, un fel de marmeladă în versiune olandeză. Nu lipsește un borcan de la nici un mic dejun. Copiilor le place foarte mult și o pun peste untul întins pe pâine, îi explică Mary.

– Trebuie să văd și eu cum e. Ai stabilit traseul? zise el, întorcându-se spre cumnatul lui. Sau ai să te lași condus de instinct?

– Mai mult sau mai puțin, spuse doctorul Wroxham. O să mergem cu siguranță în Munții Pădurea Neagră, în Germania, iar punctul extrem unde vom ajunge va fi Tal der Wasserfalle, în Elveția.

– Ce înseamnă asta, tati? îl întrebă John.

– Valea Cascadelor.

Apoi, întorcându-se spre David, continuă:

– Unul dintre pacienții mei a fost acolo în urmă cu vreo doi ani și mi-a spus că e un loc minunat. Probabil că ne vom petrece cea de-a doua săptămână în întregime acolo.

– Nu prea cred că lui Jane o să-i placă în Elveția, spuse David, aruncându-i o privire amuzată.

– De ce nu ? întrebă Mary.

– N-ai aflat că e o feministă convinsă ? În Elveția, numai bărbații se bucură de drepturi cetățenești.

Văzând că John dorea să-l întrebe ceva, dar nu putea pentru că avea gura plină, David adăugă:

– Dreptul de a vota la alegeri.

Cum terminase de înghițit ce avea în gură, John se grăbi să întrebe:

– Ce înseamnă " feministă " ?

– O persoană care crede că femeile sunt la fel de bune ca bărbații, dacă nu chiar mai bune, îl informă unchiul lui. Majoritatea feministelor sunt niște sălbatică, de statură înaltă și care au o idee fixă : lumea nu va fi niciodată dreaptă decât în clipa în care toți prim-miniștrii și toți președinții vor fi femei.

– Jane e înaltă, dar nu e sălbatică, spuse Emma.

– Deocamdată, zise el. Dar cred că va deveni, dacă nu-și schimbă vederile.

– Unchiul David glumește. Nu-i acorda atenție, spuse mama ei. O feministă e o persoană care crede că bărbații și femeile sunt egali.

– Și sunt? întrebă Edward.

– Nu! spuse unchiul lui pe un ton hotărât.

– Nu ! îl aprobă doctorul Wroxham.

– Ei, haide, Peter! protestă Mary.

– Bărbații și femeile sunt diferiți, continuă doctorul pe un ton mai potolit. Unii bărbați sunt superiori anumitor femei și invers. Sunt egali în sensul că ambele sexe sunt îndreptățite la aceleași oportunități în viață. Ești de acord cu asta, Jane?

– Da, zise ea zâmbind.

– Nu mi-am dat seama că ești feministă, spuse Mary. Generația din care faci parte a obținut toate drepturile pentru care a luptat. Sau acum luptați pentru femeile din alte părți ale lumii?

– Nu sunt o feministă militantă, spuse Jane. Am niște convingeri foarte ferme în această privință, dar nu mă înfierbânt decât în clipa în care dau peste un antifeminist deghizat.

În clipa aceea, Emma schimbă brusc subiectul, spunând :

– Tati, putem merge la castelul baronului Bomburst în Bavaria ? Am crezut că nu e real, dar l-am văzut într-una din revistele lui mami. O, spune "da"! Prefer să merg acolo decât în altă parte.

– Castelul cui?

– Cred că se referă la filmul acela pe care l-am văzut de curând, spuse Mary. Dar cred că era numai un decor de film, nu un castel.

– Ba nu. E real.

Emma se dădu jos de pe scaun și se duse în cealaltă cameră. Se întoarse cu o copie a ghidului turistic al Germaniei pe care mama sa îl cumpărase din Norwich.

– Are dreptate. Castelul e adevărat. E vorba de unul din castelele din Bavaria ale lui Ludwig cel Nebun. E aproape de Munchen, spuse Mary. Poate o să mergem să-l vizităm, dacă nu e prea departe de ruta noastră.

– Eu mi-aș dori cel mai mult să merg cu telecabina, spuse Edward. Mi-a spus un coleg că a văzut la televizor un film în care dintr-o dată telecabina n-a mai mers. Se aflau cu toții suspendați undeva între munți. O furtună năprasnică se abătuse asupra regiunii. Unul dintre pasageri era un criminal...

Cum acesta se opri pentru a-și trage răsuflarea, tatăl său spuse pe un ton sec :

– Mamei tale i-ar fi plăcut o asemenea experiență. Ar fi fost punctul culminant al vacanței. În cursul zilei de duminică, cu două zile înainte de plecarea în vacanță, unul dintre partenerii doctorului Wroxham, doctorul Swanton, a fost transportat de urgență la spital, deoarece avusese un atac de inimă. Avea cam patruzeci și cinci de ani, era sănătos, așa încât toată lumea fusese luată prin surprindere. Al treilea medic al grupului era doctorul Cringleford, un domn în vârstă care aștepta ca nepotul său să capete toate calificările necesare pentru a se putea retrage.

La început, nu fură îngrijorați decât de soarta bolnavului și a familiei sale.

John fu cel care puse întrebarea care stătea pe buzele tuturor.

– Asta înseamnă că nu mai mergem în vacanță, mami?

– Nu știu, dragule. O să vedem, îi răspunse ea cu un aer absent.

Dar seara, când copiii se culcaseră deja, discută cu soțul ei despre acest subiect.

– Crezi că tu și Jane vă puteți descurca fără mine în călătorie? o întreabă doctorul. Singura alternativă e să anulăm totul. Copiii vor fi foarte dezamăgiți, dar nu putem face nimic în această privință.

– N-ar fi mai bine să facem o călătorie prin țară? Măcar problema limbii ar fi rezolvată.

Domnul Wroxham era singura persoană care vorbea germana. Jane vorbea destul de bine franțuzește, iar Mary o rupea în spaniolă, dar în germană nici una dintre ele nu știa mai mult de câteva cuvinte. Iar asta era cu adevărat o problemă, deoarece în Munții Pădurea Neagră nu prea întâlneai oameni care să vorbească engleza.

– Dacă e să privim lucrurile din această perspectivă, ar fi într-adevăr mai bine să nu plecați peste hotare. Mă întreb dacă ni s-ar înapoia banii acum?

Mary stătu puțin pe gânduri, iar pe față i se întipări îngrijorarea.

– O să pierdem o mulțime de bani, dacă nu mai plecăm. O, dragule, nu știu cum e mai bine să procedăm. Chiar și aici, tot avem nevoie de un bărbat în caz de urgență.

– Sunt sigur că Jane n-o să fie de acord, dar dacă ai nevoie de un bărbat, pot merge eu, se oferi fratele ei.

– Dar tu ți-ai făcut deja niște planuri, David.

– Dar le pot schimba.

– Trebuie să recunosc că m-aș simți mult mai bine dacă David te-ar însoți, spuse doctorul Wroxham. Jane tresări. Peter Wroxham era un bărbat de treabă și o companie plăcută. Așteptase cu

nerăbdare această călătorie, aproape la fel de mult ca Mary și cei mici, dar acum, perspectiva de a petrece trei săptămâni în compania cumnatului acestuia o speria.

David putea fi orice altceva, dar nu o companie plăcută, se gândi ea în timp ce-l privea cu coada ochiului.

Mary era la fel de puțin dornică de a-l lua pe David în călătorie, dar din cu totul alte motive. Simțea că nu prea aveau cum să aibă o vacanță tihnită alături de un celibatar căruia îi stătea mintea la altceva.

Până la urmă, cei doi bărbați reușiră s-o convingă că aceasta era cea mai bună soluție. Era posibil ca domnul Wroxham să-și găsească un înlocuitor în a doua parte a vacanței. Așa încât, va putea să li se alăture, iar David își va vedea de treburile lui.

După ce stabiliră lucrul acesta, Jane se retrase la ea în cameră pentru a lucra. Era o seară călduroasă de august. Rezistă cu greu ispitei de a se așeza cu coatele pe pervazul ferestrei, pentru a privi afară. Aproape că se întunecase, iar asta o făcu să-și aprindă veioza. Moliile începură să zboare prin fereastra larg deschisă. Încercă să se calmeze.

O insectă intră înăuntru și se opri pe una din paginile cărții pe care Jane o citea. Nevrând s-o omoare, încercă s-o arunce pe fereastră, dar din păcate, aruncă și cartea, deoarece insecta nu voia deloc să-și ia zborul.

În carte avea câteva bucăți de hârtie pe care avea niște notițe, pe care nu dorea nicidecum să le piardă. Aceste hârtiute poposiră pe acoperișul cabinetului medical și puteau fi recuperate din dormitorul fetițelor.

Reuși să recupereze notițele fără a le trezi pe Francesca și pe Emma. Când trecu prin dreptul patului Francescăi, se opri și fu cuprinsă de un val de tandrețe văzând-o pe copilă dormind.

Se gândi la ce norocoși erau acești copii că se născuseră într-o asemenea familie și erau înconjurați de afecțiune.

– Chiar trebuie s-o iei pe domnișoara asta plină de fumuri în călătorie ?

– Te referi la Jane ? O, David, dar e foarte urât din partea ta! Ce ai împotriva ei? Vocile veneau dinspre hol, iar Jane le auzea foarte clar.

– Draga mea Mary, oricât de folositoare ți-ar fi, trebuie să recunoști că e un caz mai rău decât al unei femei savante.

– Persistă în a-și arăta disprețul pentru toți cei care sunt împotriva feminismului ?

– Trebuie să recunosc că femeile de genul ei m-au făcut să devin astfel. E pentru mine cel puțin o ciudățenie cum de aceste sufragete întârziate par a avea o atitudine victoriană asupra sexului.

– David ! Sigur n-ai încercat s-o săruți ? se auzi vocea surprinsă și speriată a lui Mary.

– Ei, Doamne! Cine crezi că sunt ? Oi fi petrecut multă vreme în sălbăticie, dar n-am ajuns atât de rău, încât vreo femeie să nu se simtă în siguranță cu mine. Ca s-o găsesc pe domnișoara asta plină de fumuri irezistibilă, ar fi trebuit să fi stat peste mări și țări cel puțin optsprezece ani.

– Atunci, ce-ai vrut să spui când te-ai referit la atitudinea ei în privința sexului ?

– Nu se poate relaxa când se află un bărbat în preajma ei. Cred că viața studențească i se pare destul de tensionată. Probabil că majoritatea studenților sunt prea ocupați să-și aranjeze părul și să facă schimb de lanțuri între ei pentru a-i acorda atenție.

– Cred că te înșeli, dragul meu. În pofida felului în care se îmbracă, sunt absolut convinsă că studenții care-i sunt colegi lui Jane sunt la fel de virili ca aceia din generația ta.

– Unii dintre ei nu prea par. Tot așa cum nici ea nu pare deloc feminină.

Nici nu apucă bine să-și termine fraza, că telefonul începu să sune.

– O, Doamne! Cine o fi? se auzi vocea îngrijorată a lui Mary.

Coborî imediat pentru a răspunde, iar David se duse la baie. Îl auzi cum încuie ușa și dă drumul la robinet. Abia atunci își luă inima-n dinți și se strecură până la ea în cameră.

De foarte mult timp nu mai plânsese, iar în clipa în care intră în cameră, ochii i se umplură de lacrimi. Ascultându-l pe David cum vorbește despre ea, își dădu seama că drumul pe care și-l alesese era unul foarte lung și singuratic. Gândul acesta îi dădu fiori.

Nu era pentru prima dată când se simțea descurajată. I se mai întâmplase să fie cuprinsă de depresie când simțea că nu mai rezistă. Dar era pentru prima dată când se auzise descrisă ca fiind demodată și plină de fumuri. Se simțea rănită și umilită.

Trebuia să-i dea totuși dreptate lui David Carleton. Într-adevăr, nu încercase să-și ascundă dușmănia pe care i-o trezea. Dar nu i se părea că fusese atât de neprietenosă pe cât spunea el.

"O, Doamne! Ce fericită eram aici, înainte de a veni acest bărbat!" se gândi ea cu tristețe. Într-adevăr, această perioadă fusese printre cele mai sigure și mai plăcute din viața ei.

Dacă Jane învățase ceva din viață, era că totul trebuia tranșat, limpezit cât mai repede. Așa încât, a doua zi dimineață, o abordă pe Mary.

– Nu crezi că, date fiind împrejurările, ar fi mai bine să nu vin cu voi în străinătate ? Sunt sigură că am să-mi găsesc altceva de lucru pe perioada care a mai rămas din vacanță. Nu trebuie să te simți obligată față de mine și să mă mai ții.

– Cum adică, să nu te mai țin ? De unde ți-a venit ideea asta ? o întreabă Mary uimită. De ce aș vrea să ne părăsești?

– Păi, eu și fratele tău nu ne înțelegem prea bine și m-am gândit că poate...

– Vrei să-mi spui pe ocolite că nu vrei să vii cu noi? o întrerupse Mary.

– O, nu. Deloc. Ardeam de nerăbdare, dar...

– Eu cred că ne ești mai mult decât necesară, o asigură Mary. N-am să mă simt prea bine cu David prin preajmă. O să plece la agățat de fete, iar pe mine o să mă lase singură. Dacă vii și tu, o să stea și el cu copiii din când în când, iar noi vom fi libere seara.

– Ești sigură că...

– Foarte sigură, draga mea, spuse Mary cu fermitate.

În seara zilei de marți, copiilor li se administrează un somnifer ușor și fură transportați în camionetă.

– Cu puțin noroc, vor dormi tot drumul până vom ajunge pe malul apei. La sfatul doctorului Wroxham, Jane luă și ea o pastilă. Eficacitatea acesteia fu atât de mare, încât nu ceasul deșteptător o trezi, ci o persoană care o scutura de umeri. Deschise ochii și-i văzu pe David și pe John.

– Haide, Jane. A sosit vremea să plecăm, o anunță John cu entuziasm.

Capitolul 3

Jane nu avu nevoie de foarte mult timp pentru a se spăla pe dinți, a-și strânge părul și a se îmbrăca. Dar îi luă ceva vreme până ce reuși să-și limpezească gândurile.

Ieșiseră de mult din oraș, când John spuse:

– Cred că mami a adormit.

Mary stătea, într-adevăr, cu ochii închiși, dar nu pentru că dormea, ci pentru a-și ascunde tristețea pe care o resimțea deoarece își lăsase soțul singur.

"Cred că e minunat să ai o asemenea căsnicie", se gândi Jane. Dar știa prea bine că lucrul acesta e o raritate. Majoritatea căsătoriilor se transformau într-un infern, așa cum se întâmplase părinților ei.

I se părea de-a dreptul înfricoșător cum doi oameni care-și promiseseră să-și petreacă toată viața împreună, ajunseseră să aibă cel puțin o ceartă pe zi. Chiar și acum își amintea cu precizie certurile care-i marcaseră copilăria. Nici unul dintre părinți nu voia să-și recunoască vina în eșecul căsniciei. Mama ei considerase că vina îi aparține în întregime tatălui ei. El arunca, evident, vina pe ea.

Jane și-a dat seama din copilărie că relația lor nu se stricase din pricina deselor cicăleli ale mamei sale sau a izbucnirilor de furie ale tatălui ei. Era vorba de o incompatibilitate funciară. Dacă fiecare dintre ei ar fi avut un alt partener, lucrurile ar fi stat cu totul altfel. Atracția fatală pe care au resimțit-o la început s-a transformat imediat într-un coșmar.

Cum nu mai dorea să se gândească la un subiect atât de delicat, îi aruncă o privire lui David. Probabil că nu luase o pastilă, sau poate că era obișnuit să se scoale la orice oră. Era proaspăt bărbierit și avea privirea vioaie. Atât de vioaie, încât i-a simțit ochii ațintiți asupra lui.

– Ai uitat să-ți pui ceasul să sune ?

– Nu. Cred că pastila pe care am luat-o și-a făcut efectul cu prisosință. N-am mai luat până acum așa ceva.

El ridică ușor din sprâncene.

– E neobișnuit în zilele noastre.

Își aminti gluma lui cu privire la studenții din zilele noastre și, pentru o clipă, se simți tentată să-i spună că, indiferent ce credea el, existau mulți oameni maturi care nu luau energizante, tranchilizante sau orice alt fel de pastile. Dar preferă să tacă, deoarece știa foarte bine că David îi considera pe studenți niște anarhiști cu plete. Era puțin probabil ca acesta să-și schimbe părerea.

Când ajunseră la periferia orașului Yarmouth, Mary îi spuse fratelui său pe ce drum s-o ia pentru a ajunge pe chei.

Fură întâmpinați la bord de Purser, un tânăr olandez foarte prietenos, care vorbea fluent engleza și care-și amintea de Mary și de copii din vara trecută.

În pofida întunericii și a zgomotului de pe chei, David reuși să-i ducă pe copiii cei mai mici în pătuțurile lor fără să-i trezească.

Thomas stătea în aceeași cabină cu mama lui. Gemenii stăteau împreună. Jane urma să stea în aceeași încăpere cu Francesca, iar David cu John.

Deși se treziseră, gemenilor li se spuse să încerce să doarmă cel puțin până la micul dejun. Numai lui John i se permise să-i însoțească pe cei mari la prăvălia de pe chei, la o cafea. Îi văzu pe oamenii din port cum transportă cu rapiditate containerele. Oamenii aceștia îl fascinară, așa încât se trezi spunând :

– Cred că asta am să mă fac când o să fiu mare. Docher, spuse John cu admirație.

Mary își goli ceașca de cafea și spuse:

– Mă duc să mă culc. Vii, Jane?

La cinci dimineața, după ce stătu în cușetă timp de aproape o oră, era prea emoționată de întâmplările pe care le trăia pentru a putea să adoarmă. Se dădu jos din pat și se încălță. Francesca dormea profund și nu dădea semne că se va trezi prea curând.

Când ieși din cabină, Jane se întâlni cu John.

– Vrei să-ți arăt cum e pe-aici ? o întrebă el.

– Da, sigur. Unde e unchiul tău ? În pat ?

– Nu, e pe-aici pe undeva.

John își termină plimbarea, ducând-o pe puntea cea mai de sus. De acolo, te puteai bucura de briza Mării Nordului. Întunericul se risipise, iar vântul ușor aducea mirosul de lemne, de motorină, dar și de mare.

Suprafața apei se unduia datorită curenților puternici.

– Nu, cred că am să fiu căpitan, murmură John.

Jane vedea că visează cu ochii deschiși. Probabil că se vedea în ipostaza căpitanului Wroxham, erou al unor isprăvi cu totul ieșite din comun.

De altminteri, să stai rezemat de balustrada vaporului părea o stare propice reveriei. Nici Jane nu putu să-i scape. Se vedea cu ochii minții într-un viitor în care, frumos îmbrăcată, foarte sigură pe ea însăși, se afla pe puntea unui vas care o ducea într-o croazieră de trei săptămâni pe Marea Mediterană.

– Iată-l pe pilotul vasului.

Tresări surprinsă și văzu că locul lui John fusese luat de David.

Își consultă ceasul și constată cu surprindere că stătuse foarte mult timp cufundată în gânduri.

– Cred că am să mă întorc în cabină. S-ar putea ca Francesca să se fi trezit, spuse ea. David nu zise nimic, dar o privi într-un fel care-i aminti de remarca pe care o auzise luni seara.

"Nu se poate relaxa când se află un bărbat în preajma ei. "

Se îmbujoră la față. N-are decât să creadă ce-o vrea ! își zise în sinea ei cu năduf.

În cârciumă, câțiva dintre ofițerii ambarcațiunii și cei patru camionagii care transportaseră încărcăturile, luau masa.

Nu peste mult timp, Norfolkul nu se mai zări deloc. Peste tot se întindea apă și nu se auzeau decât țipetele pescărușilor care dădeau târcoale vasului.

– Pentru o călătorie plăcută ! spuse Mary, înălțându-și ceașca de cafea. Oare unde vom dormi diseară?

Își petrecură prima noapte din vacanța în străinătate la Strandhaus Sonsfeld, o tabără aflată la vreo douăzeci de kilometri depărtare de granița germană. Mary alesese locul acesta deoarece nu se afla prea departe de drumul lor, dar nici foarte aproape de vreun oraș mare.

Intrară în tabără trecând pe pământul unei ferme. Ajunseră pe la cinci și jumătate după-amiază, iar locul era aproape plin. O femeie

le spuse că se pot așeza într-un loc foarte apropiat de fermă, la poalele unui copac.

– Putem să mergem să înotăm, mami ? întrebă John.

Așa cum se afla menționat și în ghid, tabăra era situată pe marginea unui lac.

– Nu înainte de a da o mână de ajutor la înălțarea cortului, îi răspunse Mary cu fermitate. După aceea, o să mergem cu toții.

Înainte de a cunoaște familia Wroxham, Jane crezuse întotdeauna că spațiul dintr-un cort este atât de strâmt, încât oamenii se lovesc unii de alții. Evident că lucrurile nu stăteau deloc așa. Spațiul era foarte generos, iar înălțimea cortului suficient de mare, încât nici măcar David nu era nevoit să se aplece când intra.

Reușiră să se instaleze destul de repede, deoarece erau suficiente persoane care să dea o mână de ajutor. Mary contemplă rezultatul muncii lor și spuse :

– O să vedem cum facem cu baia, după ce vă scăldați. Copii, aici sunt costumele voastre de baie. Dați-i, mai întâi, voie lui Jane să se schimbe. Mă duc să cumpăr o sticlă de vin pentru masă. Ce preferi, David, vin sau bere?

Jane se duse în camionetă să se schimbe. Trase perdelele, dar nici nu apucă bine să se schimbe, că de afară se auziră vocile nerăbdătoare ale copiilor :

– Grăbește-te, Jane !

– Mai așteptați puțin. Termin imediat, strigă ea.

Ambele costume de baie pe care le avea fuseseră ale Bettinei. Aceasta avea obiceiul de a le abandona aproape noi. Cel puțin așa gândea Jane. Dacă ar fi fost după ea, ar fi cumpărat un costum de baie mai conservator, nu genul acesta care-ți atrăgea imediat atenția prin faptul că era foarte provocator. Deși îi era foarte greu să tot ia

haine de la Bettina, totuși bunul-simț îi spunea că era o prostie să-și cheltuie banii pe așa ceva, când putea foarte bine să-și cumpere cărți. Și apoi, dacă Jane nu lua aceste lucruri, ele ajungeau oricum la gunoi.

Când ieși din camionetă, purta niște bikini de un albastru pal și atât de scurți, încât nu aveau cum să nu-ți atragă privirea. Asta cu atât mai mult cu cât Jane era obișnuită cu pantaloni lungi și pulovăre la fel.

Zilele petrecute cu Mary și cu cei mici pe coasta Norfolkului o făcuseră să se bronzaze ușor. Multe dintre fetele de-o seamă cu ea ar fi fost foarte încântate să aibă o asemenea piele.

Când Jane coborî din camionetă, David care tocmai își luase o sticlă cu bere, o privi uimit. Dar el n-avea de unde să știe că acel frivol costum de baie nu fusese ales de ea, ci de altcineva.

– Arăți grozav ! spuse el cu admirație.

Felul în care o privi, o făcu pe Jane să se simtă ca la un târg de sclave. Cu obrajii împurpurați, se grăbi să se ducă lângă cei mici.

Era evident că majoritatea caravelor care poposiseră între clădirile fermei și lac doreau să rămână întreg sezonul. De cealaltă parte a lacului, vaci albe și negre pășteau liniștite.

O porțiune de apă mai puțin adâncă fusese împrejmuită, iar Francesca intrase deja în ea. Thomas se așezase lângă un leagăn, uitându-se cu atenție la ceva aflat la picioarele lui.

– Vino să te uiți la șarpele meu, Jane.

Ea se conformă și contemplă râma pe care o găsise băiețelul. Lui Thomas îi plăceau râmele și petrecea foarte multe ceasuri vorbind cu ele. Îl văzuse odată cum strânsese una cu tandrețe până ce o sugrumase.

– Vino, Jane. Hai să înotăm în partea cealaltă, strigă John.

Deși în ghidul lui Mary se vorbea de un lac, totuși ce vedeau ei părea mai degrabă o întindere liniștită de apă de vreun kilometru. Poate că era un lac din care se adăpau vacile, se gândi Jane în timp ce-l urma pe John pe dig.

Era cu ei în apă când o văzu pe Mary și pe fratele ei coborând panta. Mary era îmbrăcată cu un costum pe care l-ar fi ales și Jane, dacă ar fi putut. Nu observă care era culoarea slipului lui David, întrucât ceea ce-ți sărea imediat în ochi era culoarea pielii și corpul athletic.

Îmbrăcat, umerii acestuia nu păreau atât de lați. Acum însă, da. În pofida faptului că lucra atât de mult timp, se pare că reușea totuși să se mențină într-o formă foarte bună.

– Cum e apa ? o întreabă Mary.

– E foarte plăcută, îi răspunse Jane.

Se întoarse apoi cu spatele, pentru că nu dorea să-l privească în ochi pe David.

– Unchiul David înoată foarte bine pe sub apă, spuse John. Uite-l că se îndreaptă spre noi.

Politețea o obliga să-și înalțe privirea, dar David dispăruse deja.

– Numai Dumnezeu știe unde anume o să iasă la suprafață, spuse nepotul lui cu admirație. Își poate ține respirația foarte mult timp.

"O, Doamne! Sper că nu face parte din categoria netoților acelora care cred că fac o glumă bună, prinzându-i de picior pe cei care se află în apă".

Deși îi plăcea foarte mult apa, detesta senzația de a fi trasă în jos, fie și numai în glumă. Pe măsură ce timpul trecea, iar suprafața lacului rămânea neschimbată, tot trupul i se încordă, speriată de gândul că va fi prinsă și că nu se va putea mișca.

Neliniștea ei nu avea temeii. David ieși la suprafață la câțiva metri depărtare.

– Mm... ce bine e, spuse el, zâmbindu-i lui John. Ce-ai zice să ne luăm la întrecere, John ?

– Bine. Pe locuri ! Fiți gata ! Start!

Jane fu nevoită să admire rapiditatea cu care David își prinse din urmă nepotul.

Când Mary hotărî că sosise momentul să iasă din apă, la magazinul din tabără se vindeau cartofi. David și nepotul său se duseră să cumpere și ei, în timp ce Jane și Mary îi ajutau pe ceilalți copii să se îmbrace. După aceea, se așezară cu toții jos și începură să mănânce din cartofi.

În timp ce Mary se apucase să facă o omletă cu șuncă, David aduse pompa pentru a umfla cele două saltele duble și pe cea simplă, destinată lui Jane.

Pe la opt și jumătate, toți copiii erau confortabil instalați pe saltele. Până și John era prea obosit ca să mai ceară să i se citească ceva.

– Ce-ar fi să facem o scurtă plimbare? propuse Mary. Oricât de ciudat ar părea, având în vedere cât de puțin am dormit azi-noapte, nu mă simt prea obosită.

Descoperiră că intrarea principală era foarte departe de drumul pe care veniseră.

De fapt, suprafața pe care era așezată tabăra era mult mai mare și includea un restaurant cu o terasă care dădea spre lac, o discotecă pentru tineri și niște călușei care le-ar fi plăcut foarte mult celor mici, dacă ar fi știut de existența lor.

În restaurant nu erau mulți oameni, dar în discotecă se vedeau numeroase cupluri dansând, în timp ce altele stăteau de vorbă.

– Nu vrei să intri ? o întrebă Mary. N-ai avut nici o seară liberă de când te-am angajat.

– Nu, mulțumesc, se grăbi ea să spună.

– Nu-ți place să dansezi ? o întrebă David.

– Ba da, câteodată.

Adevărul era că, deși știa prea bine că persoanele dinăuntru erau de-o seamă cu ea, îi era foarte greu să-și facă prieteni.

– Să se datoreze asta faptului că există anumite împrejurări când până și feministe preferă să se afle sub aripa unui bărbat ? murmură el cu ironie.

Jane se prefăcu a nu-i fi auzit remarca și, spre marea ei ușurare, Mary se opri și privi prin fereastră.

– O, Doamne! Câtă energie! Simplul fapt de a-i privi mă obosește. Pe de altă parte, nu prea cred că toți acești tineri se scoală la fel de devreme ca noi.

În timpul nopții, o furtună se abătu asupra taberei, o furtună care o trezi pe Jane. De obicei, nu o deranjau tunetele și fulgerele, dar acum nu se putu împiedica să nu se gândească la ce s-ar întâmpla în cazul în care copacul de deasupra cortului lor ar fi trăsnit. Când furtuna se opri, răsuflă ușurată. Stătu ceva vreme și ascultă ploaia, gândindu-se la cât de norocoasă era că găsisese această slujbă, dacă faptul că ajuta la supravegherea a cinci adorabili copii putea fi numită slujbă. Fără a mai pune la socoteală faptul că era un adevărat lux să iei trei mese pe zi.

Ca majoritatea studenților de vârsta ei, și care proveneau din așa-numita "clasă de mijloc", banii pe care-i primea de la guvern sub forma unei alocații o ajutau să-și plătească locul în cămin. Ce-i mai rămânea, era insuficient pentru a-i permite să se hrănească foarte bine.

Nu de puține ori, Bettina Brooke insistase ca Jane să renunțe la locul din cămin și să vină să se instaleze în frumosul ei apartament. Dacă, în schimbul chiriei, s-ar ocupa de întreținerea casei și de cumpărături, ar ieși amândouă câștigate, îi spusese ea ca s-o convingă.

Propunerea era ispititoare, mai ales datorită faptului că Bettina era foarte împrăștiată și dezordonată, iar Jane ar fi ajutat-o poate să se schimbe.

Totuși, după ce reflectase îndelung, ajunsese la concluzia că era mai bine să rămână la cămin. Nu pentru că acest aranjament ar fi fost inechitabil sau i-ar fi rănit mândria, ci pentru că atenția i-ar fi fost distrasă și nu s-ar fi putut concentra. Bettina stătea trează noaptea și era eficientă în orice moment al zilei, în timp ce Jane era prin excelență diurnă. Fără nouă ore de somn, de preferință trei înainte de miezul nopții, îi cădeau pleoapele și nu mai era în stare de nimic.

Dar poate că asta se datorează în parte mâncării, deoarece nici ieri nu eram odihnită, reflectă ea.

Nu mai ploua, dar ramurile copacului se unduiau în continuare în vânt. Dădu să se întoarcă pe partea cealaltă și să încerce să adoarmă din nou, când i se păru că aude voci. Se ridică și dădu perdelele la o parte.

Era aprinsă o lumină pe drumul care ducea la dușuri, dar nimeni nu părea a fi prin preajmă. Poate că i se păruse. Apoi, chiar în clipa

în care era gata să lase perdelele în jos, apăru cineva cu o lumânare în mână. Să fi fost David ? Sau unul din copii, încercând să-l trezească ? Dacă se îmbolnăvisese careva ? Sau dacă nu putea să doarmă ? Cine știe, era posibil să nu-i fi plăcut că a fost deranjat. Oare trebuia să se ducă să vadă ce se întâmplă, ori s-o scoale pe Mary?

Înainte de a lua vreo hotărâre, cineva deschise cortul. Îl văzu imediat pe David, urmat de nepoata lui cea mai mică. Neștiind că se uită cineva la ei din camionetă, cei doi se îndreptau spre clădirea cu dușuri, ținându-se de mână. Francesca era înfoclită în pulovărul unchiului ei.

O văzu apoi pe micuță dispărând înăuntru și pe David așteptând-o afară, cu mâinile în buzunarele impermeabilului pe care-l purta.

Priveliștea o amuză.

Dar pentru că nu voia să fie văzută, se grăbi să dea drumul la perdele.

– Am crezut întotdeauna că oamenii care își petrec vacanța într-o tabără, se scoală foarte devreme și fac mișcare, spuse Jane a doua zi, la micul dejun. Era șapte și jumătate, iar ea și Mary erau în picioare de o oră. Corturile se încăpățâneau să rămână închise. Puțini oameni se duseră la baie.

– Având în vedere că majoritatea celor care au poposit aici se culcă foarte devreme, e surprinzător cât de târziu se trezesc, spuse

Mary. Ați observat că majoritatea turiștilor de pe continent au o îmbrăcăminte strâmtă, din nălon ? Cred c-am să le cumpăr și eu copiilor, dacă nu e ceva foarte scump.

– Ai luat cu tine niște ace și ață? o întrebă David, după ce-și termină a doua ceașcă de cafea neagră.

– Da, desigur, îi răspunse ea. Ți-a căzut un nasture?

– Nu. Am observat că unul din fermoarele cortului s-a rupt într-o parte. Am să-l repar, înainte de a se strica și mai rău.

Pentru Jane, care trăise într-o familie în care bărbații considerau că aceasta e o muncă specific feminină, vederea lui David alegând un ac mare din cutia pe care i-o adusese Mary era cel puțin surprinzătoare. Era ca și cum ar fi văzut-o pe Mary fumând pipă.

Rulota familiei Wroxham nu era dotată cu o chiuvetă, așa cum se întâmpla cu majoritatea celorlalte. În timp ce Jane spăla vasele, nu se putu împiedica să-i arunce câte o privire lui David, admirându-i dexteritatea de care dădea dovadă în repararea fermoarului.

– Ai uitat din nou să-ți pui mănușile, o apostrofă Mary pe Jane când o văzu spălând vasele.

– Mănușile îmi dau o stare de disconfort.

– Așa se întâmplă la început, dar de îndată ce te obișnuiești cu ele nu vor mai fi o problemă. Dacă nu înveți să le porți, o să-ți distrugi mâinile.

– Oricum, n-am mâini prea frumoase, spuse ea.

Observase că Mary avea niște mâini foarte frumoase, în vreme ce ale ei erau pătrate, ca ale unui copil.

– O, n-aș spune așa, se auzi vocea lui David.

Jane credea că acesta plecase să-l dea pe Thomas în leagăn și fu surprinsă de brusca lui apariție. Surprinderea i se transformă în uimire când îl văzu cum îi prinde mâinile între ale sale.

Dar, în loc să i le sărute, le mirosi.

– Hm..., da. Miros a vase. Prefer mirosul de cremă. Cred c-ar fi bine să urmezi sfatul lui Mary. Altminteri, vei deveni un caz : singura femeie din Europa căreia nu i se sărută mâna.

Jane își desprinsese mâinile dintre ale lui.

– Nici nu mă așteptam la așa ceva.

Ochii lui David sclipiră.

– Dar sperai, nu-i așa ? Sunt convins că nici măcar o feministă ca tine nu poate rămâne insensibilă la un gest galant, cum este acela de a-i fi sărutată mâna.

Înainte ca ea să-i poată da replica, bărbatul se grăbi să adauge :

– Dacă ați terminat treburile, cred că ar trebui să strângem cortul.

Nu după mult timp, începu să plouă, iar David propuse ca, în loc să meargă spre sud și să facă opriri dese, să se oprească o singură dată mai mult timp, când nu ploua foarte tare.

– La ce distanță de Munții Pădurea Neagră ne aflăm? o întrebă el pe sora lui, așezată chiar lângă el, în față.

Mary își consultă hărțile și spuse :

– Cam la două sute optzeci de kilometri. Dar cred că e prea mult pentru copii. E o distanță prea mare.

– Cred că Jane se poate ocupa de buna lor dispoziție.

– Peste cinci ore ? Biata Jane !

– Să vedem cum merge, nu ? zise David.

Oprindu-se de mai multe ori pentru a bea câte o cafea, reușiră totuși să străbată distanța aceea imensă.

Era trecut de cinci și jumătate după-amiază când făcură ultimul popas. Jane se bucura că era pentru ultima dată în ziua aceea când se mai opreau.

Tabăra era situată pe vârful unui deal. Poziția aceea le permitea să aibă vedere asupra întregii văi.

Soarele era la apus. În depărtare, se vedea o locomotivă îndepărtându-se și lăsând o dâră de fum în urma ei. Luminile îndepărtate ale orașului Freudensaltdt luminau întunericul. Undeva, un câine lătra

– O, câtă liniște ! exclamă Mary. Ce aer curat ! Minunat !

– Mai vrei cafea, Jane ? o întrebă David.

– Nu, mulțumesc.

În timp ce privea apusul soarelui, se gândi la cât de frumoasă era lumea și cât de puțin văzuse din ea.

La intrarea în tabără era un bar. După ce îi culcară pe cei mici, cei trei se duseră să bea ceva.

– Nu mi-am dat seama că aici se întunecă atât de repede, spuse Mary în timp ce fratele ei aprindea o lumânare pentru a vedea pe unde pășesc. Poate c-ar fi trebuit să venim în cele trei săptămâni dintre cele două semestre, dar după aceea copiii ar fi fost foarte dezamăgiți că pleacă atât de repede.

În bar nu era nimeni, în afară de paznicul taberei, un domn în vârstă cu părul alb și care vorbea foarte bine englezește.

După ce le turnă vin în pahare, se duse și deschise televizorul, gândindu-se probabil că îi va face în acest fel să se simtă mai bine. Dar Mary, care își luase carnetelul cu ea, începu să-i scrie o scrisoare soțului ei.

David, care terminase de băut, spuse :

– După o asemenea zi, n-ai vrea să vii la o plimbare, Jane ?

I-ar fi plăcut să se plimbe, dar cu altcineva. Știa foarte bine că o invitasе numai din politete și că prefera să meargă singur.

– Nu prea cred, mulțumesc.

Mary își ridică privirea.

– Nu te gândi la mine, Jane. Am să fiu ocupată o bună bucată de timp. Du-te, dacă vrei.

– Prea bine, zise ea în cele din urmă, gândindu-se că vinul o făcuse să-și schimbe părerea.

– Ce-ar fi să privim orașul din păduricea de colo, spuse David când ieșiră din bar.

Nu mai era nevoie să aprindă lumânarea. Norii care acopereau luna se risipiseră și vedeai pe unde pășești.

O luară pe cărare până ajunseră la o pădurice, unde se afla un turn. Urcară până în vârf, unde dădură peste ceea ce, la prima vedere, părea un cadran solar. De fapt, era un disc mare de metal pe care erau înscrise numele, direcțiile și înălțimile diverselor vârfuri care puteau fi văzute din turn pe vreme frumoasă.

Preț de câteva minute, stătură aplecați deasupra discului, încercând să citească numele, lucru deloc ușor la lumina lunii. Jane se îndepărtă, deoarece era mai interesată de priveliștea care se întindea în fața ei.

– Ce s-a întâmplat ? o întrebă David, interpretând greșit gestul ei. Ți-a trecut prin minte că, în pofida faptului că-mi ești egală din punct de vedere intelectual, asta nu-ți va ajuta prea mult dacă o să vreau să te sărut?

Jane simți cum îi ard obrazii și se întrebă dacă lucrul acesta putea fi observat la lumina lunii.

– Nu cred că trebuie să-mi fac griji în această privință, spuse ea pe un ton rece.

– Nu ? Ce te face să fii atât de sigură ?

Spunând acestea, se apropie și-și așeză mâinile pe parapet, cam la un metru depărtare de ea.

Jane reuși să se stăpânească și să nu se așeze și mai departe de el.

– Cred că ești genul de bărbat căruia nu-i place orice gen de femeie. Eu sunt genul de femeie care nu te atrage.

– Chiar așa ? Și care-ar fi genul de femei care mă atrage?

Remarcă imediat că folosise plurarul, ceea ce-i confirma presupunerea că pentru el toate femeile erau o apă și-un pământ, nefiind în stare să stabilească o relație de durată cu una singură.

– Cele care sunt de decor. Drăguțe, mereu la modă și care ascultă și aprobă. Cele care nu se ceartă niciodată cu tine.

– Blânde, drăguțe, blonde, sexy, dar cam prostuțe. Deși, dacă stau bine să mă gândesc, culoarea părului nu e foarte importantă, dacă îndeplinesc celelalte condiții. Am rezumat bine ceea ce doreai să spui ? o întrebă el cu însuflețire.

– De minune, cred. El râse.

– Ești o fată tare ciudată. De obicei, când femeile inteligente le poartă de grijă celor sărace cu duhul, o fac pentru că le invidiază. Dar nu e cazul tău. Încep să cred că ești genul de persoană duală. Nici o feministă veritabilă nu și-ar fi cumpărat un costum de baie ca acela pe care l-ai purtat tu. Cred că cealaltă parte a personalității tale și-a spus cuvântul când l-ai cumpărat.

– Mi-a fost oferit, îl informă Jane.

– De către cineva care te cunoaște mai bine decât te cunoști tu însăși, aș îndrăzni să spun.

– De către o prietenă care e exact genul de blondă pe care l-ai descris, numai că e foarte inteligentă. Aș vrea s-o întâlnești. Bettina ți-ar zdruncina părerea pe care o ai despre femei.

– Pari foarte convinsă de faptul că știi ce anume cred despre femei.

– Sunt încredințată că ești genul de bărbat care de-abia așteaptă să audă ceva de genul : " Cred în superioritatea naturală a bărbatului, așa cum cred în Dumnezeu."

– Acum, tu ești cea care se face vinovată de a afișa un aer de superioritate, spuse el pe un ton sec.

– Ce vrei să spui ?

– Sunt convins că știi foarte bine cine a spus asta. Dar crezi că eu nu știu. Vorbele acestea au fost spuse de o femeie, pe numele ei Caroline Norton, o scriitoare din perioada victoriană timpurie, nu ?

– Da, admise ea.

– Am avut o zi lungă. Cred că trebuie să ne întoarcem, spuse el.

În timp ce coborau scările turnului, Jane spuse:

– N-a fost corect din partea mea. Îmi cer scuze.

Când ajunseră cu picioarele pe pământ, David se opri și zise:

– Atunci, nu crezi că ar fi o idee bună – dacă tot suntem nevoiți prin forța împrejurărilor să ne tot întâlnim pentru o perioadă de timp – să încetăm lupta pe criterii de sex pe durata călătoriei?

– Cred că putem încerca, spuse ea șovăitoare.

– O să fie foarte greu să facem asta trei săptămâni.

Spunând acestea, o prinse de mână și porni la vale.

Capitolul 4

Valea era învăluită în ceață a doua zi dimineată, la ora șase, când Jane se duse să facă un duș. Cu toate că toate corturile erau închise, nu era singura persoană care se dusesse la spălătorie. Cineva fluiera în compartimentul rezervat bărbaților.

Nu era apă fierbinte, iar ea nu avu curajul să-și facă un duș rece. Trebui să-și inima-n dinți pentru a se spăla la unul din bazine. Toată noaptea îi fusese frig, iar când se spală pe gât și urechi, începu să tremure. La plecare, dinții începură să-i tremure.

Dar chiar în clipa aceea își făcu apariția David, care ieșea din sectorul bărbaților.

– O, Doamne! Ești vânătă din cauza frigului, exclamă el când o văzu.

– Da. Așa e, recunosc eu.

O prinse de mână și scoase o exclamație văzând cât de rece era. A lui era caldă și-i dădea o senzație de bine.

– Ai nevoie de o ceașcă de cafea fierbinte.

Spunând acestea, se grăbi să ajungă în cort cât mai repede, pentru a n-o lăsa să înghețe și mai tare.

Cum mai rămăsese apă fierbîne din seara anterioară, cafeaua fu preparată foarte repede.

– Ce idee grozavă. Nu m-aş fi gândit niciodată la așa ceva, spuse ea, în timp ce se uita la el cum toarnă lapte în două căni în care pusese deja cafea instant.

– Am o idee şi mai bună, zise el ducându-se în cort, unde copiii începură să se mişte şi se întoarse cu o geantă de voiaj, care reprezenta tot bagajul lui. Scoase dintre lucruri o sticlă de whisky. Îl bei simplu, sau vrei să-ţi torn peste cafea ?

– Te rog să nu deschizi sticla pentru mine, începu ea.

Însă el nu-i luă în seamă vorbele, şi-i turnă puţin într-un păhărel.

– Nu sunt obișnuită cu alcoolul. O să mă ameţescă, protestă ea, când el îi întinse paharul.

– Ce ți-am pus în pahar? Dar e o nimica toată. Prostii. Bea! îi ordonă el. Sau poate vrei să fii strânsă în braţe?

– Cum ?

– Când nu există nici o altă metodă mai eficientă, a ține pe cineva în braţe e cea mai bună metodă de a o încălzi. Nu știi asta ?

– Dar cred că se întâmplă numai în cazuri extreme.

Spunând acestea, dădu pe gât băutura dintr-o singură înghițitură, ca şi cum ar fi fost un medicament.

– Mă gândeam eu că observația aceasta te va face să bei licoarea din pahar, zise el zâmbind. Bună dimineața, John ! i se adresă el nepotului său, care tocmai intrase.

În timp ce lua micul dejun, stabiliră să petreacă dimineața explorând Freudenstadtul. Prima escală fu la Grossmarkt, un supermarket aflat la periferia oraşului. De acolo, copiii cumpărură la preţ de o marcă o pungă imensă cu sticsuri pe care le ronțăiră cu plăcere. Se arătară entuziasmați de jocurile de remi şi cu zaruri.

După ce Mary cumpără provizii suficiente de mâncare, se îndreptară spre centrul Freudenstadt, un parc imens în formă de piață și în care se vindeau fel de fel de lucruri. Vitrinele erau pline cu păpuși îmbrăcate în costumele tradiționale ale oamenilor locului. Multe femei purtau costumul popular din acea zonă, cunoscut sub numele de dirndels. Peste tot mișunau turiști dornici să descopere locuri noi.

Deși nu plouă în ziua aceea, cerul fu acoperit de nori întreaga zi, iar picnicul pe care-l luară în aer liber nu fu atât de plăcut pe cât ar fi fost într-o zi călduroasă.

A doua zi dimineață, când hotărâseră deja să se îndrepte spre sud, spre frontiera elvețiană, soarele își făcu apariția printre nori. Avură parte de o după-amiază însorită când urcară pe vârful unui deal pentru a vedea Rinul cel strălucitor și orașelul Waldshut.

Tabăra era pe marginea apei, într-un crâng de sălcii. Exista și o potecă, grație căreia puteai ajunge repede în oraș. Apa învolburată a râului, ca și noroiul de pe potecă erau dovada clară a faptului că plouase din abundență în ultima vreme. Din fericire, găsiră o bucată de pământ uscat între o caravană englezească de mici dimensiuni și una elvețiană, mai mare.

Abia după ce își fixară cortul, Jane descoperi că geamantanul ei ponosit dispăruse. La început, crezu că trebuie să fie pe undeva printre celelalte bagaje.

Dar nu era. Deși căutară cu toții, nu-l găsiră.

– Unde a dispărut ? Ce-am să mă fac ? exclamă ea, consternată. În geamantan se afla toate lucrurile sale, în afară de cele care erau pe ea și pe care intenționa să le spele după masă.

– Haide, că nu s-a sfârșit lumea, spuse David pentru a o calma. E, într-adevăr, ceva neplăcut, dar nu e un dezastru.

– N-aveai nimic valoros în valiză, nu ? o întrebă Mary pe un ton îngrijorat. Bijuterii sau alte obiecte prețioase ?

– Nu, n-am bijuterii. Dar hainele aveau o mare valoare pentru mine, spuse Jane ca pentru a se apăra, părându-i-se că vede o licărire ironică în privirea lui David.

– Dar nu de neînlocuit. Acum, magazinele sunt închise, spuse el uitându-se la ceas. Dar mâine, o să-ți cumperi tot ce ai nevoie. Poți să aștepti până mâine, nu?

– Mâine e duminică, îi aminti sora lui. Nu-ți face griji, Jane ! O să-ți împrumut eu niște lucruri, iar luni dimineață mergem la cumpărături.

După ce mâncară, iar cei mici se culcară, Mary propuse să meargă la cafeneaua din tabără. Presupun că-ți dorești să te duci în oraș, nu ? i se adresă ea lui David.

– Nu prea cred că există viață de noapte în Waldshut. Vin cu voi la cafenea.

Jane era în continuare supărată din cauza pierderii geamantanului. Era sigură că o pusese în camionetă înainte de a pleca. Nu avea cum să-l fi uitat în cealaltă tabără. Era posibil să uiți țărugi sau altceva, dar nu un geamantan. Singura explicație pe care a găsit-o a fost că David uitase să încuiie camioneta când se opriseră să vadă cascada de la Triberg și cineva a furat valiza.

Nu era un lucru neobișnuit ca un hoț să fure un geamantan. De obicei, puneau mâna pe ce apucau, sperând să dea lovitura.

Nu-l întrebase pe David dacă încuiase camioneta, dar acesta parcă îi ghici gândurile, deoarece spuse :

– Tot mai ești îngrijorată în privința hainelor ?

– Nu sunt îngrijorată, dar sunt surprinsă, spuse ea, căutându-și vorbele.

Mary le propuse să se alăture celorlați turiști din tabără pentru un joc de cărți, vrând în acest fel s-o facă pe Jane să nu se mai gândească la pierderea valizei.

– Am pachetul în geantă, adăugă ea, începând să scotocească după el.

Mary făcu prima cărțile, urmată de Jane, care nu prea se pricepea la mânuitul lor.

Veni rândul lui David, iar Jane nu se putu abține să nu se întrebe oare cum era să fii mângâiată de mâinile acelea puternice și măslinii, mâini care, deși erau ale unui bărbat, puteau să mânuiască un ac și niște ață cu atâta iscusință.

I se părea atât de neobișnuit să se gândească la așa ceva, încât se îmbujoră la față. David remarcă imediat asta și, ca pentru a o face să se simtă și mai prost, spuse :

– Te deranjează băiatul din colț ? Vrei să-l pun la punct?

Întrebarea lui o zăpăci. Până în clipa aceea, nici măcar nu observase că se află un băiat în cealaltă parte a cafenelei, și că stă chiar cu fața spre ea. Era singur și se sprijinea cu coatele de masă. Era evident că-i privea jucând cărți, dar în clipa în care Jane se uită la el, îi evită privirea.

– Cum m-ar putea deranja, dacă nici măcar nu i-am observat prezența ? spuse ea, uimită.

– Chiar așa? zise el pe un ton amuzat și sceptic. Atunci, de unde roșeața asta feciorelnică ?

Remarca o făcu să se înroșească și mai tare.

– Dacă sunt roșie la față, e pentru că aici e un aer foarte închis, spuse ea cu ochii în cărțile pe care le ținea în mâini.

– Pare un băiat de treabă, spuse Mary. O, uite că-și termină berea și se ridică. L-ai intimidat, David.

– De ce să-l intimidez ? Doar nu sunt paznicul lui Jane. Mi-am oferit sprijinul. Dacă e să judec după roșeața din obraji ei, privirea insistentă a acestuia a deranjat-o.

– Părea atât de singur. Poate că ar fi vrut să intre în vorbă cu noi, spuse Mary.

– Ce zici de asta, Jane ? Ți-ar plăcea să-ți întâlnești admiratorul ? Să mă duc după el și să-l invit la o partidă de cărți ? o întrebă David.

Jane redeveni stăpână pe sine.

– Probabil că nu vorbește englezește, îi răspunse ea, pe un ton mai calm, iar David nu mai insistă.

A doua zi dimineată, fu trezită de clopotul bisericii. Mary și Thomas dormeau în continuare, nefiind deranjați de zgomot.

Jane se ridică din pat, se duse la fereastră, dădu jaluzelele la o parte și contemplă apele învolburate ale Rinului. Se gândi că, dacă ar fi prinsă în curenții acestei ape, tot ce ar putea face ar fi să se roage. Chiar și David, un înotător redutabil și încercat, ar fi laut de valuri.

După ce luară micul dejun, se duseră la Schaffhausen pentru a vedea cascada Rinului. Era o dimineată strălucitoare și foarte mulți oameni veniseră să vadă apa prăbușindu-se în gol.

Copiii își doreau foarte mult să vadă apa mai de aproape, de pe stânci, dar mama lor le interzise. David, căruia i se ceruse ajutorul, spuse tranșant :

– Mama voastră are dreptate. Ar fi o prostie să vă udați în mod voit.

Jane își spuse în sinea ei că rostise aceste vorbe pe un ton mai degrabă plictisit și nerăbdător.

Dezamăgirea copiilor se stinse repede în clipa în care văzură cum cineva dus de apă se prăbușește odată cu valurile. Dintr-o dată, apa își pierdu toată strălucirea. Își dădură seama că soarele fusese acoperit de nori.

– O, Doamne ! Cerul s-a întunecat, exclamă Mary. Nu peste mult timp, o să vină potopul. Cred că ar trebui să ne întoarcem la mașină.

Nici nu apucară bine să înainteze câțiva pași, că începu ploaia. Reușiră să ajungă sub acoperișul unei cafenele.

– Nu cred c-o să dureze prea mult, spuse Mary cu speranță în glas, în timp ce priveau cu toții cascada care se afla sub ochii lor.

Însă peste o jumătate de oră, ploua în continuare cu găleata.

– Cred că acest moment va rămâne de neuitat, spuse David pe un ton sec.

Însă peste câteva minute, când Jane îi aruncă o privire cu coada ochiului, acesta se uita la o tânără care se adăpostise lângă ei.

Aceasta părea a fi singură. Purta o fustă în stil popular, foarte frumoasă, de culoare maronie și cu fâșii din catifea neagră. Bluza era de culoare albă și împodobită cu dantelă. Părul, felul în care era machiată și încălțăminte pe care o purta erau în pas cu moda. Nu părea mai prejos decât oricare altă fată modernă care se găsea în mulțimea aceea cosmopolită. Totuși, costumele pe care-l purta îi dădea un aer de feminitate care lipsea celorlalte femei. Lucrul acesta îi aminti lui Jane de Harriet Martham îmbrăcată cu o fustă lungă.

Fata nu avu nevoie de prea mult timp ca să-și dea seama că David o privea admirativ. Când își întoarse privirea, avea o sclipire în ochi. Era evident că faptul că un străin chipeș o admira, nu-i plăcea câtuși de puțin.

În clipa aceea, Mary o întrebă ceva. Când își aținti din nou privirile asupra lui David, acesta intrase deja în vorbă cu necunoscuta. I se strânse inima, iar acesta era un simptom clar al invidiei.

Ce se-ntâmplă cu mine ? se întrebă ea alarmată. Constată cu uimire că toate planurile ei cu privire la un viitor măreț erau o nimica toată față de dorința de a o eclipsa pe cealaltă față, fie și pentru o clipă. În seara aceea, când Jane veni din nou cu propunerea de a merge la cafenea, Jane pretextă că vrea să se culce devreme.

După plecarea celor doi, își făcu un duș, se îmbracă și o luă în sus pe potecă, pentru a contempla apa.

Stătea acolo de ceva vreme, gândindu-se, când auzi o voce în spatele ei.

– Bună seara.

Întorcându-și capul, îl văzu pe tânărul care, dacă era să-i dea crezare lui David, se holbase la ea cu o seară în urmă.

– Ai avut o zi plăcută ? o întrebă el.

– Da, mulțumesc. Am fost să vedem cascada. A fost frumos până a început ploaia. Ție cum ți-a mers azi?

– Astăzi am vizitat Zurich. Și acolo a plouat, spuse el strâmbându-se ușor. Nu e deloc plăcut să-ți fixezi cortul undeva când plouă. Iar când o faci singur, cu atât mai puțin. Aici, toți cei prezenți sunt prieteni. Eu n-am venit cu prietenii. De trei zile n-am mai vorbit cu nimeni. Nu te deranjează dacă vreau să vorbesc cu tine, nu ? Engleza mea nu-i prea grozavă.

– Ba e foarte bună, spuse Jane. De unde ești ?

– Din Olanda, mai precis din Delft, zise el. Mă cheamă Willem Hoogveld. Știu cum te cheamă.

I-am auzit pe copii că te strigau "Jane".

– Cortul tău e lângă al nostru?

– Acolo e cortul meu, zise el arătând cu degetul spre micuțul cort de culoare kaki, aflat lângă camioneta lor. E al prietenului meu, Jan, care ar fi trebuit să se găsească și el aici. Din păcate, și-a rupt o mână și a fost nevoit să rămână acasă. Am venit singur, pentru că acum mi-am luat concediu. Dar regret gestul făcut, adăugă el cu tristețe în glas.

– Da, cred că te simți îngrozitor singur și pe o asemenea vreme. Stai aici întreaga vacanță, sau te muți din loc în loc?

– Nu știu ce e mai bine să fac. Nu mă simt bine aici. Dar oare în alt loc ar fi mai bine ? Voi rămâneți mult timp la Waldshut ?

– Nu mai stăm foarte mult. Ne îndreptăm spre Alpi. Cei cu care am venit nu sunt familia mea. Sunt ajut... un fel de guvernantă, se mărgini ea să spună.

– O, atunci totul se explică. Mă gândeam eu că englezul și soția lui nu puteau să-ți fie părinți. Jane îi spuse că David e fratele lui Mary și că-l înlocuiește pe soțul acesteia, care a fost nevoit să rămână în Anglia din rațiuni profesionale.

Află că Willem e fiul cel mic al unui negustor din Delft și că lucra la Haga, unde era de foarte puțin timp contabil și că își petrecuse vara trecută în Anglia.

Părăndu-i rău că e atât de singur, Jane îl încurajă să vorbească. Era genul de tânăr pe care Bettina l-ar fi considerat " mai plictisitor decât un diacon din epoca victoriană ", dar ei îi făcea bine compania lui, tocmai pentru că se situa la antipodul lui David.

Luni dimineată, dealurile Elveției erau pline de apă.

– O, Doamne ! E din ce în ce mai rău. Îmi pare rău, David, spuse ea când luau micul dejun.

Până și copiilor le venea greu să-și părăsească sacii de dormit în care se simțeau atât de confortabil pe o zi atât de ploioasă și de rece.

– O, draga mea, dar de ce-ți ceri scuze ? E la fel de neplăcut pentru toată lumea, spuse el cu un aer filozofic.

– Da, știu. Însă tu ești nevoit să înduri condiții și mai grele cât timp lucrezi. Dacă nu l-ai fi înlocuit pe Peter, acum te-ai fi aflat pe Coasta de Azur.

– Poate că și acolo plouă cu găleata.

– Dar măcar ai fi putut lua masa într-un hotel.

După micul dejun, Jane se duse să spele vasele într-una din chiuvetele de oțel special amenajate între spălătorie și dușurile pentru femei. Tocmai se pregătea să toarne detergent în apa fierbinte, când trecu pe acolo Willem Hoogveld, în drum spre dușurile bărbaților. Văzând-o, se opri pentru a sta puțin de vorbă cu ea. Nici nu apucă bine să plece acesta, că se și auzi o voce ironică spunând :

– Măi, măi ! S-a înfiripat o prietenie, din câte pot să-mi dau seama. Când ați făcut cunoștință? Aseară, presupun. Așadar, de aceea n-ai vrut să vii cu noi la cafenea? Aveai altceva de făcut.

Fără să-l privească, Jane spuse pe un ton potolit :

– Am vrut să mă duc la culcare devreme, ceea ce am și făcut ! Am stat de vorbă cu domnul Hoogveld cam un sfert de ceas. Pot vorbi cu ceilalți oameni din tabără, nu ?

– Desigur. David luă prosopul și începu să ștergă vasele.

– Nu ți-a spus care e numele lui mic? Domnul Hoogveld e o formulare prea protocolară în atmosfera asta de vacanță.

Ce e? Olandez?

– Da. Numele mic e Willem.

– Îți place de el?

– Nu pot spune că-l cunosc, pentru a-ți da un răspuns. Ție ți-a plăcut fata cu care stăteai ieri de vorbă la cascadă ?

– În alte împrejurări, aș fi încercat s-o cunosc mai bine, răspunse el pe un ton nepăsător.

Edward își făcu apariția pentru a-i spune lui David că Mary avea nevoie de el.

– Bine. Ajut-o pe Jane să termine vasele, da ? spuse el, întinzându-i prosopul și ieșind afară.

În mintea lui Jane persista nedumerirea. Oare ce voise să spună prin " în alte împrejurări " ?

Ajunse la concluzia că probabil lipsa unei mașini era cea care îl împiedica să facă ce dorea.

După ce terminară treburile, David luă în seama sa grija copiilor, în timp ce femeile plecară la Waldshut pentru a cumpăra haine. Dacă Jane s-ar fi dus singură la cumpărături, și-ar fi luat hainele cele mai ieftine. Dar Mary vedea lucrurile cu totul altfel. Găsise ocazia cea mai potrivită pentru a o ajuta pe Jane să aibă o garderobă așa cum se cuvine. Era foarte dificil să i te opui.

Jane protestă, spunând că nu-și pierduse decât o fustă, așa încât nu avea nevoie de două, sau de pochoul din lână albă cu franjuri bleumarin, pe care Mary sugerase să-l cumpere în locul cardiganului de culoarea muștarului pe care-l pierduse.

Dar toate protestele ei fură zadarnice. Mary era hotărâtă s-o facă să pară mai prezentabilă, așa că până la urmă se conformă.

În timp ce vânzătoarea împacheta articolele de îmbrăcăminte, Mary văzu un costum în vitrină.

– O, Jane ! Ia privește ! Nu e grozav ?

Puse mâna pe un costum de albastru închis și o bluză brodată.

– Ba da, este, o aprobă Jane, crezând că doamna Wroxham se gândește cum le-ar veni aceste costume fiicelor ei.

– Și cred că e măsura potrivită, continuă Mary. O, Doamne ! Am uitat cum se spune : " Pot să-l probez ? " Îți amintești ?

– Cred că se spune: "Darf ich das anprobieren?"

– Ce memorie bună ai. A mea e foarte proastă, din păcate.

Mary se întoarce spre vânzătoare și repetă întrebarea, arătându-i că Jane era cea care dorea să probeze costumul.

Jane însă refuză categoric să-l probeze, spunând că nu și-l permite.

– E un cadou, îi spuse Mary la fel de ferm. O mică atenție din partea mea pentru a-ți mulțumi. Mi-ai fost de mare ajutor.

– Dar mă plătești ca să te ajut, protestă Jane.

– Foarte puțin, draga mea. Iar majoritatea ajutoarelor pe care le-am avut în timpul vacanței, nu mi-au fost nici pe departe la fel de folositoare ca tine. Pe toate celelalte fete pe care le-am avut angajate trebuia să le supraveghez în permanență. De când am văzut aceste costume populare în Freudensadt, mi-am pus în gând să-ți cumpăr unul.

Prețuirea pe care i-o acorda Mary îi umplu inima de bucurie.

Spre seară, când Mary îi întrebă ce anume să pregătească pentru masa de seară, David spuse:

– Nu vreau s-o iei personal, Mary, dar cred c-a sosit vremea să încercăm felurile tradiționale de mâncare de prin partea locului. Azi de dimineață am vorbit cu un tip care mi-a spus că a mâncat ceva delicios la Kadelburg. E un sat aflat la câteva mile depărtare de aici. Thomas se poate culca la ora obișnuită. Nu cred că l-ar deranja să

doarmă în rulotă. Ziua de azi a fost îngrozitoare. Cred că o seară petrecută în altă parte ne va mai înveseli.

– Cred că e o idee minunată, îl aprobă ea cu entuziasm.

Mai târziu, la baie, Mary o privi pe Jane pieptănându-și părul și spuse brusc :

– O să-mi spui că nu e treaba mea, dar cred că-ți strângi părul prea tare la spate. Mă lași să-ți arăt cum cred c-ar trebui să procedezi?

– Da... dacă dorești, spuse Jane pe un ton care exprima îndoiala.

– Poți să-l faci la loc, dacă nu-ți place.

Mary se apucă de lucru, iar când termină, Jane avea coada nu la spate, ci într-o parte. Câte un cârlionț străjuia fiecare ureche.

Efectul era cu totul diferit de stilul sever al lui Jane.

Ieșind de sub duș, Emma și Francesca observară și aprobă diferența imediat. Chiar dacă și-ar fi dorit să revină la coafura obișnuită, totuși nu putea s-o facă, pentru că ar fi fost un gest lipsit de delicatețe față de strădania doamnei Wroxham.

Thomas era pe jumătate adormit când porniră spre hanul din Kadelburg și, pentru a nu-l deranja, păstrară tăcerea tot drumul.

Începuse din nou să plouă, așa încât Jane își puse impermeabilul. Se întrebă ce credea David despre schimbarea din înfățișarea ei.

Cine știe, poate va trece neobservată.

Când ajunseră în curtea hanului, nu prea mai era loc de parcare.

– Poate ar fi trebuit să rezervăm o masă prin telefon, spuse Mary. O să fie foarte neplăcut, dacă n-o să găsim locuri libere.

Înăuntru era un zumzet general. Mirosoare de mâncare te izbea de la intrare, iar fumul de țigări era gros. Din fericire, mai erau câteva mese libere.

Avură nevoie de câteva minute pentru a-și scoate impermeabilele. O chelneriță le arată o masă cu mai multe locuri.

După ce se așezară, Edward fu cel care remarcă felul în care era îmbrăcată Jane.

– E un șorțuleț adevărat? Poți să-l scoți ?

– Nu, nu poate fi dezlegat. E cusut, îi răspunse ea.

– Îmi place mai mult costumul ăsta decât tot ce ai purtat până acum, spue el cu candoarea unui copil de nouă ani. E mai bine c-ai pierdut valiza. Erau niște culori oribile.

– Edward, nu-i frumos, spuse mama lui. Poți să-ți exprimi admirația pentru ceva, dar nu să dai glas și părerilor nefavorabile, pentru că altminteri o să-i rănești pe oameni.

– Dar Jane ne-a spus că nu prea-i plac hainele din Oxfam, se grăbi Emma să spună.

Gemenii săreau foarte repede unul în apărarea celuilalt.

– Ce fel de îmbrăcăminte ? întrebă David, încruntându-se.

– Dintr-un magazin Oxfam, îl lămuri nepoata lui. Cred că le-ai observat.

Vând tot felul de lucruri vechi și drăguțe pentru a lua banii oamenilor flămânzi. John și-a cumpărat o jucărie de acolo, iar noi ne cumpărăm întotdeauna vederile de Crăciun, nu-i așa, mami ?

– Se pare că nu ești la curent, David, îi spuse sora lui. Majoritatea marilor orașe au nu unul, ci mai multe magazine Oxfam. Acestea sunt mană cerească pentru adepții curentului Art Deco.

– Nu mai spune! Am auzit de Art Nouveau, dar de Art Deco, nu.

– E un curent apărut între cele două războaie mondiale, mai precis în anii '20 și se referă la vestimentație și la mobilier. Cred că unele obiecte pot părea hidoase, dar...

Se opri când veni chelnerița pentru a lua comanda.

În timp ce se stabilea meniul, Jane tăcea, fiind foarte dezamăgită de faptul că David nu zisese nimic despre felul în care era îmbrăcată. Era conștientă că observase schimbarea din ținuta ei. Oare de ce tăcea ?

După ce fu adusă mâncarea, urmară câteva minute în care nu se auzi decât zgomotul tacâmurilor.

Apoi, dintr-o dată, David spuse :

– Țsta e ceea ce se numește un cârlionț-sărut ? o întrebă e, atingând-o ușor cu mâna.

Spusese aceste vorbe pe un ton care îi era cunoscut, dar pe care nu se aștepta să-l audă pentru ea însăși. În urmă cu câteva minute se simțea dezamăgită, iar acum era nespus de încântată că bărbatul față de care se simțea atrasă, o găsea la rândul lui atrăgătoare.

În clipa aceea, ușa din hol se deschise.

– O, priviți ! Tânărul din tabăra noastră, spuse Mary. Mă tem că a sosit prea târziu. Nu mai sunt mese libere.

David privi în urma lui și-l văzu pe Willem Hoogveld.

– Poate că asta era ideea, murmură el. Să-l invit la masa noastră?

– Te rog ! spuse Mary. Dacă nu mai ținem masa lipită de perete, se poate așeza între Edward și Emma.

– Ba nu. O să mă așez eu acolo, îi răspunse David. Se poate așeza lângă Jane. Sunt convins că fac o mișcare bună, zise el ridicându-se. Probabil că ăsta era planul.

Sora lui, care le vorbea celor mici, nu auzi această ultimă remarcă.

Abia atunci, Jane reveni cu picioarele pe pământ. Chiar nu credea că venirea tânărului olandez era pură coincidență ? Că nu plănuiseră nimic împreună ? La început, gândul că acesta o credea în stare de asemenea tactici, o înfurie. Dar imediat își dădu seama

că era mai bine ca David să creadă că transformarea ei se datora lui Willem.

Așa încât, în momentul în care cei doi bărbați se așezară la masă, îi zâmbi lui Willem, ca și cum presupunerea lui David era corectă.

Capitolul 5

În timpul cinei, Willem, care i se păruse destul de reticent când discutaseră prima dată, fu neașteptat de vorbăreț. Se simțeau, într-adevăr, cu toții foarte bine. Mâncarea bună, vinul și atmosfera generală plăcută compensau ziua umedă și rece de care avuseseră parte.

– Am auzit la radio că mâine va fi foarte cald, îi spuse Willem lui Mary.

– Adevărat ? Sper să ai dreptate, zise ea fremătând.

Willem își întoarse apoi privirea spre Jane.

– Văd că ți-ai cumpărat un costum în stil popular. Costumele acestea vin foarte bine pe persoanele care sunt zvelte. Câteodată, sunt purtate de persoane cărora nu li se potrivesc deloc. Dar ție îți vine foarte bine.

– Mulțumesc, spuse Jane, întrebându-se dacă David auzise complimentul și zâmbea ironic.

Francesca era aproape adormită când David ceru nota de plată. Willem, după ce spuse că dorește să plătească separat, îi mulțumi lui Mary pentru că-l invitase să ia masa cu ei.

– Nu e foarte târziu. Îi dai voie lui Jane să se întoarcă în tabără cu mine ? întrebă el.

Înainte ca Mary să poată răspunde, David spuse :

– Nu prea cred. Ne sculăm devreme mâine. Jane trebuie să doarmă suficient de mult timp pentru a fi odihnită.

Willem se înroși la față. Era evident că-i ceruse permisiunea lui Mary numai din politețe și fu surprins neplăcut de refuzul jignitor al lui David. Speră că Mary va interveni în favoarea lui. Dar cum ea ezita, se despărți de ei cu durere în suflet.

Abia când ajunseră în mașină și porniră la drum, Mary spuse :

– Nu ți se pare că ai cam sărit calul, David? Poate că Jane ar fi vrut să se întoarcă acasă cu Willem.

Fără să-și dezlipească ochii de drum, fratele ei spuse:

– Ți-ar fi plăcut, Jane?

– Contează ce-mi doresc eu? întrebă ea pe un ton glacial.

– Răspunde-mi la întrebare : Ai fi vrut să te întorci cu el ?

– Dacă m-ai fi lăsat, aș fi clarificat lucrurile la momentul potrivit.

Acum nu mai contează, îi replică ea.

El râse ușor.

– Ar fi putut să te întrebe chiar pe tine, sau să-mi spună să nu mă amestec în ce nu mă privește. Nu e prea descurcăreț băiatul. I-a plăcut cum îți stătea în costumul ăla de găscă, dar nu cred că i-ar mai fi plăcut atât de mult, dacă ar fi știut că ești o feministă deghizată.

– Dacă ar exista mai mulți bărbați ca Willem și mai puțini ca tine, mișcarea feministă nu și-ar mai avea rostul, ripostă ea cu însuflețire.

Nici nu apucă bine să-și termine fraza, că-și și regretă vorbele. Dacă ar fi fost numai ei doi, izbucnirea ei n-ar fi contat. Dar cu Mary și copiii prezenți, n-ar fi trebuit să răspundă provocării.

– Îmi pare rău Mary, spuse ea cu părere de rău.

– N-ai de ce să-ți ceri scuze, draga mea. Sunt înclinată să-ți dau dreptate.

Mary părea mai degrabă amuzată decât deranjată.

Când se pregăteau de culcare, Mary o întrebă:

– Ai fi vrut să te întorci cu Willem ?

– Nu neapărat, recunosc Jane. Dar aş prefera să nu-i spui asta fratelui tău.

– N-am să-i spun, îi promise ea. Cred că faptul că te-a cunoscut e o experiență salutară pentru David. Majoritatea fetelor sunt topite după el și joacă după cum le cântă. O fată ca tine nu-i va face decât bine. Noapte bună, zise ea, căscând.

– Noapte bună ! spuse Jane, oftând.

De-ar ști Mary adevărul !

I se părea o ironie a sorții ca, după ce reușise să se țină deoparte de orice relație vreme de doi ani, în timpul facultății, când era înconjurată de tineri de-o seamă cu ea, să se trezească acum topindu-se după un bărbat cu zece ani mai mare și incompatibil din toate punctele de vedere.

Previziunea meteorologică pe care Willem o auzise la radio se dovedi cum nu se poate mai precisă. Ziua următoare fu fierbinte.

La zece și jumătate trecură podul peste Rin, pod care ducea în Elveția. La prânz, se aflau deja la Lucerna.

De îndată ce intrară în oraș, simțiră imediat veselia și bogăția care domneau acolo. Străzile erau pline de mașini scumpe,

trotuarele erau înțesate de oameni bine îmbrăcați. Balcoanele și terasele erau pline de flori.

Mary auzise că exista într-una din suburbiile Lucernei o tabără care trecea drept cea mai bună din Europa. Era separată de drum printr-un gard viu. Când pătrunseră pe poartă, un oficial veni să-i întâmpine. Acesta le fu de mare ajutor, arătându-le care era terenul pentru cei veniți în caravane și care era pentru cei veniți cu corturi.

În pofida faptului că veniseră devreme și că locul era de dimensiuni mari, nu prea avură de unde să aleagă. După câte se părea, existau mulți solicitanți. Corturile erau așezate foarte aproape unele de altele.

Copiilor le plăcu foarte mult această înghesuială. Fără a mai pune la socoteală faptul că acolo găseau tot ce le poftea inima. Exista un magazin care vindea dulciuri și înghețată, un stand special amenajat unde se făcea friptură și un labirint de vegetație luxuriantă, numai bun pentru a se juca de-a v-ați ascunselea.

Jane recunosc în sinea ei că nu prea-i plăcea locul, dar nu zise nimic despre asta.

Când John își desfăcu sacul de dormit, găsi o furnică în el.

– Habar n-are că se află într-o altă țară acum, spuse el în timp ce-i dădea drumul pe podea.

Peste câteva momente, David observă că Francesca avea un aer nefericit.

– Ce ți s-a întâmplat, sufleteț?

– Cred că e pierdută.

– Cine?

– Biata furnică. N-o să găsească drumul să se întoarcă acasă, iar furnicilor de aici nu le va plăcea de ea.

Poate o vor omorî !

– Ce prostii! Tare netoată mai ești, spuse fratele ei, deloc impresionat.

David îi aruncă o privire, care-l făcu pe băiat să tacă. Apoi, se duse în genunchi spre ea și-i spuse pe un ton serios :

– Nu cred că-i vor face rău, Francesca. N-ai de ce să-ți faci griji. N-avem de unde să știm dacă era din Waldshut. Poate că-și făcuse un obicei din a sta în bagajele oamenilor. Poate că e o furnică mereu pe drumuri, așa cum eu sunt un bărbat mereu pe drumuri.

– Furnicile călătoresc ?

– De ce nu ? Păsările migrează. Somonul înotă distanțe foarte mari. De ce n-ar avea parte de aventuri și o furnică ?

" Ce drăgut putea fi, când voia " se gândi Jane. Dar oare se purta la fel și cu femeile ? Se cam îndoia de asta.

Deși nu putea fi văzut din tabără, lacul era foarte aproape, așa încât își petrecură după-amiaza înotând și stând la soare. Apa era destul de rece pentru a face baie în ea. După cinci minute, Jane ieși tremurând.

Se așeză pe o saltea pneumatică pentru a se încălzi și nu catadicsi să deschidă ochii în clipa în care cineva se apropie de ea. Pesemne că e Mary. De aceea, tresări surprinsă când îl auzi pe David întrebând-o :

– Pot să mă așez lângă tine?

Jane se ridică în capul oaselor și privi spre țarm. Mary era întinsă pe un prosop, iar Thomas construia un castel din nisip. Ceilalți copii se zbenguiau pe iarbă, undeva între plajă și șirurile de călușei.

Jane se întrebă de ce venise lângă ea, în loc să se așeze lângă sora lui.

– Ce păcat că nu putem vedea întreaga priveliște ! spuse el, arătând spre crestele munților. Bine că măcar e cald. Evident, în

afară de apă. Sunt entuziasmat că am venit aici. Prefer mai puțini oameni și mai mult spațiu. Tu, nu ?

– Ba da, spuse ea.

Ce absurd i se părea că era mulțumită de faptul că erau pe aceeași lungime de undă, măcar în această privință.

– Ce spune în știrea pe care ai citit-o mai devreme ? întrebă ea.

– O, e o avertizare cu privire la foehn... vântul de sud. Dacă farurile situate de o parte și de alta a lacului se aprind de paisprezece ori pe minut, oamenii trebuie să se suie în bărci și să fie gata de orice. Dacă farurile se aprind de nouăsprezece ori pe minut, toată lumea trebuie să se îndrepte în cea mai mare grabă spre cel mai apropiat adăpost. Foehnul face ca valurile să devină foarte mari.

– Unde ai învățat germană ? La școală?

– Nu, am urmat niște cursuri pe când lucram în Bolivia, în urmă cu niște ani. Deprinderea limbilor străine ascultând discuri e unul din modurile în care îmi petrec timpul liber.

– Câte limbi cunoști?

– Nu sunt lingvist, spuse el, dând din umeri. Cred că pot duce o conversație la bun sfârșit în cinci sau șase limbi. Dar n-am pretenția că aș vorbi vreuna din ele în mod fluent. Oricum, dacă ai apucat să înveți vreo două limbi, după aceea totul e mult mai ușor. Mai ales dacă trăiești printre oameni care vorbesc numai italiana, sau spaniola, sau orice altă limbă.

Se opri pentru a urmări salturile pe care le făcea o barcă pe lac, la ceva depărtare de ei.

– Proiectele majore din domeniul ingineriei tind să devină astăzi operațiuni internaționale, continuă el.

În timp ce vorbea despre munca lui, Jane se relaxă. Pentru prima dată o trata ca pe o ființă inteligentă, a cărei vârstă sau sex nu aveau

importantă. Fiind mai destinsă, putu să fie mai atentă la ce spunea și-și dădu seama că bărbatul de lângă ea era o autoritate în domeniul lui de activitate.

Din păcate, tot Jane fu cea care puse capăt acestor momente plăcute, fără să-și dea seama. Cum David îi spusese că se considera norocos pentru că nu trebuia să plătească toată viața tot felul de credite și de polițe de asigurare, se trezi întrebându-l:

– Dar n-ai simțit niciodată nevoia de a avea un loc al tău?

Întrebarea îl făcu să-și întoarcă privirile spre ea, iar ea își dădu seama că nu fusese tocmai inspirată punându-i-o.

– Nu, niciodată. Tocmai asta doream să scot în evidență. Un loc al tău, cu toate bunurile și angajamentele pe care le implică, poate fi mai degrabă o închisoare decât o binecuvântare. Prefer să văd lumea și să mă bucur de ceea ce văd. Sunt momente în care mi-aș dori să am alături de mine o femeie, continuă el după o scurtă pauză, dar mă tem că genul de femeie pe care-l am în minte e o specie aproape dispărută.

Brusc, i se păru că bărbatul de lângă ea e foarte aproape.

– Care e genul acesta de femeie ? întrebă ea pe un ton pe care-l dorea cât mai firesc. Presupun că e vorba de o femeie care să aibă grijă de tine.

– Nu crezi c-ar trebui să renunți la prejudecățile pe care le ai despre bărbați ? Poate c-ar trebui să-ți schimbi teoriile în funcție de oamenii pe care-i întâlnești.

– Nu înțeleg.

– Primul lucru pe care trebuie să-l știi e că n-am nevoie de o femeie care să aibă grijă de mine. Pot să fac mâncare și să spăl rufe la fel de bine ca și tine. Poate chiar mai bine.

– Unchiule David... Unchiule David !

Acesta își îndreaptă privirile spre țărm. Copiii îl strigau și-i făceau semne cu mâna.

– Vii în apă? o întrebă el.

– Mai stau puțin la soare.

Îl văzu cum plonjează în apă și se îndreaptă spre plajă. Plecarea lui o lăsa ușurată, dar și dezamăgită. Nu aflase care era genul de femeie pentru care ar fi renunțat la o parte din libertatea lui.

Pe la patru, Mary spuse:

– Nu știi la ce oră se închid magazinele pe aici. S-ar putea să fie deschise până târziu. În caz că nu-i așa, cred c-ar trebui să mergem în oraș.

– În timp ce vă schimbați, mă duc să aduc mașina, spuse David. Ne vedem peste vreo zece minute, da?

Centrul orașului era și mai însuflețit decât în ajun. Nu era greu să-ți dai seama care sunt turiștii, și care sunt locuitorii orașului. Oamenii locului se îndreptau fără ezitare într-o direcție sau alta, în timp ce turiștii se holbau la indicatoare.

Capătul nordic al podului dădea spre inima unui centru comercial, unde până și copiii erau fascinați de felul uimitor în care erau așezate pendulele și ceasurile de mână în magazinele de bijuterii.

– Mami, trebuie să vezi asta...

– Jane, cât fac două sute șaiszeci de franci în bani englezești?

Cu excepția lui Thomas care era ținut în brațe de David, ceilalți copii alergau de la o vitrină la alta, chemându-se unul pe celălalt pentru a vedea ce minuni se mai găseau pe acolo. Ceasuri-clopot, ceasuri de perete, ceasuri sub formă de clopoței sau de sonerii, cronometre la un preț exorbitant, o puzderie de sortimente se arătau privirii.

– Ce-ai cumpăra Jane, dacă ai avea bani ? o întrebă David, în timp ce copiii puneau mâna pe câte un obiect pe care-l considerau cel mai grozav.

– Nu cred c-aș lua nimic de aici, spuse ea.

– Nici măcar asta ? spuse el, arătând spre un colier cu smaralde.

– Nici atât. Deși cred c-ar fi bine atât pentru cel care vinde, cât și pentru cel care cumpără, dacă tânjește după așa ceva.

– Tu după ce ai tânji ?

– Am văzut odată o bijuterie pe care mi-ar fi plăcut s-o cumpăr, spuse ea după ce reflectă câteva momente. Era o broșă în stil victorian, făcută din coral, și care avea forma unei mâini cu o manșetă din dantelă. Asta aș căuta, dacă aș avea bani.

– Din câte pot să-mi dau seama, nu iei în calcul decât posibilitatea de a cumpăra tu însăși un asemenea obiect, nu de a-l primi. Ți-ar plăcea atât de mult să primești bijuterii în dar ? E împotriva principiilor tale feministe ? spuse el pe un ton serios și din care răzbătea curiozitatea.

– Nu, dar nu știu cine mi-ar putea oferi bijuterii.

– De ce ? Dacă un bărbat e îndrăgostit de tine, nu văd de ce nu ți-ar oferi o bijuterie. Crezi că poți fi iubită, nu-i așa ?

Se îndepărtară de vitrina de la care începuse discuția și înaintau cu greu prin mulțime, fiind foarte departe de ceilalți membri ai familiei. Jane simți cum i se pune un nod în gât.

– Nu... nu m-am gândit niciodată la asta, îngăimă ea.

El o privi amuzat, iar ea își întoarse privirea, pretextând că e interesată de o vitrină unde erau expuse haine.

Peste puțin timp se adunară cu toții în piața Weinmarkt și admirară picturile de pe fațadele caselor, ca și frumoasa fântână în stil renescentist din mijloc.

– Cred că Lucerna e un loc potrivit pentru a-ți petrece luna de miere, spuse Mary.

– Nu crezi că orice loc e potrivit pentru așa ceva?

– Da, în teorie așa stau lucrurile. În practică, eu cred că atmosfera e foarte importantă pentru un asemenea eveniment, zise ea zâmbind. Eu și cu Peter am fost în Carcassonne, spre uluirea prietenilor noștri, care habar n-aveau unde se află asta.

– Nu e orașul acela vechi franțuzesc, înconjurat de ziduri înalte și cu turnulețe ?

– Da, despre el e vorba. E cel mai bun exemplu al felului în care a supraviețuit un oraș-fortăreață. Dar nu de asta ne-am dus acolo, ci pentru că într-unul din manualele mele de la școală se afla o fotografie a acestui oraș, iar eu mi-am dorit dintotdeauna să-l vizitez. Peter ținea neapărat să meargă pentru că e un mare fan al lui Hemingway, iar acesta obișnuia să tragă la unul din hotelurile din oraș în drumurile sale în și dinspre Spania. Hotelul acela era considerat de el ca unul din cele mai frumoase din lume.

– Îi împărtășeai opinia ?

– Evident. Ni se părea raiul pe pământ. Cel mai mult ne plăcea să ne plimbăm la lumina lunii.

– Nu cred că Jane e atât de romantică, zise David pe un ton nepăsător. Cred că pentru ea, o lună de miere perfectă sunt două săptămâni petrecute în arhivele Muzeului Britanic sau, pentru ceva mai exotic, vreo câteva săptămâni în Biblioteca Vaticanului.

– Nu-l lua în seamă, draga mea. Trebuie să mai arunce și el câte o săgeată pe unde poate, din poziția celui care are parte de "o lună de miere întârziată". Dragul meu David, bărbații ajunși la o anumită vârstă își găsesc pe cineva numai dacă sunt bogați. Iar tu nu poți oferi decât o viață în Patagonia sau în Peru.

– Foarte adevărat. Nu sunt o partidă prea grozavă, recunosc el cu nepăsare. Pe de altă parte, ce-mi poate oferi mie o femeie ca să accept să-mi împart cu ea venitul, fie el și modest. Să alegi un bărbat pentru casă e un semn de frustrare din partea unei femei, pentru că de culcat cu el, oricum o va face.

– Prostii, David ! Ce generalizare grosolană ! obiectă Mary imediat. Fără a mai pune la socoteală faptul că nu pică deloc bine cu cei mici prin preajmă, adăugă ea în timp ce Emma alerge spre ei pentru a le spune că se vinde undeva în piață înghețată și că ar vrea niște bani elvețieni.

David se duse și cumpără înghețată pentru toată lumea. Între timp, Jane se trezi lângă Francesca.

După ce Mary termină cumpărăturile, se îndreptară spre camionetă, dar pe alt pod.

Când se aflau deasupra râului, David veni lângă ea și spuse :

– Mary m-a pus să-i promit că n-am să mai fac remarce deocheate, care să fie auzite de copii, sau de tine. N-am crezut că ceea ce am spus te-ar putea șoca, dar îmi cer oricum scuze.

– Nu m-ai șocat, dar cred că n-ai dreptate, se grăbi ea să spună.

– Chiar așa? o întrebă el, întorcându-și capul.

Privirea lui scrutătoare o făcu să roșească. Oare ce-i trecea prin minte acestui bărbat în timp ce o privea, încercând să pătrundă în intimitatea ei?

– Te-ai înroșit, spuse el pe un ton potolit, ca și cum erau undeva departe de zgomot și agitație.

Sclipirea ironică din privire, ca și blândețea vocii lui, o făcură să se înroșească și mai tare. Pentru a treia oară în acea după-amiază, își dădu seama că nu putea să se controleze deloc de fiecare dată când el voia s-o destabilizeze.

Era pradă unor senzații care o depășeau și care-i rămăseseră complet necunoscute până atunci.

– Cred că ești aproape la fel de inocentă ca fata aceea absurdă pe nume Catherine Morland. Chiar mă întrebam de cine-mi amintești.

Jane făcu ochii mari.

– Catherine Morland din " Mănăstirea Northanger " ?

– Da. Te deranjează o asemenea comparație?

– Nu. Sunt mai degrabă surprinsă că ai citit-o.

Era de-a dreptul uimită că un bărbat ca el citise un roman de Jane Austen, autoarea ei favorită, cu atâta atenție încât să rețină numele eroinei.

– Nu mă crezi o persoană prea inteligentă, din câte văd.

– Nu-i vorba de asta. Dar nu credeam că Jane Austen e genul de scriitor care să-ți placă, tot așa cum Tolstoi nu e pe gustul meu. I-ai citit toate cărțile? Întrebarea ei rămase fără răspuns. Treceau strada și în clipa aceea o mașină trecu ghiulea pe lângă ea. El o trase cu putere spre el.

După câteva secunde de uimire, simți șocul, dar acesta nu era generat de faptul că scăpase cu bine dintr-un accident, ci de felul în care o strânsese David. Abia atunci își dădu seama cum s-ar comporta, dacă ar voi s-o sărute. Își adună puterile și spuse:

– A fost cât pe ce. Mulțumesc.

– Ești teafără ? Te-am rănit, prinzându-te așa?

– Mă bucur că ai făcut-o. Poate mă doare puțin, dar nu se compară cu ce s-ar fi putut întâmpla, dacă n-ai fi făcut-o.

Un domn în vârstă, care asistase la incident, se apropie de ei și începu să vorbească în germană. David îi dădu drumul și începu un dialog cu omul acela.

Ceilalți îi așteptau pe pod, uitându-se la rațele duse de curenții de apă.

Pe drum, Jane se gândea la ce-i spusese David. Se gândi că i-ar fi fost mult mai ușor, dacă ar fi trăit pe vremea scriitoarei ei favorite. În urmă cu aproape două sute de ani, toate speranțele și planurile unei tinere se legau de căsătorie și nu exista nici un conflict între emoțiile și ambițiile ei intelectuale.

" Cred că ești aproape la fel de inocentă ca fata aceea absurdă, pe numele ei Catherine Morland ", o tachinase el. De fapt, nici nu trebuia să mai adauge acel " aproape ". Totuși, spre deosebire de Catherine, nu era chiar o neștiutoare, deși experiența ei de viață era limitată.

Când se întoarseră în tabără, două surprize îi așteptau. Prima era una neplăcută. Cortul de lângă ei dispăruse și altcineva se instalase acolo. Erau niște tineri care, neluînd în seamă indicațiile de la intare, dăduseră drumul tare la muzică.

– O, Doamne ! murmură Mary, supărată.

A doua surpriză era una plăcută.

– Bună seara, Jane, se auzi o voce în spatele lor.

Glasul aparținea lui Willem Hoogveld.

– Willem! Ce cauți aici? întrebă Jane, uimită.

– După plecarea voastră, am decis să vizitez și eu Lucerna. Nu vă deranjează că am venit după voi, nu? o întrebă el pe Mary.

– Evident că nu, Willem. Tare mult aș fi vrut să-ți înalți cortul lângă al nostru, spuse ea cu voce joasă. Nu-mi plac deloc cei nou instalați.

– O, da. M-am gândit că n-o să vă facă plăcere o asemenea companie.

– Unde ți-ai instalat cortul? îl întrebă Jane.

– E dincolo de copaci, spuse el arătând spre gardul viu.

Mary îl invită pe Willem la masă.

În timp ce pregătea mâncarea, Mary se împrieteni cu o altă englezoaică, iar aceasta o invită la o petrecere improvizată mai târziu.

– E invitat și David. Jane, sper că nu te deranjează că nu mergi. E o petrecere pentru oamenii de o anumită vârstă. Ce planuri ai, Willem ? Vrei să te duci în oraș ca să vezi cum e viața de noapte ?

– În seara asta, nu prea cred. Poate mâine. În seara asta, aș vrea să stau de vorbă cu Jane.

– Mi-aș dori să-i ții companie, în cazul în care grupul acela devine prea zgomotos, spuse ea arătând în direcția nepoștilor vecini.

– Grupul acela se pregătește să plece, remarcă David.

– Chiar așa ? Atunci, Jane și Willem vor putea să stea de vorbă liniștiți.

– Hm! murmură David, cu o sclipire ironică în priviri.

Jane se comportă ca și cum n-ar fi văzut asta și se grăbi să se ducă în bucătărie, după Mary.

După masă, Mary se hotărî să facă un duș, iar după aceea să se îmbrace cu altceva decât cu safariul pe care-l purta zi de zi.

– Ce rapidă ai fost ! spuse fratele ei, când se întoarse în mai puțin de douăzeci de minute.

Și el se întorsese chiar atunci.

– Nu mi-am făcut duș. Am stat la coadă, îl informă el. E plin de femei, acolo. Nu știu când va fi un duș liber. Va trebui să mă spăl la chiuveță. David se încruntă puțin, după care zâmbi și spuse :

– Eu mi-am păstrat slipul pe mine, dar fata de lângă mine nu avea deloc inhibiții. Cel puțin nu până în clipa în care un bătrânel

s-a târât înăuntru pentru a goli scrumierele de scrum și cutiile de firimituri. Cred că tipătul ei s-a auzit până aici.

– Există o femeie în vârstă care curăță wc-urile bărbaților, spuse John. Se grăbește tot timpul. Nici nu cred că-i vede pe turiști. E prea ocupată să curețe podeaua, care strălucește de curățenie.

– La femei, lucrurile nu stau așa, spuse Mary, strâmbându-se. Dar nu e vina personalului, ci a turiștilor. Locul acesta e prea mare și plin ochi de oameni. Iar unii dintre ei – nu numai vecinii noștri – nu prea au ce căuta aici. Pe la ora nouă, peste tabără se lăasă tăcerea. Mulți turiști plecaseră la Lucerna, iar unii se culcaseră deja. Cei care rămăseseră în tabără se plimbau, vorbeau încet sau citeau.

La zece, Willem își luă rămas-bun, iar Jane se duse la culcare. La unsprezece, Mary și David se întoarseră. Peste vreo două ore, fură treziți cu toții de zgomotul făcut de vecini.

– O, Doamne ! Oare sunt beți ? exclamă Mary, dându-se jos din pat și ducându-se să vadă ce se întâmplă.

Peste câteva minute, David se năpusti afară din cort și-i întrebă cum își permit să se comporte în felul acesta. Probabil că vocea lui tăioasă își făcu efectul, deoarece banda se potoli imediat.

Purtând numai pantaloni de pijama, fără cămașă, David arăta un bust sculptural de invidiat. Se putea lupta oricând cu vreo doi-trei bărbați din celălalt cort și-i putea învinge fără nici o problemă.

Capitolul 6

În dimineața următoare, munții nu se vedeau, dar Mary consideră că sosise momentul să plece într-o expediție.

Cumpără provizii și nu putea decât să spere că până la urmă ceața se va risipi.

După ce stătu de vorbă cu David în camionetă, coborî și spuse:

– Haideți cu toții. Grăbiți-vă! o să plecăm repede. O să cumpărăm pâine și ce-o să mai avem nevoie de la primul magazin care ne va ieși în cale.

Emma îl văzu pe Willem apropiindu-se.

– Plecăm într-o expediție secretă, îl informă ea.

– Știu. Mama ta e foarte drăguță. M-a rugat să vin cu voi.

Copiii erau încântați, deoarece îl plăceau pe tânărul olandez. Trăgând cu coada ochiului la David, Jane văzu că acestuia nu-i convenea deloc acest aranjament.

Când Mary se întoarse, îl auzi cum o întreabă în șoaptă :

– Nu-i prea strâmt spațiul pentru patru adulți?

– Nu cred. Oricum, ar fi fost urât din partea noastră să-l lăsăm singur întreaga zi.

Întrucât Willem era curat, politicos, se îmbrăca frumos și n-avea un comportament care să-i displacă unui bărbat din altă generație, Jane găsi uimitor felul în care-l privea David.

Merseră foarte mult până ce soarele să-și facă apariția printre nori.

Abia când se opriră pentru a treia oară într-una din parcările special amenajate pentru turiști, soarele își intrase în drepturi.

– A... Ce bine e acum! spuse Mary cu bucurie.

Făcură popas în orașelul Schwyz pentru a cumpăra niște pâine, iar copiii găsiră jucării foarte frumoase, de care se arătară foarte încântați.

Având în vedere că nu era decât un orașel, Schwyz avea niște case vechi ce semănau cu niște palate. David spuse că lucrul acesta se datora faptului că pe vremuri orașul avusese mulți soldați printre locuitorii săi, care făcuseră avere luptând pentru armate străine. Cei care supraviețuiseră și se întorseseră acasă, își investiseră banii în construirea acestor clădiri impresionante.

Tot el fu cel care le explică de ce copiii elvețieni începuseră deja școala : urmau să aibă o vacanță în toamnă și încă una de o săptămână în februarie, pentru practicarea sporturilor de iarnă.

Când sosi vremea să servească prânzul, parcă mașina într-unul din locurile special amenajate. După aceea, se opriră pe iarbă, lângă o potecă în pantă. De acolo nu puteai să vezi nimic altceva decât piscurile munților.

Se așezară pe niște lespezi și mâncară cu poftă pâine cu unt, brânză, salam și ouă fierte.

– Nu-i așa că-i minunat aici ? zise Mary, oftând ușor și cu plăcere. Ce bine-ar fi fost să fie și Peter cu noi! Trebuie să-l sun diseară, David. Sper ca măcar în ultima săptămână să ni se alăture.

– Dacă vine tati, Jane o să doarmă cu noi și cu unchiul David în cort? întrebă Francesca.

– Dacă vine tati, unchiul David va putea să plece în Franța, așa cum plănuise, îi aminti mama ei. Nu ți-ai schimbat planurile între timp, nu? îl întrebă ea pe fratele ei.

Înainte ca el să poată spune ceva, Emma zise:

– Rămâi cu noi! N-o să te distrezi la fel de bine singur. E suficient loc pentru amândoi în cort, mami. Poate dormi în orice parte a cortului dorește.

– O să vorbim despre asta când va sosi momentul, zise Mary. S-ar putea ca tati să nici nu vină.

John, care terminase de mâncat înaintea tuturor, se întoarse din pădure cu mâinile pline de fragi. Fructele de pădure erau atât de delicioase, încât plecară cu toții să mai caute.

Jane, care trebuia să aibă grijă de Thomas, nu-i urmă. Cum băiețelului îi plăcea mai mult să adune flori, se așezară într-o poieniță.

Dacă n-ar fi trebuit să-l supravegheze pe Thomas, Jane ar fi adorat. Auzea vag vocile celorlăți. Închise ochii pentru câteva clipe și cineva îi atinse ușor obrazul cu un fir de iarbă. Crezu că e Thomas și vru să-l prindă de mână. Dar mâna pe care-o prinse cu degetele nu era mică și fină, ci mare. Era o mână de bărbat și știa că acesta nu e Willem.

David se așeză lângă ea. Avea cu el o sticlă și două pahare.

– Am cumpărat vinul ăsta din oraș pentru masa de prânz, dar l-am uitat în mașină, spuse el în timp ce scotea dopul sticlei. Mai vrei niște fragi, Thomas? îl întrebă unchiul lui.

Băiețelul se grăbi să ia fructele pe care i le adusese unchiul lui. Apoi, se îndepărtă.

– Olandezul tău nu e deloc isteț. Văd că-și irosește șansa de a fi singur cu tine, spuse el întinzându-i un pahar cu vin. Credeam că-l găsesc aici, dar caută fragi cu copiii.

După ce sorbi niște vin din pahar, Jane zise :

– Ce mult îți place să-i tachinezi pe oameni.

– Dar azi n-ai să înghiți momeala, nu-i așa? o întrebă el, ridicând din sprânceană.

– Sunt pusă pe trândăveală, zise ea clătinând din cap.

Uitându-se la cerul albastru și la vârfurile brazilor care înconjurau poiana, David spuse :

– S-ar putea ca Emma să aibă dreptate. Poate ar trebui să abandonez ideea de a pleca în Franța. Dacă Richard ni se alătură, pot să-mi cumpăr un cort mai mic.

– Mi-aș dori să rămâi cu noi, spuse ea cu sinceritate, poate și datorită vinului pe care-l băuse.

– Dacă am fi într-un loc unde nu există riscul de a ploua, cred că am putea dormi într-o asemenea poiană împreună cu cei mici. Altminteri, sugestia Emmei n-ar fi acceptabilă, cel puțin din punctul de vedere al surorii și cumnatului meu. Cei de vârsta ta sunt mai nonconformiști.

– Unii da, alții nu, îi replică ea. Depinde de situație, nu-i așa? Nu prea cred c-aș ține seama de ele, dacă aș fi prinsă în mijlocul unei furtuni de zăpadă și ar trebui să împart singurul adăpost cu un bărbat.

– Dar dacă sunt două adăposturi, unul ocupat de mine, iar celălalt de tânărul Hoogveld ? La care te-ai duce, pentru a fi sigură că reputația îți va rămâne neștirbită ?

– Întrucât reputația mea nu prea ar mai conta într-o asemenea situație, m-aș adăposti la tine, îi răspunse Jane.

Pentru prima dată, văzu cu satisfacție că l-a luat prin surprindere.

– Chiar așa ?

– M-ar preocupa mai degrabă propria supraviețuire, îi explică ea. E evident că știi mai multe despre cum se poate supraviețui în munți decât cineva care a trăit tot timpul la oraș.

– Iată o persoană cu picioarele pe pământ! exclamă David, tuguindu-și buzele. O perspectivă deloc romantică asupra morții, ci una pragmatică. La vârsta ta, sora mea l-ar fi ales fără nici o îndoială pe Willem și și-ar fi închipuit că va fi găsită înghețată în brațele lui.

– Mă îndoiesc că o asemenea moarte ar putea avea ceva romantic, spuse Jane. Și chiar dacă așa fi la fel de frumoasă ca Helga, nu prea cred c-ai avea timp să... să-ți concretizezi intențiile dezonorante în mijlocul unei furtuni de zăpadă.

– Helga ? întrebă el nedumerit.

– Cea care avea grijă de copiii surorii tale ultima dată când ai venit.

– O, Helga... da, îmi amintesc de ea. Destul de drăguță, dar nu foarte strălucitoare. Când te relaxezi și nu mai ești atât de plină de țepi, ești mai atrăgătoare decât ea. Totuși, după cum bine ai spus, o noapte petrecută în munți și în condiții vitrege temperează pe oricine, chiar și pe mine.

După ce se opri câteva minute, continuă :

– Mă întreb ce te-a făcut să mă etichetezi drept " un crai ". În afară de faptul că am intrat în seara aceea la tine în cameră pe fereastră, n-am făcut nimic pentru a merita o asemenea etichetă.

– Nu, dar întotdeauna te porți de parcă... ai putea deveni, îi spuse ea pe un nedorit ton candid.

Spre surpriza ei, David râse ușor și spuse pe un ton provocator:

– Va veni o zi, draga mea Jane, în care îți vei dori să te fi sărutat. Peste ani, când toate astea vor fi o amintire...

– Mami spune că trebuie să plecăm, pentru că altfel nu vom ajunge acasă înainte de a se lăsa seara, zise John, dând buzna în poiană, roșu la față din pricina efortului, julit la genunchi și cu blugii rupți.

– Ce ți s-a întâmplat? îl întreabă unchiul lui, ridicându-se și oferindu-i mâna lui Jane.

Jane acceptă ajutorul lui, numai pentru că era și John prezent.

– Am căzut, spuse el pe un ton nepăsător. Îmi dai și mie o înghițitură ?

– Are voie ? îl întreabă Jane pe David, în timp ce acesta turna niște vin în pahar.

– Nu ți s-a urcat la cap, nu ?

– Nu, dar copilul e aprins la față.

John se duse să-și ajute fratele mai mic. În urma lui, veni David și Jane.

Ceilalți erau deja strânși în fața camionetei. Nu foarte departe, se auzi motorul unei mașini. Așteptară să treacă, după care David spuse :

– Mă bucur să știu că ai încredere în mine, măcar în timpul viscozelor, dacă în restul timpului nu se poate.

După ce traversară strada, adăugă:

– Dar nu trebuie să mă bazez prea mult pe lipsa de încurajare. Femeilor le place să ridice obstacole, pentru simpla plăcere de a le dărâma.

– Ești gata, mami ? Unde mergem acum? o întreabă Emma.

– O să mergem în Alpi, prin trecătoarea Susten, copii. Unchiul David vă poate spune mai multe decât mine.

– Aștept să văd drumul ăsta de foarte mulți ani. E primul drum de munte conceput special pentru mașini, făcut de elvețieni. E o capodoperă.

Jane avea rău de înălțime, așa încât privise acest gen de plimbări cu teamă. Dar cum drumul nu era foarte larg, iar baza văii nu era la mii de metri în jos, nu dădu semne de nervozitate.

Partea exterioară a drumului era presărată cu stâlpi groși din granit. Nu se zăreau prăpăstii din acelea care să-ți facă părul măciucă, iar pe drum nu erau bucăți din roțile altor vehicule care s-o ia la vale și să se rostogolească peste ei.

În vârful trecătorii, străbătută un tunel făcut în stâncă, la capătul căruia se afla o parcare plină cu mașini și un restaurant împodobit cu un steag, de unde puteau fi cumpărate vederi și suveniruri.

Majoritatea turiștilor păreau încântați să admire priveliștile de acolo.

Copiii încercară să se cațere, dar se rostogoliră imediat la vale, ca bulgării de zăpadă.

– Nu-i ciudat să pășești pe omăt în haine de vară și să-ți fie cald? spuse Mary în timp ce zăpada scârțâia sub greutatea picioarelor lui Jane. Totuși, cred că în timpul nopții aici e destul de frig. Cel puțin pentru a te stabili cu cortul. La ce altitudine suntem, David ? îl întreabă ea pe fratele ei, aflat la câțiva metri depărtare de ea.

– La peste două mii de metri altitudine.

La nivelul la care se aflau, peisajul părea un teren aspru cu ieșiri la suprafață ale stâncilor pline de licheni printre întinderi de iarbă. Piscurile munților, de care se apropiau tot mai mult, erau pline de mister.

Înainte de a se întoarce la camionetă, Mary cumpără câteva vederi.

Jane nu luă decât una și un timbru pe care le trimise Bettinei Brooke, la Majorca.

– O trimiți prietenului tău ? o întreabă Willem, în timp ce se gândea ce anume să scrie.

– N-am un prieten, îi spuse ea, în așa fel încât să fie auzită și de David.

– Sunt convins că ai o mulțime, zise el zâmbind, dar mă bucur că nici unul nu e foarte important pentru tine. Jane, vrei să ieși diseară cu mine în oraș, pentru a lua masa și pentru a dansa ?

– Depinde de ora la care ne întoarcem. Doamna Wroxham s-ar putea să dorească să iasă cu fratele ei. În absența soțului ei, nu prea are cum să se bucure de vacanță.

– Da, înțeleg. Dar dacă va fi cu puțință, vei veni?

– Am să mă gândesc, zise ea ezitând. E drăguț din partea ta că m-ai invitat.

În a doua parte a excursiei, străbătură câteva văi liniștite. Pe alocuri, dădeau peste corturi frumos aranjate pe pajiști.

Priveliștea aceasta o făcu pe Mary să spună, oftând:

– Ar fi trebuit să venim aici azi-dimineață.

Unul dintre turiști bea un ceai lângă cort. Erau foarte puțini oameni prin preajmă și de aceea era foarte multă liniște.

Puțin mai departe, îl văzură pe proprietarul fermei și familia lui, cosind fânul.

La întoarcere, Jane se gândi foarte mult dacă să accepte sau nu invitația lui Willem.

Se apropiau de Lucerna, când David o întreabă pe Mary :

– Ce planuri ai pentru seara asta ? Putem merge să cântăm iodlere sau să aruncăm steaguri și alte chestii de genul ăsta.

– Da, mami. Să mergem!

Mary, când auzi că spectacolul nu se termină până la ora unsprezece, spuse cu fermitate că e prea târziu pentru cei doi copii mai mici.

– Dar ceilalți vă puteți duce. După ce-i dau un telefon lui Peter, mă duc la culcare.

Auzind acestea, Willem spuse :

– Am invitat-o pe Jane în seara asta cu mine în oraș, dar nu mi-a dat un răspuns, deoarece s-a gândit că vei avea nevoie de ea pentru a-i supraveghea pe copii.

– A făcut-o aseară. În seara asta e liberă, zise Mary.

Willem o privi întrebător pe Jane. Stăteau amândoi pe bancheta din spate. Mary conducea, iar David stătea alături de ea și o ținea pe Francesca în brațe.

Cum Jane ezita, acesta întoarse capul spre ea și spuse:

– Ei, ce alegi? Brânză topită cu Willem, sau aruncare de steaguri cu noi ?

Știa prea bine ce vroia să aleagă. La fel de bine cum știa că puteau merge cu toții în oraș. Dar ceva în felul în care o privea David o făcu să spună :

– Brânză topită cu Willem.

După ce vorbi la telefon cu soțul ei, Mary era la fel de nelămurită ca și până atunci. Doctorul Wroxham spera că va putea veni la sfârșitul săptămânii, dar nu putea fi sigur.

– O să-l sun din nou vineri seara, spuse ea cu un aer abătut.

Cum spectacolul la care urmau să asiste nu începea decât la opt și jumătate, David luă cina cu Mary și cu cei mici. David gătea când Willem veni s-o ia pe Jane. Tânărul era îmbrăcat cu un costum de culoare deschisă și o cămașă roz, la care purta o cravată asortată. Jane își pusese costumul pe care i-l oferise Mary.

David, care nu spusese absolut nimic despre felul în care era îmbrăcată întreaga zi, făcu tot ce-i stătu în putință pentru a o convinge că, atât ea, cât și Willem sunt îmbrăcați prea gros.

– Distracție plăcută! le ură el.

Deși nu catadicsise să-i arunce nici măcar o privire lui Willem, Jane era sigură că ridicase din sprâncene văzându-l îmbrăcat în costum și cu cravată. Neluând în seamă faptul că hainele pe care și le alesese Willem îi păruseră ei însăși la prima vedere total nepotrivite, Jane își spuse în sinea ei că era ceva tipic pentru aroganța lui David să se amuze de felul în care se îmbrăca un bărbat mai puțin sigur pe el.

Din fericire, costumul pe care și-l alesese îi venea bine în orice situație. Orele petrecute în munți își lăsaseră amprenta asupra tenului său.

Dar faptul că arăta ca un homar și era conștient de asta, o făcu pe Jane să-l simpatizeze și mai mult. Era bucuroasă că alesese să-și petreacă acea seară în compania lui, și nu a lui David. Ce batjocoritor s-ar fi comportat David, dacă ar fi știut că era prima ei întâlnire cu un băiat, reflectă ea în timp ce urca în mașină.

Petrecură o seară cum nu se poate mai plăcută. La unsprezece și jumătate, văzând că e obosită, o conduse înapoi în tabără.

– Măine, în cazul în care ceilalți pleacă din nou în munți, poate petrecem întreaga zi împreună, zise el.

– Poate, spuse ea cu șovăială în glas. Eu lucrez în această vacanță. Nu pot să-mi iau foarte mult timp liber. N-ar fi corect. Doamna Wroxham a fost foarte drăguță și generoasă cu mine.

Când erau cam la jumătatea drumului, Willem, profitând de faptul că nu era trafic, își luă mâna dreaptă de pe volan pentru a o așeza pe aceea a lui Jane.

Lucrul acesta o făcu să se gândească la posibilitatea că va dori s-o sărute când vor ajunge la destinație.

Într-un anume fel, își dorea ca el să facă acest lucru, numai și numai pentru că dorea să-și satisfacă această curiozitate. Însă pe de altă parte, i se părea foarte urât din partea ei să se lase sărutată numai din acest motiv. Să-l folosească, fără a simți ceva special pentru el. Îi plăcea de el, dar numai în sensul că nu găsea nimic respingător în felul lui de-a fi.

Willem parcă mașina lângă cort. După aceea, se îndreptară împreună spre intrare. Era aproape miezul nopții și nici o lumină nu se zărea dinspre cort sau dinspre camionetă.

– Îți mulțumesc foarte mult, Willem. A fost o seară plăcută. M-am simțit foarte bine, șopti Jane.

La care, Willem o sărută.

Ar fi vrut s-o sărute în continuare, dar ea se desprinsese de el și-i ură noapte bună.

A doua zi dimineată, Mary se întoarse de la dușuri foarte nervoasă.

– Am fost nevoită să aștept douăzeci de minute pentru a mă spăla la o chiuvetă ! exclamă ea, supărată. Iar majoritatea fetelor de acolo nu-și făceau duș, ci se machiau. Poți să-ți imaginezi o asemenea lipsă de bun-simț ? Eu n-aș avea niciodată tupeul de a-mi pierde vremea punându-mi gene false, știind că afară așteaptă o mulțime de alte femei la rând pentru a se spăla pe față și pe dinți.

M-am săturat de locul ăsta, David. Hai să mergem undeva unde nu e atât de multă lume și atâta zgomot.

– Cum să nu, zise aprobator fratele ei. Cu cât plecăm mai repede, cu atât mai bine, adăugă el.

– Dar mami, ne-ai promis că azi o să mergem la Muzeul Mijloacelor de Transport. Ne-ai promis ! îi aminti John.

– O, Doamne! Așa e. Chiar vreți să-l vizitați? Mie nu mi se pare ceva grozav.

John se întristă. Nu protestă în nici un fel, dar era atât de dezamăgit, încât Mary se grăbi să spună :

– Dar cum promisiunea făcută trebuie ținută, o să mergem. Dar mai întâi, o să strângem totul și o să plătim ce avem de plătit aici, pentru ca apoi să ne vedem liniștiți de drum.

– Unde mai mergem de data asta, mami ? o întrebă Edward.

– Vom încheia călătoria noastră cu... Valea Cascadelor, zise mama lui.

Când Willem veni să-i salute în acea dimineață și văzu cortul strâns, păru la fel de dezamăgit ca și John când află că nu va mai vedea Institutul Elvețian al Transporturilor și Comunicațiilor.

– Ce-ar fi să vii cu noi la Valea Cascadelor ? îi propuse Emma.

– Mi-aș dori foarte mult, dar azi e joi, iar vacanța mea se încheie sâmbătă. În timp ce voi vă îndreptați spre sud, eu am s-o iau spre nord, zise el cu părere de rău.

– Ne vom petrece ultimele două zile ale vacanței la Haga.

Poate ne vom întâlni acolo, spuse Mary. Am să-ți dau adresa noastră, în caz că treci prin Anglia.

Notă adresa pe o bucată de hârtie, iar Willem le dădu numărul său de telefon de la birou, ca și pe cel al părinților săi.

– Ce rău îmi pare că Willem nu poate veni cu noi, spuse Emma. Îmi plăcea de el, conchise ea, în timp ce băiatul își lua rămas-bun de la ei.

– Cine știe ! Poate e suficient de îndrăgostit încât să mai avem ocazia să-l vedem.

– Edward, zise Mary pentru a schimba vorba, nu te-ai spălat cum trebuie în dimineața asta. Nu-mi place deloc felul în care arată urechile tale.

– Îmi pare rău... Am uitat, spuse el în timp ce se retrăgea în spatele camionetei.

Nici Mary și nici Jane nu se așteptau să le placă la muzeu.

– Nu mai încape îndoială că atât David, cât și băieții vor fi foarte încântați de ce vor descoperi și, dacă ar putea, și-ar petrece întreaga zi aici, spuse Mary, în timp ce o urma pe Jane pe poarta de la intrare. Clădirea care adăpostea muzeul era modernă, iar treptele care duceau sus erau foarte mari.

Mary aproape fu luată pe sus pentru a-și vedea fiii cum butonează un simulator de aeroplan, iar Jane aștepta răbdătoare să-l vadă pe David în postura aeronautului Eduard Spelterini.

– Nici nu știi cât mă bucur că tânărul Hoogveld și-a terminat vacanța. E prea naiv pentru a avea o relație cu o fată ca tine.

– Ce vrei să spui?

– Iată două lucruri pe care mi-am dorit dintotdeauna să le încerc: să fiu aeronaut și parașutist, zise el fără nici o legătură cu întrebarea ei.

Apoi, își întoarse ochii spre ea și continuă :

– Am fost, fără să vreau, martorul scenei cu care s-a sfârșit întâlnirea voastră de aseară. După sărut și după plecarea ta, Hoogveld prinsese parcă rădăcini. Dacă n-ai fi stat de vorbă cu el, cred c-ar fi rămas așa întreaga noapte. Bietul de el! Parcă era vrăjit.

Jane se înroși la față.

– Unde erai ? Ascuns în boscheți ? Te uiți adesea la lucruri care țin de domeniul privat al altora ?

– Ba nu era nimic privat, dulceată. Te aflai chiar în mijlocul cărării. Oricine venea de la dușuri n-avea cum să nu te vadă. Dacă ai fi vrut ceva mai multă intimitate, se găseau o mulțime de locuri prin preajmă. Dar presupun că n-ai vrut să ai parte de prea multă intimitate, în caz că tânărul Hoogveld ar fi devenit prea entuziasmat. Bună mișcare ! N-ai avut nevoie de mai mult de două zile, adăugă el pe un ton sec.

– Sunt convinsă că ți s-a întâmplat să săruți fete și în mai puțin de două zile de când le-ai cunoscut. Dar bineînțeles că e cu totul altceva. Doar ești bărbat !

De pe scări, gemenii făceau semne cu mâna. Jane se grăbi să li se alăture.

– Ne-am văzut la televizor, îi spuseră ei. E acolo, în colț. Vino, unchiule David. O să-ți găsim un loc bun să te așezi.

– Zâmbește, Jane ! Relaxează-te ! îi zise Emma, de parcă ar fi fost un om de televiziune.

Era un lucru nu tocmai ușor, deoarece stătea chiar lângă David.

Însă până la urmă zâmbi, uimită de diferența dintre imaginea care apărea pe ecranul televizorului și imaginea pe care i-o reda oglinda și cu care se obișnuise. Pentru câteva secunde, descoperirea aceasta o făcu să uite de remarcele sarcastice ale lui David.

Când privi în cealaltă parte a ecranului și-l văzu pe David cu ochii țintă asupra ei, se încordă din nou.

În clipa în care ecranul se întunecă și apoi deveni în întregime negru, se bucură, deoarece se putea duce după doamna Wroxham, în a cărei companie se simțea bine.

Atenția copiilor fu atrasă de un sistem de telecabină, iar apoi de un petrolier la care vizitatorii se puteau uita stând pe o banchetă.

– Trebuie să recunoști, mami, că e cel mai grozav muzeu pe care l-am văzut până acum, exclamă John cu entuziasm.

După aceea, se năpusti asupra unei motociclete vechi, fără a aștepta vreun răspuns.

David privea cu atenție un tren mărfar suedez din secolul al nouăsprezecelea.

Jane se întrebă de ce fusese atât de caustic în privința scurtei ei relații cu Willem. Se plictisise oare, pentru că nu găsisese nici o fată suficient de atractivă, încât s-o agățe ? Poate că în clipa în care vor ajunge la Valea Cascadelor, va găsi pe cineva care să fie pe placul lui și o va lăsa în pace.

Dorința ei de a ajunge la Mary se lovi de Thomas, care era prea mic pentru a se descurca singur pe acolo. Jane se oferă să-l ia în brațe, dar Mary spuse imediat :

– Lasă că-l duc eu sus.

David veni din nou lângă ea și spuse:

– Ai văzut fotografia aceea a unui vizitator în Elveția secolului al optsprezecelea, purtat pe deasupra muntelui într-un fel de scaun, dar legat la ochi pentru a nu vedea pe unde merge?

– Da. Ți se face părul măciucă, zise Jane, surprinsă de schimbarea din tonul vocii lui.

Era ca și cum s-ar fi adresat surorii lui, sau copiilor.

Dar ușurarea ei nu ținu prea mult, deoarece imediat David adăugă:

– Vrei să spui că, fiind bărbat, nu trebuie să-l răsplătesc pe celălalt pentru generozitatea lui ? Nu m-aș fi așteptat la așa ceva din partea ta. Cu viziunea ta despre egalitatea dintre sexe, îmi închipui că insiști întotdeauna să-ți plătești partea ta din cheltuieli.

– Willem a plătit nota de plată, dar nu de aceea ne-am sărutat în semn de rămas-bun.

– Atunci, de ce ?

– De ce nu ? i-o întoarse ea scurt. Nu văd de ce-ar trebui să-ți dau vreo explicație în această privință.

– Într-adevăr, n-ai de ce. M-am gândit că tocmai acel " De ce nu? " ți se va părea deplorabil.

– Așa și mi se pare.

– De aici, trag concluzia că ai avut un cu totul alt motiv pentru a-l săruta pe Hoogveld.

– Nu eu l-am sărutat, ci el m-a sărutat pe mine, exclamă ea exasperată.

– Dacă spui tu... Dar, din locul în care mă aflu, nu el părea a fi cel care domină situația.

Lui Jane mai că-i stătea pe limbă să spună :

" Presupun că atunci când săruți o fată, te aștepți ca ea să se topească extaziată, nu?"

– N-am văzut pe nimeni care să se desprindă dintr-un sărut cu o asemenea stăpânire de sine, așa cum ai făcut tu aseară. Ești sceptică în această privință? Vrei să ți-o dovedesc? o întrebă el amuzat.

– Să nu care cumva să îndrăznești! zise ea, dându-se înapoi.

– Ba îndrăznesc... dar n-am s-o fac, spuse el pe un ton nepăsător. Ca să fiu sincer, gândul că te-aș putea ține în brațe are un mai mare

efect asupra ta decât sărutul olandezului. Dă-mi voie să-ți spun altceva. Dacă mai continuați așa, băiatul putea ajunge să sufere foarte mult. Te plăcea cu adevărat.

– Și eu îl plăceam.

– Așa, puțin. Nu era decât un partener de vacanță. Ceva inofensiv pentru tine, dar nu și pentru el.

– De parcă tu n-ai fi sărutat vreo fată fără ca măcar să-ți treacă prin cap gândul de a începe o relație cu ea. Vai, câtă ipocrizie !

Se opri, întrucât Emma se îndrepta spre ei.

– Unde e mami ? A, uite-o! zise ea, fugind de lângă ei.

– Ce ciudat! îi șopti el la ureche. Eu te consideram una din acele fete demodate pentru care sărutul e ceva important. Eram gata să pun prinsoare că ești fecioară. Poate că lucrurile care se spun prin ziare despre studenți sunt adevărate.

Zicând acestea, se îndepărtă.

Mary nu păru a observa efectul plecării fratelui ei asupra lui Jane, sau dacă lucrul acesta se întâmplă, preferă să tacă.

Lui Jane îi fu cu neputință să-și mai aducă aminte ce-au văzut după aceea în muzeu. Gândul îi stătea numai la ultimele vorbe pe care David le rostise.

Îi lăsase impresia că, dincolo de felul ironic în care-i vorbea, o plăcea mai mult decât voia să recunoască. Dar acum nu mai avea o părere bună despre ea.

După ce părăsiră muzeul, se duseră pentru a mânca înghețată și a bea niște răcoritoare.

În timp ce sorbea din paharul cu limonadă, Jane îi aruncă o privire scurtă lui David. Dar nu putea citi nimic în ochii lui, așa încât își plecă ușor genele.

Capitolul 7

Ajunseră în orașelul Lauterbrunnen în momentele cele mai fierbinți ale zilei. Tabăra de la Schutzenbach, care-i fusese recomandată doctorului Wroxham de către unul dintre pacienții săi, nu era accesibilă dinspre oraș.

Dar întrucât orașul Lauterbrunnen era format din cabane presărate ici-colo, din hoteluri care arătau prietenos, asemenea unor case primitoare și un singur magazin, apropierea de tabără era mai degrabă avantajoasă.

– E la fel. Mă duc să văd cum arată dușurile înainte de a le folosi, spuse Mary după ce David parcă mașina.

– Ia privește, mami ! Un munte acoperit de zăpadă !

Aceste vorbe fură spuse de Francesca, prima care văzu vârfurile albe ale muntelui Breithorn.

– Iar acolo e una din cascade ! exclamă Emma, care arăta cu degetul spre apa care se prăbușea într-o prăpastie amenințătoare.

Singurul care nu părea impresionat de spectacol era David. Când Mary se întoarse din inspecție și spuse că locul părea a fi curat, acesta se grăbi să spună :

– Am stat în locuri din acestea de nenumărate ori. Îți dai seama că aceste râpe înalte vor lua din lumina soarelui, nu?

– Doar nu vrei să spui c-ar trebui să plecăm ? întrebă ea uimită.

– Tu hotărăști, zise el dând din umeri. Eu n-am făcut decât să-ți arăt unul dintre dezavantaje.

– Mie mi se pare un loc încântător. Întotdeauna mi-am închipuit că așa trebuie să arate Elveția vara. Îți place, Jane?

– Da, e foarte frumos.

– Atunci, o să rămânem.

Fratele ei nu mai zise nimic. După alte zece minute, când aleseseră unde să-și așeze cortul, dădu din nou din umeri când Mary hotărî că e mai bine să se stabilească undeva la margine decât în centru, așa cum sugerase el.

Jane bănuî că explicația acestui comportament consta în faptul că se săturase de viața de familie și că își cam pierduse răbdarea. Oare în ce zi se aflau ? Miercuri ? Ba nu ! Era joi. Ce repede trecea timpul fără ziare și televizor ! Pur și simplu pierdeai noțiunea timpului. Deși avea impresia că vacanța de-abia începuse, de fapt era pe sfârșite.

Probabil că David ardea de nerăbdare să se sfârșească.

După ce ridicară cortul, Mary o rugă pe Jane să se ducă la cumpărături. Copiii plecaseră deja pentru a explora o pădurice pe care o descoperiseră.

– Vin și eu cu tine. Vreau să cumpăr niște bere, zise David în clipa în care Mary termină de întocmit lista.

Jane era surprinsă de dorința lui de a o însoți, deoarece discuția pe care o avuseseră în acea dimineață, la muzeu, îi stăruia în minte. Credea că el va face totul pentru a o evita.

Magazinul din tabără era bine aprovizionat.

Puteai găsi aici aproape orice, de la brânză Camembert până la plasture. Când David ceru bere, vânzătorul se grăbi să scoată de sub tejghea un coș mare cu sticle.

Luând-o înapoi pe poteca în pantă care ducea la cort, privirea le fu atrasă de o tânără care ieșise din cort și-și aranja șezlongul pentru a sta la soare.

Pielea albă era un indiciu clar al faptului că de-abia sosise în vacanță. Dar chiar și așa, costumele de baie pe care-l avea, o făcea să iasă imediat în evidență. Lucrul acesta nu fu trecut cu vederea de David.

– Numai bună de strâns în brațe, murmură el.

Când se apropiară de ei, aceasta li se adresă zâmbind :

– Bună ! Nu-i așa că și voi sunteți din Marea Britanie ? De unde veniți?

– Din Lucerna. Dar tu ? o întrebă David.

– Am venit pentru prima dată într-o tabără. Sunt împreună cu părinții mei. Mă numesc Chloe Brundall. Venim din Franța. Mai precis, de la Calais.

– Ea e Jane Wingfarthing, iar eu sunt David Carleton.

Jane o salută și ea, după care zise:

– Cred că Mary mă așteaptă. Scuză-mă, dar trebuie să plec.

În timp ce se îndepărta, o auzi pe Chloe spunând :

– Așadar, nu sunteți cu toții o familie ? Mă gândeam eu că nu prea ai cum să fii tatăl tuturor acelor copii.

Când ajunse la camionetă, Mary o întrebă imediat:

– Cu cine vorbește David?

– Cu o englezoică. O cheamă Chloe Brundall.

– E drăguță?

– Foarte.

– Hm ! Cred că la masă o să mâncăm niște orez și niște conserve de carne în sos. O să mai fac și o tiganie de cartofi prăjiți. Dar nu trebuie să ne apucăm încă de gătit. Vreau să mă odihnesc o oră, privind muntele acela grozav. Ce-ar fi să faci și tu același lucru? Arăți obosită. Nici nu-i de mirare, cu tot zgomotul făcut de vecinii noștri în dimineța asta. N-are importanță. Cred că până la urmă ne vom simți bine aici.

Așeză cele două scaune în așa fel încât să aibă vedere spre munte. O bună bucată de vreme, stătu lângă Mary. Dar chiar în fața ei îl vedea pe David discutând cu Chloe. Oricât de obosită era, nu se putu împiedica să nu-i privească. Cum Mary ațipise, Jane se ridică ușor de lângă ea, luă coșul cu rufe murdare și se duse să le spele.

Făcu această operațiune manual, iar când dădu să iasă afară pentru a întinde rufe, dădu cu ochii de David.

– O să-ți aranjez eu o sârmă pentru rufe, zise el zâmbind.

După toate aparențele, discuția cu vecina lor avusese un efect tonic asupra dispoziției sale.

Mary, care se trezise între timp, se ridică din scaun și spuse:

– Ai spălat toate rufe? O, Jane! Ești o comoară. Te pot angaja încă de pe acum pentru vara viitoare?

Jane zâmbi și spuse :

– Cred că dac-ar ști colegele mele ce viață de huzur le oferi, ar sta la coadă pentru a fi angajate.

Copiii se întoarseră din drumeția pe care o făcuseră în scopul de a cerceta împrejurimile. Observaseră că fusese făcută o galerie în stânca aflată în spatele cascadei, de cealaltă parte a văii.

– Putem să ne ducem acolo după ceai, mami? o întrebă John.

– De ce nu? Poate c-ar fi bine să mergem cu toții, zise Mary.

Chloe Brundall nu mai stătea la soare.

Se îmbrăcase cu un tricou și o pereche de pantaloni.

– Vă duceți în oraș ? o întrebă ea pe Mary.

După ce i se spuse ce intenționau să facă, Chloe zise :

– Pot să vin și eu cu voi ? Părinții mei au plecat la Interlaken și nu cred că se vor întoarce foarte repede. Mă simt cam singură printre acești străini.

Ca să ajungă pe cealaltă parte a văii, fură nevoiți s-o ia în direcția Lauterbrunnen. Drumul trecea peste un râu involburat și înconjura o biserică a cărei clopotniță se înălța pe cerul senin.

Pentru a ajunge în oraș, trebuia s-o faci la dreapta. Însă ei o luară la stânga.

Era cam răcoare, ba chiar puțin întunecat. Vântul bătea tot mai tare, iar pentru a ajunge la galeria din spatele cascadei principale, avură impresia că fac un duș rece.

Pe Thomas îl sperie cascada și faleza, iar Mary consideră că e mai bine să se oprească acolo, să nu mai continue drumul.

– Nu-s deloc entuziasmată la ideea de a mă uda până la piele, zise Mary pe un ton sec. Duceți-vă fără mine. Noi o să rămânem aici, zise ea prinzând-o de mână pe Francesca și ținându-l pe Thomas la piept. O să admirăm priveliștea din acest punct.

Condusă de ceilalți trei copii, Jane o luă pe lângă apa care răpăia într-o parte. Treptele făcute în stâncă erau foarte periculoase, întrucât puteai aluneca în orice clipă.

Nu peste mult timp auzi un țipăt în spatele ei. Instinctiv, întoarse capul și o văzu pe Chloe cum își pierde echilibrul. Imediat însă, David o prinse de mijloc.

Probabil că tânăra știa din experiență că faptul că era udă până la piele îi sporea farmecul. Poate de aceea, nu se grăbi să-și recapete echilibrul, iar când ajunseră în galerie, cei doi arătau de parcă

jucaseră într-una din acele scene de luptă dintr-un film de dragoste care se desfășoară în lumea surfingului.

David avea cămașa lipită de piept și de umeri, iar lucrul acesta îi punea în evidență tenul bronzat.

Și Chloe era udă learcă, iar cămașa albă pe care o purta i se lipise de piele, fapt care-i scotea în relief talia subțire. Jane nu se putea plânge de felul în care arăta, dar știa că-i lipsea feminitatea celeilalte tinere. Chloe avea mâinile și picioarele subțiri și o talie care părea mai zveltă decât a Janei.

Copiii fură foarte dezamăgiți când își dădură seama că, din locul în care se aflau, valea se zărea ca prin ceață. După puțin timp, aflară de la paznicul din tabără că galeria putea fi vizitată dimineața, după răsăritul soarelui.

Când se întoarseră în tabără, Mary și Jane începură să pregătească masa.

Deși cerul era senin, aveau totuși senzația că stau în umbră. Asta pentru că soarele era foarte departe pe cer, iar razele sale ajungeau cu mare greutate până la ei. Pădurile de pini de pe crestele munților erau încălzite de soare, însă asupra orașului și a taberei se lăsase parcă amurgul.

– Abia acum înțeleg ce a vrut să spună David. Ce păcat! Totuși, nu poți avea totul. Locul ăsta e oricum minunat, spuse Mary.

În timp ce mâncau, mulți dintre vecinii lor începeau să se întoarcă din plimbări și din drumeții, oprindu-se la magazin pentru a cumpăra câte ceva de mâncare.

– Ia uitați-vă la cizmele astea grozave, șopti John, cu privirea ațintită asupra unui cuplu încălțat cu niște cizme înalte din piele.

O mașină cu număr de înregistrare franțuzesc se opri lângă cortul lor. Șoferul, un tânăr cu mustață, era însoțit de o tânără cu

părul lung revărsat pe spate, ochi negri și niște trăsături ale feței foarte frumoase.

– De unde e fata asta, mami ? întrebă Emma încetișor.

– E indiană. E din India, ca domnul Gandhi.

– Dar nu poartă un costum indian.

– Asta pentru că un sari nu e o îmbrăcăminte tocmai potrivită pentru un asemenea loc. Dar cred că are așa ceva pe undeva prin bagaje.

Cei doi, observând prezența lor, le făcură un ușor semn din cap în semn de salut și le zâmbiră. Văzând că masa era pe sfârșite, bărbatul se apropie de ei și se prezintă. Era american. El și soția lui erau doctori stagiați. Își scurtaseră vizita în India, la părinții tinerei, pentru a face un tur al Europei.

După masă, familia Wroxham plecă într-o plimbare prin Lauterbrunnen. Mulți dintre cei care hoinăreau pe drumuri de munte purtau cizmele acelea înalte care stârniseră admirația lui John.

Unchiul său remarcă imediat că turiștii aceștia, în pofida faptului că erau încălțați cu ceva atât de impozant, de-abia dacă reușeau să urce scările care duceau la galerie.

La intrarea într-un hotel, copiii se opriră pentru a se uita la un acvariu plin cu păstrăvi. În timp ce se holbau la priveliștea care se înfățișa în fața lor, veni un bărbat scoase doi păstrăvi și se întoarse înăuntru.

– O să-i gătească ? întrebă Emma, după câteva clipe în care stătu pe gânduri.

– Ia uitați-vă la clopotul acela imens atârnat de gâtul acelei vaci, se grăbi să spună mama ei. N-am crezut niciodată că o vacă mai poate să-și ridice capul cu un clopot de asemenea dimensiuni la gât.

Nu peste mult timp, Jane se trezi spunând :

– Vine domnișoara Chloe, cea ținută în brațe.

David întoarse capul și întreabă nedumerit :

– Ce-ai spus?

Jane sperase că nu-i fuseseră auzite vorbele, dar se înșelă. Din fericire, Mary nu auzi nimic. Înroșindu-se, îi răspunse:

– Uite-i pe domișoara Brundall și pe părinții ei.

Lui David îi sclipiră ochii, dar nu zise nimic. Jane își mușcă buza, supărată că lăsase să i se vadă antipatia pe care o resimțea față de Chloe. David n-ar fi crezut-o, dacă i-ar fi spus că nu o antipatiza pe Chloe din pricina felului în care arăta. De exemplu, pe Bettina o plăcuse imediat, deși arăta mult mai bine decât Chloe. Nu știa de ce, dar ceva anume o făcea să nu se simtă în largul ei în prezența acestei tinere.

Părinții lui Chloe erau niște oameni de treabă, trecuți bine de cincizeci de ani. După ce făcură cunoștință, începură să se plimbe doi câte doi : David cu Chloe, Mary cu mama lui Chloe, iar Jane cu tatăl acesteia.

Când se întoarseră în tabără, doamna Brundall îi spuse lui Mary:

– Ce-ar fi să veniți la noi în cort pentru a bea niște rom ? Cred că dacă facem porțiile mai mici, o să fie pentru toată lumea.

– Mulțumim pentru invitație, dar copiii s-au culcat foarte târziu aseară, așa încât acum va trebui să ne culcăm devreme.

– O să am eu grijă de ei, se oferi Jane.

– Păi... dacă nu te deranjează, consimți în cele din urmă Mary.

Thomas adormi imediat ce intrară în cort. Când îl înveli, avea deja ochii închiși. Conștientă de faptul că nimic nu-l va mai trezi până a doua zi dimineață, Jane fu de acord să le citească încă un capitol din " Un vânt puternic în Jamaica " celorlalți copii. Le plăcea

foarte mult acest roman, întrucât cele cinci personaje principale erau copii, ca și ei.

Când Mary se întoarse, Jane era cufundată în lectura unei cărți.

Fu surprinsă când o auzi pe Mary spunând :

– O, Doamne ! Ce seară plicticoasă. Iar acum, va trebui să-i invităm și noi aici, pentru că așa e frumos.

– Nu ți-a plăcut de ei? o întrebă Jane, punându-și cartea deoparte.

– Cred că nu mi-au displicut. Oricum, e o chestiune de potrivire, de a te afla pe aceeași lungime de undă. Doamna Brundall face parte din categoria femeilor care nu citesc niciodată și care condamnă orice fel de mâncare străină, fără să fi gustat din vreuna. Soțul ei nu vorbește decât de mașini. Ne-au arătat vreo două sute de fotografii din celelalte vacanțe. Era foarte greu să te arăți tot timpul încântat de pozele în care era peste tot.

Jane își dădu seama că Mary nu prea o avea la inimă pe Chloe. Totuși, se mărgini să spună :

– Ce-ar fi să dai o petrecere afară și să-i inviți și pe cei doi medici? Ar fi mai ușor de suportat, nu?

– Oamenii care-și arată fotografiile oricui, o pot face în orice loc, spuse Mary. Dar ideea ta e bună. Poate că mâine o să mai facem cunoștință și cu alți turiști și vom face o petrecere zgomotoasă.

Pe Jane o prinse foarte greu somnul în acea noapte. Niște insecte o pișcară de picioare și începu să aibă mâncărimi. Cu toate că în seara aceea oamenii nu făceau zgomot, șipotul apei o făcea să rămână trează. Într-adevăr, cascada care se răvărsa părea a semăna mai degrabă cu o răpăială.

Dacă mintea nu i-ar fi fost ocupată cu fel de fel de gânduri, poate că ar fi reușit să adoarmă, în pofida zgomotului de afară.

A doua zi era vineri. Ziua în care Mary stabilise să-i telefoneze din nou soțului ei. Dacă doctorul Wroxham li se va alătura, David nu va mai petrece cu ei mai mult de patruzeci și opt de ore. Dar cine știe, poate va rămâne din pricina altui motiv. Era sigură că nu vor mai exista momente în care să fie numai ei doi împreună.

Amintindu-și clipele petrecute împreună pe deal – oare numai o zi trecuse de atunci ? – regretă amarnic faptul că acceptase să ia cina cu Willem.

Privind în urmă, își dădu seama că se comportase față de David cu lașitate și ipocrizie.

Se simțise de la bun început atrasă de el. Era de-ajuns să-i privească mâinile pentru a se simți mai tulburată decât atunci când bietul Willem o ținea de mână. Dacă ar fi fost o persoană curajoasă, nu i-ar fi fost teamă că ar putea fi rănită sau că s-ar face de râs. Ar fi zâmbit, în loc să stea încruntată. Ar fi fost de acord, în loc să se certe. Dacă n-ar fi fost lașă, s-ar fi bucurat măcar o dată de viață, în loc să se gândească la viitor.

În timp ce auzea cum ceasul bisericii bate de douăsprezece și un sfert noaptea, își spuse că, dacă i s-ar oferi o a doua șansă, s-ar comporta cu totul altfel.

Atât Jane cât și Mary, se treziră târziu a doua zi dimineață. Când coborâră din camionetă, văzură că David fusese deja la magazin și cumpărase pâine, lapte și piersici. În clipa aceea, era ocupat cu friptul cârnaților, roșiilor și ouălor.

– Cărui fapt i se datorează toată această pregătire ?

– Dacă n-ai nimic împotriva, eu și copiii vom merge la o plimbare pe Murren.

– Pot să mă duc și eu, mami ? întrebă Thomas.

Mary zâmbi și-l mângâie pe obrăjor.

– Îți dai seama unde e, pufulete? E chiar în vârful prăpastiei aceleia, dragule.

– Ești prea mic pentru a te cățăra până acolo. Cel puțin, nu anul ăsta. Dar o să găsim ceva mai frumos de făcut împreună, îi promise Jane când îl văzu cum se întunecă la față.

– Nu, Jane. Astăzi o să am eu grijă de el. Du-te cu ceilalți ! Bineînțeles, dacă vrei să depui atâta efort pentru a ajunge sus, adăugă doamna Wroxham.

Pe când se îndreptau spre spălătorie, i se confesă lui Jane.

– Știi, aș merge dacă soțul meu ar fi și el cu noi. Adevărul e că, de una singură, sunt destul de leneșă. Numai pentru a-i face pe plac lui Peter înot sau joc tenis. Așa încât, prefer mai degrabă să rămân aici cu Thomas și cu Francesca.

În timp ce luau micul dejun, își făcu apariția Chloe. Era îmbrăcată într-un capot alb brodat. În picioare avea niște sandale ușoare de vară, iar pe umăr ținea o geantă.

– Mergem la plimbare. Vrei să vii și tu cu noi ? o întrebă David, ridicându-se.

– Mi-ar plăcea foarte mult, spuse ea cu însuflețire.

– Ai nevoie de încălțăminte fără tocuri. Sandalele astea nu merg. Vrem să mergem până în vârf.

Entuziasmul tinerei păru a scădea.

– În vârf? O, Doamne! Cât e până acolo?

– Cel puțin două mii de metri, zise el. Nu prea ai cum să zărești vârful de aici.

– Două mii de metri? Credeam că vorbești de o plimbare, nu de urcuș.

– Dar e o plimbare.

– Nu din acelea pe care le fac eu, spuse Chloe cu gravitate.

O să mă duc la Thun cu părinții mei. Poate o să ne vedem mai târziu.

Zicând acestea, se îndreptă spre spălătorie.

– Ce chestie s-o inviți la așa ceva ! exclamă John. Îți dai seama ce pacoste ar fi fost ?

– Nu mai vorbi așa, zise Mary încetișor.

David nu spuse nimic, dar se așeză din nou și începu să soarbă din cafeaua fierbinte, neslăbind-o din ochi pe Chloe până ce aceasta dispăru.

Mary îi conduse până la Stechelberg, un cătun aflat la câțiva kilometri depărtare de valea în care se afla tabăra.

Chiar în clipa aceea își făcu apariția un tânăr blond și bărbos, care avea în spate un rucsac destul de greu, de care prinsese și un sac de dormit. După ce schimbă câteva vorbe cu David, porni la drum în mare grabă, în pofida greutateii pe care o avea la spate.

– O, Doamne ! Cred că e foarte puternic, spuse John cu admirație. Crezi că e un alpinist adevărat?

– Mă îndoiesc, zise David e un ton sec. În ritmul ăsta, n-o să reziste prea mult.

Nu peste mult timp, drumul care până atunci fusese într-o pantă ușoară, deveni zigzagat și abrupt.

John era cel care conducea grupul, urmat de gemeni și de Jane și David.

Jane se opri și spuse:

– Cred că e mai bine să treci tu în față, zise ea. Cred că te încurc.

– Da, așa am să fac. Dar numai pentru a te face să mergi mai încet. Mergi prea repede. Ce-ar fi să-ți mai tragi răsuflarea și să te bucuri de priveliștea din fața ta? Se presupune că am venit într-o plimbare de plăcere, nu ca să ne pedepsim.

Poteca pe care mergeau era situată pe undeva prin spatele unei cascade. Ajunseră într-un loc din care puteau vedea valurile înspumate. Îl găsiră acolo pe bărbosul care plecase cu multă hotărâre de jos, iar acum se odihnea. Avea fața plină de broboane de sudoare, iar cămașa i se lipise de piele. Părea epuizat.

– Ce-ți spuneam? murmură David la urechea lui John, după ce trecură de bărbatul acela. Cel mai bun mijloc e să mergi încet și într-un ritm regulat.

Când se apropiară și mai mult de cascadă, un curent binefăcător de aer rece îi cuprinse. Apoi, pentru puțin timp, poteca o luă în jos, pentru a urca din nou. Brazilii înalți făcură loc unei păduri tinere, dar răsfirate și unor pajiști însozite.

David își scoase cămașa și o puse în geanta pe care o avea la spate. Trecură pe lângă o cabană cu un acoperiș din șindrilă până aproape de pământ. Un bărbat în vârstă se uită la ei pe fereastră și le ură o zi bună.

– Ce-a spus, unchiule David ?

– A spus : " Numai bine ! " le explică David.

– O, Doamne ! Sunt epuizată ! exclamă Emma.

– Nu peste mult timp, o să ne oprim undeva să mâncăm. Te ajut eu să urci, zise David, luând-o de mână.

Drumul era și mai anevoios, iar ei mai aveau mult de mers.

Luară prânzul pe o bancă, undeva în apropierea cătunului Gimmelwald, unde se afla o telecabină.

Văzându-l cum taie pâine și salam, întinde untul pe felii, își aminti un fragment din romanul Cranford, roman pe care-l studiasse pentru unul din examene.

" Își asumă imediat și în tăcere rolul de bărbat în casă ; încercând să mulțumească pe toată lumea, ușură munca servitoarei celei tinere

însărcinându-se cu strângerea ceștilor și ducând pâine doamnelor celor nemiloase. Îndeplini toate astea într-un mod atât de firesc și de demn, încât te făcea să crezi că e de la sine înțeles ca persoana puternică să o ajute pe cea slabă. Se comporta ca un adevărat bărbat. "

– Pe unde umbli ? o întrebă Emma, trecând prin fața ei pentru a o face să se trezească din reverie. Așa ne spune întotdeauna mami de fiecare dată când visăm cu ochii deschiși, adăugă ea, ca pentru a se explica.

– Eram la o petrecere care avea loc în casa lui Matty Jenkins, spuse Jane, spre marea nedumerire a copiilor.

Îi aruncă o privire lui David și zise :

– Ai citit " Cranford " ?

– Da, dar numai pentru că aveam pojar, iar singura alternativă la această carte era " Poezii din Roma antică " de Macaulay. Nu-mi mai amintesc despre ce e vorba în ea. E una din cărțile tale favorite ?

– Nu. Pur și simplu mi-am amintit de un fragment din această carte, într-un mod ciudat.

– Da, nu-i puțin lucru să ai memorie. Ai pomenit ceva de cavalerul Bayard. I-ai citit povestea vieții ?

Faptul că-i amintea de ciocnirea pe care o avuseseră în muzeu, o făcu să fie bucuroasă că ochelarii de soare îi ascundeau privirea.

Ea clătină din cap.

– Tot ce știi e că era "le chevalier sans peur et sans reproche", "cavalerul fără teamă și prihană", le traduse ea copiilor.

– Iar lucrul ăsta îl face să apară ca un ipocrit, nu crezi ? zise David, privind-o cu un aer atât de absent, încât fu imediat convinsă că-și amintește conversația de la muzeu. De fapt, n-a fost deloc așa. Cu ceva vreme în urmă, am cumpărat o cârtică la mâna a doua,

intitulată : " Povestea adevărată și veselă a cavalerului Bayard ". E clar că-și merita reputația, dar era departe de a fi un sfânt. De fapt, era chiar opusul.

– Chiar așa ? zise Jane cu gura plină de mâncare.

Peste câteva secunde, privirea tuturor fu atrasă de vederea unei telecabine de culoare portocalie.

– Ce oameni comozi ! spuse Jane pe un ton disprețuitor.

Un cuplu mai în vârstă trecu pe lângă ei și le ură poftă bună. Femeia privi peste umăr și-i spuse ceva soțului ei.

– Crede că suntem o familie foarte reușită, îi traduse David, privind-o enigmatic. Te deranjează că ai fost considerată... soția mea?

Amintindu-și hotărârea pe care o luase cu o seară în urmă, își adună toate puterile, zâmbi și spuse:

– Dimpotrivă, sunt flatată.

David ridică din sprânceană și spuse pe un ton rece:

– Ochelarii ăștia negri îți dau un aer fals de sofisticare. Dacă nu i-ai purta, oricine și-ar da seama cine sunt părinții acestor copii.

Își terminară masa cu niște piersici, care în mod paradoxal erau mai ieftine decât merele.

Jane își spuse în sinea ei că de acum înainte, de fiecare dată când va mânca piersici, se va gândi la ziua de azi.

– Priviți ! Priviți ! Cred că e un vultur, spuse John plin de entuziasm. Îmi dai și mie binoclul, unchiule David ?

David i-l întinse, dar până ce băiatul reuși să-l potrivească, pasărea dispăruse. Sau poate că totul nu fusese decât în imaginația lui.

– Speram să văd măcar unul, adăugă el dezamăgit. Într-una din cărțile mele despre păsări se spune că răpește capre negre, ba chiar

și copii. Nu atât de mari cum e Thomas, ci bebeluși. Copii care nu pot merge singuri. Am mai citit și că, dacă văd un om pe buza unui munte, se apropie de el și-l sperie până ce acesta își pierde echilibrul și se prăbușește în gol.

– De ce-ar face asta ? întrebă Emma, privind temătoare în jurul ei.

– Pentru a-i sfâșia trupul, după ce acesta a murit, zise el cu vădită plăcere.

– Mi se pare că această carte a fost scrisă cu mult timp în urmă, de către cineva care avea mai multă imaginație decât cunoștințe, remarcă David.

Nu foarte departe de locul în care mâncaseră, poteca îngustă pe care veniseră se întâlnea cu una mai largă. Copiii prinseseră din nou vigoare, pentru că mâncaseră. Așa încât, începură să vorbească între ei și să țopăie primprejur.

David și Jane înaintau, unul lângă celălalt. David nu părea prea dornic să vorbească.

Ca și Lauterbrunnen, Murren nu avea decât un drum principal, dar se deosebea de acesta prin faptul că nu circulau mașini pe acolo. Vizitatorii veneau fie cu trenul, fie pe jos, așa cum făceau cei din familia Wroxham. Murren nu avea decât un hotel spațios și arătos, dar care nu era deschis pe perioada verii, ci numai iarna, când se deschidea sezonul de schi.

– Vrea cineva înghețată ? întrebă David în timp ce intrau în cafeneaua Edelweiss. Copiii spuseră că vor înghețată și răcoritoare, iar Jane și David luară cafea cu gheață.

Acesta comandă pentru Jane și o înghețată cu aromă de căpșuni.

– Nu cred că ai de ce să-ți faci griji în privința siluetei, zise David, deoarece efortul depus pe drum va contabalansa kaloriile pe care le

conține această minunăție. Îți plac chestiile astea lipicioase, nu-i așa? o întrebă el după ce stătu puțin pe gânduri.

– Foarte mult, îi mărturisi ea.

Nu departe de cafenea se afla un magazin de unde copiii își cumpărară vederi pentru a le pune în jurnalele de călătorie pe care și le făcuseră. La un moment dat, privirea lui Jane fu atrasă de niște figurine din lemn care reprezentau niște țărani elvețieni. Era ceva în aceste mici bijuterii care te făcea să zăbovești asupra lor. Acestea erau, fără putință de tăgadă, opera unui sculptor în lemn și erau unicate, nu produse în serie, așa cum se întâmpla cu majoritatea produselor expuse în vitrină. Cele mai mici costau treisprezece franci, iar pe cele mari nu era afișat prețul. Își dădu seama că nu erau pentru buzunarul ei.

Dându-și seama că se apropia cineva de ea și crezând că e vorba de John, spuse :

– Ia uită-te la figurinele astea. Nu-i așa că sunt frumoase ? Au niște fețe mici, dar sunt atât de expresive.

– Așadar, ai găsit în sfârșit ceva după care să râvnești, zise David, așezându-se lângă ea. De ce nu cumperi una din aceste figurine ?

– O, nu cred că am s-o fac, spuse ea pe un ton pe care-l voia cât mai neutru. O asemenea zi n-are nevoie de suveniruri pentru a-ți aminti de ea.

Se plimbară apoi printr-o grădină publică de unde aveai o priveliște care te lăsa fără respirație asupra vârfurilor Monch și Eiger. Copiii stătură la coadă pentru a se putea uita printr-un telescop foarte mare, așezat pe un pedestal. David își potrivea obiectivul, iar Jane se sprijini de balustradă și își lăsă privirea să hoinărească asupra piscurilor de munte. Vârful Eiger îi făcuse pe mulți alpiniști să-și dorească să-l cucerească.

Nu puțini își pierduseră viața în această încercare temerară.

Se gândi că existau foarte multe locuri pe lumea asta despre care oamenii auziseră, sau pe care le cunoșteau din cărți, dar pe care nu le văzuseră niciodată. Această descoperire o făcu să se simtă o norocoasă, o privilegiată. După ce va termina facultatea și se va dedica muncii, nu va avea mai mult de trei săptămâni pe an de vacanță. Lucrul acesta o făcu să tresară ușor, deoarece se întreba dacă își alesese cariera potrivită și dacă mai putea să schimbe ceva în această privință.

– Vrei să vezi mai bine? o întreabă David, întinzându-i binoclul.

– O, da. Mulțumesc, zise ea pe un ton absent, neputându-și lua gândul de la faptul că toate planurile ei de viitor, care i se păreau atât de bine fundamentate, începuseră să se clatine. David făcu un pas în urma ei, pentru a-i pune binoclul în jurul gâtului. Ea ridică mâinile instinctiv pentru a lua obiectul, dar el nu i-l dădu.

– Vezi bine sau încețoșat ? o întreabă el.

– Puțin încețoșat, îi răspunse ea.

Schimbă coordonatele aparatului și o întreabă:

– E mai bine așa?

– Da, e bine. E perfect ! Mulțumesc.

Îi dădu binoclul, dar tot în spatele ei stătea. Pentru câteva clipe, își ținu mâna stângă pe umărul ei.

– Dacă ți se pare prea greu, poți să-ți rezemi coatele de balustradă, îi sugera el.

– O, Doamne! Ce bine se vede!

– E făcut în Japonia, zise el.

– O, da ?

Dacă era să judece lucrurile după tonul pe care vorbea, nu părea conștient de faptul că se afla atât de aproape de ea.

Oare nu se va da odată la o parte ?

– Ți-ai dorit vreodată să cucerești vârful unui munte ?

– Nu unul ca Eiger. Nu prea cred că ai de unde să știi cum s-a desfășurat expediția pe flancul nordic, iarna. Era în 1961. Patru bărbați au încercat vreme de șase nopți și șapte zile să ajungă în vârf.

– Nici nu vreau să mă gândesc la emoțiile prin care au trecut familiile acestor alpiniști, zise ea, cutremurându-se ușor. Cred că soțiile acestor bărbați au ajuns aproape să-i urască până ce au ajuns teferi cu picioarele pe pământ.

Jane luă binoclul de la ochi și spuse:

– Presupun că-i admiri pe oamenii de genul ăsta, nu ?

– Da, pentru faptul că au mai mult curaj decât mine. Dar sunt de acord cu tine. Un bărbat care vrea să se joace cu moartea, n-ar trebui să aibă o soție și copii care să depindă de el.

Felul serios în care-i răspunse, o surprinse.

Copiii se apropiară de ei, iar David se uită la ceas și-i întrebă:

– Mergem pe jos sau luăm trenul ?

În urma votului, hotărâră să meargă pe jos.

– O să fie mai ușor acum, zise Edward.

Pe măsură ce se apropiau de oraș, David își aminti că trebuie să scoată niște bani de la bancă.

– Luați-o înainte ! Vă prind din urmă, zise el.

La început, coborârea li se păru ușoară, în comparație cu urcarea, cu atât mai mult cu cât tot ce era de admirat se afla în fața lor, nu în spate.

Când David li se alătură din nou, spuse :

– Am auzit ceva care te va interesa cu siguranță, John. Ești un fan al lui James Bond, nu-i așa ? Aici a fost filmat episodul " În serviciul Majestății Sale " .

I-am auzit pe niște oameni vorbind despre asta la bancă. Ai văzut filmul ?

– Nu, nu încă. Dar am citit cartea. Sunt unele scene înspăimântătoare acolo. E ciudat că filmul a fost făcut aici.

Drumul de întoarcere nu fu chiar atât de ușor pe cât prevăzuse Edward. Era aproape la fel de greu ca urcușul. Se opriră pentru a se odihni puțin, iar David dădu fiecăruia dintre ei câte un baton de ciocolată.

Gemenii erau aproape adormiți când se apropiară de locul unde îi aștepta Mary. Era evident că fusese la coafor într-un moment al zilei, dar nu arăta mai odihnită decât ei, având în vedere că trebuise să aibă grijă de doi copii.

După ce se urcară în mașină, le spuse :

– Mă tem că n-am vești prea grozave să vă aduc. Am vorbit cu tatăl vostru la telefon acum o oră. Nu poate veni la Zurich duminică. De fapt, n-o să vină deloc.

Vocea ei tremura ușor, dar se grăbi să pornească mașina, așa încât zgomotul motorului să-i ascundă emoțiile.

Capitolul 8

Când se întoarse de la duș, Jane găsi în geanta de voiaj pe care i-o dăduse Mary în schimbul valizei pierdute, o statueta din lemn. Era așezată chiar deasupra prosopului și era împachetată în hârtie.

După ce dădu hârtia la o parte și văzu ce era înăuntru, Jane oftă ușor cu plăcere. Dintre toate figurinele care erau expuse în vitrină, aceasta îi plăcuse cel mai mult. Ce ciudat i se părea că el îi ghicise atât de bine ce-i plăcuse cel mai mult. Era evident că David o cumpăraseră, deoarece copiii nu prea aveau cum să intre în discuție într-o asemenea situație.

Zărandu-l pe David că iese de la duș, se grăbi să sară din camionetă pentru a-i ieși în cale.

– Am văzut ce mi-ai cumpărat și nu prea știu cum să-ți mulțumesc. Dintre toate, aceasta era cea care-mi plăcuse cel mai mult.

– Mă bucur să aflu că ți-a plăcut. Dar ce te face să crezi că eu am cumpărat-o? zise el, încercând s-o tachineze.

– Numai tu puteai s-o faci, deși nu înțeleg prea bine de ce mi-ai făcut un asemenea cadou.

– Cred că vreau să îndrept puțin din impresia pe care ți-am făcut-o ieri. Cred că m-am purtat de-a dreptul brutal cu tine ieri.

– O! exclamă Jane, ușor dezamăgită.

Aproape uitase de incidentul petrecut în urmă cu o zi, însă el nu. I se părea că episodul "Lucerna" fusese de mult închis.

– Păi... mulțumesc foarte mult, repetă ea, pe un ton mai potolit.

Apoi, în timp ce se îndreptau spre cort, adăugă :

– Cred că sora ta nu trece prin momente prea grozave. Nu crezi c-ar fi bine să ieșim diseară cu toții în oraș pentru a lua cina ? Poate în locul acela din Lauterbrunnen unde am văzut păstrăvii aceia. Pot să am grijă de copii, că doar de asta mă aflu aici.

– Am să-i fac această propunere lui Mary, o aprobă el. Sunt niște ghinionişti, deoarece nu sunt genul de oameni care să stea despărțiți.

– Cred că nici pentru tine nu e prea plăcut.

– Eu am hotărât deja să rămân, indiferent de faptul că Peter va veni sau nu.

Se opri când auzi pe cineva spunând :

– Bună seara ! Ați avut parte de o zi plăcută ?

Era fratele lui Chloe Brundall.

Nu peste mult timp, Jane auzi un țipăt de copil și, crezând că ar putea fi Thomas, se îndepărtă de cei doi bărbați pentru a vedea ce se întâmplă.

Nu era Thomas, ci prietenul acestuia, Gilles, care se rănise la picior într-o ramură căzută pe jos.

Jane îl duse pe copil părinților săi, un cuplu de francezi care vorbeau foarte bine englezește.

Întorcându-se, Jane o zări pe Chloe împreună cu cei doi bărbați, explicându-i cu însuflețire ceva lui David.

Oare din pricina lui Chloe alesese David să rămână ?

Peste puțin timp, Mary se întoarse de la dușuri și părea foarte dezamăgită.

– E foarte frumos din partea ta că i-ai sugerat lui David să mă scoată diseară în oraș. Am o idee și mai bună. O să procedăm așa cum am făcut la Waldshut. O să-l culcăm pe Thomas în camionetă, iar noi o să mergem cu ceilalți copii la hanul din Stechelberg.

Intrarea în han dădea într-un bar cu pereți din lemn care era plin de oameni îmbrăcați ca de munte. După ce trecură de un bufet expres, intrară într-o încăpere în care erau așezate mese pentru a lua cina. Fiecare masă avea flori și lumânări mici, aprinse pentru întreținerea unei atmosfere plăcute.

Într-unul din colțuri, fuseseră lipite două mese pentru a avea loc toată familia.

– Vrea cineva brânză topită ? întrebă Mary, după ce chelnerul prezentă meniul.

– Jane a făcut-o deja, zise Edward. Cum a fost? o întrebă el.

– Nu, n-am mâncat așa ceva

– Credeam că ai mâncat în seara aceea, în care te-ai întâlnit cu Willem, la Lucerna.

– Nu, am luat altceva.

Se întrebă dacă, în pofida faptului că citea concentrat lista de vinuri, David auzise acest schimb de replici.

Când, în sfârșit, își ridică ochii de pe listă, atenția îi fu atrasă de cineva care intra.

Văzându-l că se ridică, Jane își dădu seama, fără ca măcar să se uite, că era vorba de Chloe.

Intuiția ei se dovedi corectă.

– Bună, din nou ! zise Chloe.

În spate, se aflau părinții ei care o salutară.

– Putem să ne așezăm lângă voi ? întreabă doamna Brundall.

Cum era suficient loc, Mary nu avu încotro și îmbrățișă imediat sugestia. Lui Jane i se păru însă că zâmbetul ei nu era decât unul de curtoazie, un zâmbet care masca sentimente pe care grimasa lui John către Edward o ilustră de minune.

Copiii soților Wroxham nu erau deloc timizi. Erau obișnuiți cu discuțiile între cei mari, iar uneori chiar participau la ele. De aceea, felul artificial în care li se adresau domnul și doamna Brundall li se părea ciudat. Stânjeniți, nu găseau altceva de spus decât un : " Da, mulțumesc ", ori " Nu, mulțumesc. "

Chloe, aflând că David intenționează să comande brânză topită, hotărî să fie curajoasă și comandă același fel de mâncare. Părinții ei în schimb, cerură carne de porc și cartofi prăjiți

Brânza topită fu adusă într-un fel de dispozitiv sub formă de oală, iar chelnerița avu grijă să regleze temperatura în așa fel încât aceasta să ardă la foc potolit, nu să se ardă.

Mai aduse încă o oală pentru copii și le explică pe îndelete cum anume să procedeze : să pună bucăți mici de pâine pe furculiță, după care să înmoaie pâinea în brânză, să răsucescă furculița și s-o ducă la gură.

– Trebuie să fiți foarte atenți, ca nu cumva pâinea să rămână în brânză. Dacă se întâmplă așa ceva, bărbații trebuie să comande o sticlă de vin, îi avertiză ea, zâmbindu-le lui David și lui John. Dacă doamnele scapă pâinea în brânză, continuă ea uitându-se la Chloe și Jane, trebuie să-l sărute pe fiecare din bărbatul de la masă.

Chloe chicoti și se uită provocator la David. Mary și Jane erau îmbrăcate simplu cu câte o pereche de pantaloni și cămăși, dar Chloe și mama ei se îmbrăcaseră de parcă erau pe croazieră sau

într-un hotel de lux. Doamna Brundall purta un costum din brocart, iar Chloe avea o pereche de pantaloni din catifea vișinie și un bolero de aceeași culoare. Arăta ca o pisicuță ce ardea de nerăbdare să fie mângâiată și reușise într-adevăr să atragă privirile tuturor bărbaților din jur.

Dacă ar fi fost Belinda acolo, nimeni nu s-ar mai fi uitat la Chloe, își spuse Jane în sinea ei. Antipatia irațională pe care o resimțea față de cealaltă fată o supăra foarte tare, iar lucrul acesta se reflectă după toate aparențele pe fața ei, întrucât îl auzi pe David spunând :

– Jane...

Tresări și-l privi.

– Te doare capul? o întrebă el.

– Nu. Arătam urât ? Îmi pare rău.

Din fericire, nu fu nevoită să-și compună o imagine mai prietenoasă a feței. Simplul fapt că el remarcase schimbarea de pe chipul ei, o făcu să se simtă mai bine decât paharul de vin pe care-l băuse.

– Nu știam că elvețienii folosesc atât de mult usturoi și ulei, remarcă doamna Brundall pe un ton dezaprobator, după ce gustă din salata care i se servise alături de friptură. Ați fost vreodată în Spania, doamnă Wroxham ? O, Doamne! Ce risipă de ulei se face acolo! Totul se face cu ulei. Nu cred că a existat vreun fel de mâncare cu adevărat pe placul nostru. Nu-i așa, Ronald ?

– Adevărat? Ce păcat! Nu folosiți niciodată usturoi sau ulei acasă? întrebă Mary pe un ton politicos.

– Doamne ferește ! zise doamna Brundall pe un ton aproape jignit. Ronald obișnuiește să spună că o mâncare bună nu are nevoie să fie ascunsă sub așa ceva.

Nu-i așa, Ronald ?

– Trebuie să admit că friptura de vită, cârnații de Yorkshire și varza călită figurează printre felurile mele preferate de mâncare, spuse Mary. Dar cum suntem o familie numeroasă, carnea de vacă friptă sau prăjită e aproape un lux. Nu prea știu ce m-aș face fără felurile străine de mâncare cum ar fi spaghetti Bolognese și paella.

În timp ce adulții discutau despre mâncare, copiii se sfătuiau între ei cu privire la o posibilă expediție a doua zi. Jane asculta cu o ureche discuția celor mici, iar cu alta la ce-i spunea Chloe lui David despre slujba ei ca recepționistă la cartierul general al uneia dintre companiile de televiziune regionale.

Când ieșiră din han, observară că pe cer se adunaseră nori. Aerul era rarefiat, semn că ploaia nu va întârzia să apară.

Înghiontit aproape de soția lui, domnul Brundall îi invită pe David și pe Mary să-și petreacă restul serii la ei în caravană, dar Mary refuză, pretextând că aerul tare de munte îi face somn și că dorea să se culce devreme în acea seară. David se mulțumi să spună că are unele probleme de rezolvat.

De îndată ce ajunseră la cort, începu să sape un canal mic împrejur, servindu-se de un țăruș. Când sora lui îl întrebă de ce face asta, îi spuse că nu peste mult timp se va isca o furtună și că nu voia să facă această operațiune pe ploaie.

Mary și Jane se aflau deja în pat, când David își făcu apariția și le spuse :

– Mă duc să mă plimb. O să stau cam o oră, sau pe-aproape.

– Ce? După toată alergătura de azi? exclamă sora lui.

El se uită la Jane și o întrebă :

– Te simți epuizată după drumul pe care l-am făcut astăzi ?

– Nu, dar nici plină de energie nu sunt.

– Nici eu, dar nu cred că a sosit vremea să mă culc.

Copiii au adormit imediat ce au pus capul pe pernă. Nici măcar John n-a vrut să stea să mai citească în seara asta. Noapte bună, fetelor. Somn ușor, zise el îndepărtându-se.

Poate că până la urmă se va duce să bea ceva la familia Brundall... sau să se plimbe cu Chloe, se gândi Jane.

– Sper ca mâine să n-avem parte de o vreme închisă, spuse Mary, căscând. Mă gândeam să mergem la Jungfrauoch. Dar e o călătorie destul de costisitoare și nu vreau să ne dăm toți banii pentru a nu vedea decât nori. Poți să stai cât vrei să citești, draga mea. Nu mă deranjează lumina. Oricum, nu în seara asta.

Jane încercă să citească, dar îi fu imposibil să se concentreze.

Se gândea că în acele clipe David și Chloe se plimbau pe pod, ținându-se de mână. David va afla cu siguranță în seara aceea cât de corcolită era Chloe.

"Adevăratul motiv pentru care o antipatizez atât de mult, nu e superficialitatea de care dă dovadă, ci faptul că mi-aș dori să fiu în locul ei," recunosc Jane în sinea ei în timp ce stingea lumina.

Furtuna pe care o prevăzuse David se abătu asupra taberei nu mult după miezul nopții. În mod surprinzător, Thomas nu se mișcă nici măcar în clipa în care furtuna atinsese apogeul.

După furtună, începu ploaia. Mai întâi o răpăială, după care ploaia începu să cadă constant. Nimeni nu părea a mai dormi la acea oră, dacă era să judece după luminile aprinse.

Cele două femei zăriră siluetele a două sau trei persoane care se tot agitau afară.

În clipa aceea, îl zăriră pe David cum iese din cort, purtând o haină impermeabilă și cizme de cauciuc. Începu să sape un canal de scurgere în jurul celuiilalt cort.

– O, de-asta sunt atât de multe lumini aprinse ! exclamă Mary.

A intrat apa peste ei ! Săracii !

A doua zi dimineață, Jane fu trezită de dangătul clopotelor vacilor. O turmă de mici dimensiuni trecea pe acolo. Unul din animale avea la gât unul din clopotele pe care le văzuseră în vitrina unui magazin. Nu părea a fi deranjată de greutatea acestuia.

Jane se aștepta s-o doară tot trupul, dar spre marea ei surprindere nu se simțea deloc înțepenită după efortul făcut cu o zi în urmă.

Întorcându-se de la dușuri, îl zări pe David și se apropie de el.

– Bună dimineața. Se pare că, în pofida măsurilor luate, n-ai avut parte de o noapte foarte liniștită.

El dădu din umeri.

– Pe cele trei doamne din cortul vecin le păștea pericolul de a fi luate de apă cu tot cu saltele.

– O, era vorba de niște femei ! Atunci, se explică totul.

Dorea ca replica ei să fie considerată o glumă, dar atitudinea lui David o deconcertă.

– Știu că pare de-a dreptul ciudat pentru generația ta, dar pe vremea în care mi-am făcut eu educația, persoanele de sex feminin se puteau bizui pe cele de sex masculin pentru a putea rezolva anumite crize. Ce stupid din parte mea că am uitat să le întreb pe femeile acelea dacă au fost eliberate. Deși, din câte am putut să-mi dau seama, nici singura membră a uniunii nu și-a oferit serviciile.

– Îmi pare rău, spuse Jane, luată prin surprindere.

Chiar în clipa aceea, ieșiră din cort cele trei "domnișoare". Erau femei trecute bine de cincizeci de ani. Jane nu avu nevoie decât să arunce o privire scurtă înspre ele pentru a-și da seama că erau fie educatoare, fie profesoare.

David se îndepărtă de Jane, ducându-se spre ele.

– Bună dimineată ! zise el.

La micul dejun hotărâră că, de vreme ce nu prea existau șanse să se lumineze cerul, își vor petrece dimineata pe malul lacului Thun, iar după-amiaza la Interlaken.

Era sâmbătă, iar Mary dorea să facă provizii pentru weekend și să le cumpere câte un cadou doamnelor Tharston și Forncett, respectiv menajera și dădaca lui John.

– Mă întreb cum anume au reușit elvețienii să obțină soiul ăsta fabulos de mușcată, zise Mary în timp ce treceau prin fața unei cabane a cărei fațadă aproape că era îngropată în flori.

– Cred că secretul e urina vacilor, spuse David.

Asemenea majorității cabanelor pe care le văzuseră, și aceasta avea ceva scris în formă curbată pe zidul de deasupra etajului întâi.

– Ce scrie acolo, unchiule David? întrebă Emma.

Acesta privi cu atenție cuvintele câteva momente. Literele erau scrise în stil gotic, așa încât nu puteau fi ușor decriptate.

– Scrie: "Numai vremelnic stăm aici, pentru că adevărata noastră casă este veșnicia. "

– Ești deștept ! Îl luă de mână și-l privi drept în ochi.

– Știu, zise el, făcând-o să chicotească.

Privindu-i, Jane fu puțin invidioasă pe Emma, deoarece orice făcea, reușea întotdeauna să-i intre în grații. Tot nu reușea să înțeleagă de ce-i răspunsese atât de repezit la gluma pe care o făcuse mai devreme. Nu-i stătea în fire să aibă asemenea răbufniri temperamentale. Singura explicație pe care o găsi se referea la Chloe. Pesemne că aceasta fusese mai puțin cooperantă decât lăsase să se înțeleagă comportamentul ei de la masă.

Nu peste mult timp, dădură peste o altă cabană, care avea o legendă și mai elaborată scrisă deasupra streașinii.

Această casă a fost construită de Benedict Kirchner.

Nimic nu s-a schimbat din vremi străvechi

Când o casă e înălțată, o alta cade.

Un singur lucru e veșnic :

Domnul și Cuvântul Lui.

La Spiez, pe malul lacului, dădură peste un fermecător castel mic, al cărui corp principal data din Evul Mediu, și cărui i se mai adăugaseră alte ziduri de-a lungul secolelor. Grădina din spatele castelului era plină de flori. Mușcate roșii erau așezate în ghivece și prinse de-a lungul balustradei. Din locul acela, se puteau vedea foarte bine orașul și portul în care navele acostau. Dacă vremea ar fi fost frumoasă, probabil ar fi zărit în fundal și munții, se gândi Jane care rămăsese să aibă grijă de Thomas în timp ce ceilalți intrară în castel.

Auzi pași apropiindu-se și întoarse capul. Îl văzu pe David, însă acesta nu se apropie de ea, ci își continuă plimbarea. Crezuse că intrase în castel.

La ora două după-amiază, după ce mâncară, iar ei se pregăteau să plece la Interlaken, începu să plouă. Cum nici după o oră ploaia nu se opri, iar Mary își cumpărase suficiente provizii, hotărâră să amâne cumpărarea altor alimente pentru zile mai însorite.

Întorcându-se la Lauterbrunnen, trecură pe lângă o procesiune maritală formată din trăsurile trase de niște cai împodobiți cu pene albe. Dar mireasa nu putea fi zărită, deoarece era ascunsă în spatele unei perdele cum sunt acelea ale unui cărucior de copil.

Mașina familiei Brundall nu fusese de mult parcată în tabără, ceea ce o făcu pe Mary să spună :

– Mă întreb unde au mai fost azi.

– Habar n-am, zise David pe un ton absent.

Dar Jane își spuse în sinea ei că acesta știa foarte bine unde fuseseră.

A doua zi dimineată, ploua în continuare când Jane stătea la intrare și se uita la un cuplu tânăr care se adăpostea sub aceeași umbrelă în timp ce se îndrepta spre dușuri.

Jane era amuzată și ușor mișcată de imaginea pe care o ofereau aceștia. David se apropie de ea și o întrebă :

– Oare oftatul acesta nu-ți slăbește hotărârea de a evita căsătoria? zise el arătând spre cei doi amorezi care nu părea deloc deranjați de ploaie.

Erau primele vorbe pe care i le adresa de ieri dimineată.

– Nu sunt hotărâtă s-o evit, îi răspunse ea.

– Ci numai s-o amâni până vei găsi pe cineva care să corespundă pretențiilor tale, nu ?

Fără a mai aștepta vreun răspuns din partea ei, intră în cort, deoarece înălțimea nu prea-i permitea să se simtă în largul lui în acel loc.

Pe la miezul zilei, ploaia încetă, dar cerul rămase înnorat. După ce luară masa de prânz, copiii se duseră să se joace cu cei de-o seamă cu ei. Numai John nu avea astâmpăr. Voia neapărat să meargă la Wengen, stațiune de sporturi de iarnă aflată pe partea estică a văii. Întrucât nu reușise să-l convingă nici pe unchiul său, nici pe mama sa, încercă s-o convingă pe Jane, luând-o cu binișorul.

– Crezi că te poți târî până acolo pe o asemenea vreme ? o întrebă Mary când, după unele ezitări, Jane fu de acord să-l însoțească pe John. Nu prea o să aveți ce să vedeți, dat fiind că stă să plouă din nou.

Jane nu era prea entuziasmată, deoarece escaladarea de vineri lăsase urme asupra ei. Dar Wengen nu era mai sus decât Murren, și se gândi că poate în felul acesta va scăpa de durerea pe care o resimțea în corp. Iar dincolo de asta, o plimbare cu John va fi mult mai relaxantă decât o după-amiază petrecută în compania unchiului acestuia.

La puțin timp după ora două, cei doi o luară pe o potecă aflată în spatele taberei. Acesta îi duse spre o cale ferată. Pe măsură ce se apropiau, un tren își croia drum, venind dinspre Lauterbrunnen.

Se opriă să-l privească, iar după aceea își continuă drumul. Trecură de vreo două cabane și ajunseră într-o pădure care părea mai degrabă posomorâtă și prin mijlocul căreia trecea un râu.

În clipa aceea, John privi în urma lui și spuse pe un ton vădit încântat :

– Uite-l pe unchiul David. Cred că s-a răzgândit.

Jane întoarse și ea capul și făcu ochii mari, neputând să-și ascundă surprinderea. Se gândise că acesta avea alte planuri pentru acea după-amiază, de vreme ce își petrecuse dimineața ajutându-le pe cele trei femei din cortul alăturat să-și amelioreze condițiile în care stăteau.

– Vă deranjează dacă vin și eu cu voi ? întrebă el când îi ajunse din urmă.

– Ești binevenit, spuse Jane pe un ton politicos.

Drumul care ducea la Wengen era mai larg și mai puțin abrupt decât cel care ducea la Murren, dar tot greu de urcat era.

Ajunseră la o răscruce. Jane și David hotărâră s-o ia spre biserică, iar John spuse că va ajunge la gară de unul singur și că se vor întâlni în sat.

– Bine, ne întâlnim la biserică, zise unchiul lui.

– Crezi că se va descurca ? întrebă Jane, în timp ce băiatul se îndepărta de ei.

– Are zece ani, nu doi. Ce crezi că i s-ar putea întâmpla? Sau îți displace profund să te plimbi doar cu mine?

– Ce idee ciudată! spuse ea încetișor.

– Nu mai ciudată decât multe din ideile tale.

Cărarea era din ce în ce mai abruptă, iar Jane mergea într-un ritm destul de rapid. David o prinse de mână și spuse :

– Mai încet ! Mergi prea repede.

– Îmi pare rău. Am uitat. Cred că e mai bine s-o iei tu înainte.

Nu era suficient spațiu care să le permită să meargă unul lângă altul. Probabil că dacă ar fi fost, i-ar fi dat imediat drumul la mână, se gândi ea cu regret.

Mai jos de biserică, dădură din nou peste calea ferată. Pe Jane o dureau deja genunchii foarte rău. Așa încât, fu cum nu se poate mai bucuroasă când se așează pe o bancă în fața bisericii. Fu de acord cu David când acesta își exprimă regretul că nu pot vedea vârful Murren, dar privirea îi fu imediat captată de priveliștea cabanelor și a copaciilor unduindu-se în vânt.

– Se pare că John are nevoie de ceva vreme ca să ajungă aici, zise Jane după vreo zece minute.

– Cred că-și pierde timpul pe undeva prin sat. Ce-ar fi să mergem după el ?

– Dar i-am dat întâlnire aici. S-ar putea să nu-l mai găsim dacă nu stăm aici.

– Wengen nu are decât o stradă principală, o liniști David. Nu avem cum să nu dăm peste el.

Dar străbătură întreaga stradă fără să dea de John.

– La naiba! Unde s-o fi dus? exclamă David.

Mă întreb dacă n-o fi intrat în clădirea aia mare. Pare că acolo se desfășoară un meci de hochei pe gheață. Așteaptă-mă aici ! Mă duc să văd dacă e acolo.

– Cred c-ar fi mai bine să ne întoarcem la biserică, unde i-am dat întâlnire, spuse Jane când se întoarse tot singur. O, bietul John! Ce i s-o fi întâmplat?

– Într-adevăr, "bietul John"! Îi arăt eu când dau ochii cu el, i-o tăie David. Ești obosită. Du-te în restaurantul acela și comandă-ți un ceai. Am să-l găsesc pe răsfățatul ăsta mic.

– Nu, prefer să vin cu tine.

Se întoarseră la biserică, dar nici urmă de John. Se duseră din nou la gară, dar nici acolo nu avură mai mult noroc.

– Unde ar putea fi ? întrebă Jane pe un ton vădit îngrijorat. Am avut o presimțire că se va întâmpla ceva când ne-am despărțit de el.

– Ascultă ! Cred că ești foarte obosită. Du-te în cafeneaua aia să mănânci ceva și să te odihnești puțin. Nu cred că trebuie să ne certăm pentru pacostea asta mică, spuse David, exasperat.

– Sigur. Iar când o să-l găsești, o să-ți pierzi cumpătul și o să-l lovești, spuse ea pe un ton trist. Cred că-i e deja destul de greu. Nu crezi că e speriat că nu poate da de noi?

– Sper ca așa să stea lucrurile, îi replică David. Să-i fie învățare de minte. Nu suntem la Zurich sau la Berna. N-are unde să fugă. Îl las să găsească singur drumul de întoarcere. Un băiat de zece ani nu e un bebeluș.

– O, Doamne ! Cum poți gândi așa ? Zece ani nu e o vârstă foarte mare, iar noi nu ne aflăm într-un sat englezesc unde te poți adresa oamenilor fără probleme... și-i poți întreba dacă ne-au văzut.

Oboseala și neliniștea o făcu să-i tremure vocea, iar privirea să i se înceteșeze.

Întorcându-și privirea întrucât o podidită lacrimile, zări o față mică și îmbujorată grăbindu-se să ajungă la ei.

Ușurarea pe care o resimți în clipa aceea făcu loc îngrijorării. Nu știa cum va reacționa David. Își întoarse ochii spre el și-l imploră :

– Te rog... nu-ți pierde cumpătul. Nu-l lovi !

El se uita la copil în clipa în care ea rosti aceste cuvinte. Își întoarse încet privirea spre el, cu fălcile încheștate.

– Știu că n-ai avut niciodată o părere prea bună despre caracterul meu. N-am crezut însă că mă consideri un bătaș.

Se răsuci pe călăie și se îndreptă spre gară.

Capitolul 9

– Unde se duce unchiul David ? o întrebă John când ajunse lângă ea.

– Păi... habar n-am... dar cred că se va întoarce într-un minut. Ce s-a întâmplat ? Am fost îngrijorați.

Explicațiile pe care i le dădu John fură confuze, întrucât acesta mai avea puțin și izbucnea în lacrimi.

– N-are importanță, îl întrerupse Jane. O să ne explici mai târziu. Important e că ne-ai găsit până la urmă.

Îl luă de mână și se îndreptară spre un magazin, prefăcându-se că se uită la obiectele expuse în vitrină, pentru a-i o feri lui John câteva momente de răgaz ca să-și revină.

Simpatia ei era prea mult pentru el. Se așteptase la o atitudine dușmănoasă, dar în schimb ea îl trata cu afecțiune. Lucrul acesta era prea mult pentru el. Fața i se strâmbă, iar lacrimile începură să-i siroiască pe obraji.

– O, John ! suspină Jane.

Își puse o mână în jurul lui și încercă să găsească o batistă folosindu-se de cealaltă. Îi dădură și ei lacrimile.

Se aflau în același loc în clipa în care David reapăru.

– Există un tren care pleacă spre Lauterbrunnen peste douăzeci de minute. Avem suficient timp pentru a bea un ceai la Bernerhof.

Jane, care era ferm convinsă în sufletul ei că nu se va mai întoarce, se simți ușurată văzându-l.

– David, îmi pare rău..., începu ea.

– Uită de asta, spuse el scurt.

În pofida vorbelor sale, expresia feței sale trăda răceala.

Începuse să burnițeze, iar mesele de pe veranda cafenelei Bernerhof erau goale.

Înăuntru, se aflau câteva persoane care jucau cărți. Restul intraseră numai pentru că vremea se stricase. David dădu comanda chelnerului, fără să se consulte cu Jane și cu John.

– Cred c-ar trebui să-ți scoți hanoracul, zise el nepotului său.

John îi urmă imediat sfatul, după care începu să le explice cum de lipsise mai bine de o oră. După ce se despărțise de ei la răscruce, urcase până la ceea ce el credea a fi satul, dar nu văzuse nici o biserică.

Nu putuse obține nici o informație de la santinelele care stăteau la un turn de control, deoarece uitase cum se spune în germană " biserică ". Se hotărîse să se întoarcă la prima răscruce și s-o ia pe cărarea spre care se îndreptaseră unchiul lui și cu Jane.

– Îți amintești acum cum se spune în germană la " biserică " ? îl întreabă unchiul lui pe un ton ironic.

– Da. Kirche. Îmi pare foarte rău, unchiule David.

– Jane a fost cea care și-a făcut griji în privința ta, veni replica promptă a lui David.

În timp ce spunea aceste cuvinte, se ridică de la masă și se duse să-și ia niște ziare așezate pe o măsuță situată într-un colț.

– Nu te deranjează dacă mă uit și eu prin ziare, pentru a vedea care sunt ultimele noutăți, nu ? i se adresă el pe un ton politicos lui Jane când se întoarse la masă.

– Bineînțeles că nu.

– De unde știai că poți găsi ziare aici ? îl întreabă John.

– Pentru că așa se obișnuiește în locuri de genul ăsta.

Spunând acestea, se afundă în lectura unui ziar până în clipa în care li se aduse comada : cafea pentru Jane, coca cola pentru John, bere pentru David și prăjituri de mai multe feluri. La sfârșit, venea un pahar cu un lichid de culoarea ambrei lângă ceașca de cafea.

– Ce e asta ? îl întreabă Jane pe David.

– Coniac. Poate n-o să-ți placă, dar te va face să te simți mai bine.

Sorbi câteva înghițituri din bere, după care se afundă din nou în lectura ziarului.

Jane dădu imediat coniacul pe gât, ca și cum ar fi fost un medicament. Se simți cuprinsă de căldură. Dar singurul lucru care ar fi putut s-o facă să se simtă cu adevărat bine, ar fi fost ca David să înceteze de a se mai purta politicos, dar distant cu ea.

În drum spre gară, David se opri puțin pentru a se uita într-o vitrină, iar John prinse momentul și zise în șoaptă :

– E supărat pe mine, nu-i așa ? Crezi c-o să-i spună lui mami ?

– Nu e supărat pe tine, John, spuse ea fără să se gândească prea mult.

– Vrei să spui că e supărat pe tine? Din ce cauză? întreabă băiatul.

Jane se comportă ca și cum n-ar fi auzit întrebarea lui, iar peste câteva momente David veni lângă ei.

În timp ce așteptau trenul, Jane îl privi cu coada ochiului pe David și se întreabă ce anume spusese încât acesta să se comporte astfel cu ea.

Când ajunseră în tabără, Mary vorbea cu un cuplu de americani.

Mai târziu, când se duseră la dușuri și așteptau ca Emma și Francesca să iasă, Mary spuse :

– Am auzit că au fost unele probleme în această după-amiază. John crede că, în timp ce el a lipsit, tu și David ați avut o ceartă cu privire la ceva anume.

– N-a fost o ceartă.

Sub impulsul momentului, îi spuse lui Mary totul.

– A fost o adevărată prostie din partea mea să spun așa ceva. Evident că nu l-ar fi lovit pe John. Dar eram obosită și supărată...

– Nu cred că de-asta s-a supărat, spuse Mary gânditoare. Probabil că l-ar fi pocnit pe John, dacă n-ai fi fost acolo să-l oprești. Peter nu e un om violent, dar îi mai pocnește din când în când pe copii. Cred că preferă mai degrabă să primească o palmă decât să fie cicăliți de mine. Poate că ceea ce l-a deranjat a fost...

Se opri brusc în clipa în care cele două fete ieșiră de la duș.

– Du-te tu, Jane. Vreau să fiu sigură că se șterg bine, pentru că nu vreau să le prindă răceala.

Dând drumul la duș și lăsând apa să-i curgă șiroaie pe corp, Jane se întreabă ce vruse Mary să spună. Când ieși de la baie, aceasta părea a fi uitat complet de discuția avută mai devreme.

A doua zi dimineată, ceața nu se risipise, însă după ce luară micul dejun cerul era limpede. Mary le sugera că ar fi bine să meargă la cascadele Trummelbach, pe lângă care trecuseră de fiecare dată când se îndreptau spre Stechelberg.

După vizitarea acesteia, luară prânzul mai devreme, după care hotărâră să meargă la Interlaken. Abia când ajunseră pe Hohe Weg reușiră să vadă piscul muntelui Jungfrau.

– Ce înseamnă "jungfrau", unchiule David ? întrebă Edward.

– Înseamnă o fată necăsătorită, o fecioară, îi răspunse el.

Jane, care stătea lângă el, își aminti discuția pe care o avuseseră la Muzeul Mijloacelor de Transport și de ultimele cuvinte pe care i le adresase. Îl privi cu coada ochiului. Chiar în clipa aceea, David își întoarse fața spre ea. Ochii li se întâlneau. Fața lui nu exprima nimic, dar ar fi putut să jure că același gând îi venise și lui în minte

Ca și Lucerna, Interlaken era plin de ceasornicari și bijutieri, dar existau și multe magazine în care se vindeau sculpturi din lemn. Mary cumpără o casetă pentru depozitarea corzilor de strâns părul, pentru a o face cadou doamnei Fornsett.

– Multe din obiectele astea sunt vulgare și de proastă calitate, dar unele dintre ele sunt într-adevăr drăguțe.

Jane îngăimă ceva prin care voia să-și exprime acordul. Nici una din sculpturile de lemn de acolo nu se comparau cu statueta pe care i-o dăruise David. Poate că acum își regreta gestul.

Într-unul din momentele în care nu se afla decât cu Mary, își luă inima-n dinți și o întrebă :

– Mary, ce-ai vrut să spui aseară la dușuri? Știi... despre adevăratul motiv pentru care David s-a supărat ? adăugă ea când o văzu pe Mary privind-o nedumerită.

– Nu-mi mai amintesc, zise Mary pe un ton ezitant. Memoria mea îmi joacă tot mai des feste. Cred că e din cauza vârstei, adăugă ea râzând ușor.

Jane își mușcă buza. Era sigură că Mary își amintea perfect ceea ce voia să spună, dar considera că e mai bine să tacă.

– Dar oricare va fi fost cauza, sunt sigură că a dat totul uitării, continuă Mary. David n-a fost niciodată genul de persoană care să țină supărare.

Nici când era mic. Era mai degrabă un copil temperat.

Tocmai se pregăteau să se îndrepte spre un magazin de mâncare când o femeie care trecea pe acolo se opri și exclamă :

– Mary... Mary Carleton, nu-i așa ? Cele două femei se priviră pentru câteva clipe, după care Mary exclamă :

– Fanny Docking !

– Acum, sunt Fanny Bedingfield. Dar îți amintești întotdeauna de prietenii din școală după numele de atunci. Nu știu cum te numești tu acum.

– Wroxham. Dar Fanny, ultima dată când am participat la o revedere, auzisem că ești în America. Cum se face că îți petreci vacanța în Elveția? A devenit cumva soțul tău milionar?

Fanny zâmbi. Era însărcinată în luna a șaptea.

– N-am avut un asemenea noroc. Nu suntem în vacanță, ci locuim aici.

Spunând acestea, îi aruncă o privire lui Jane, după care adăugă :

– Să nu-mi spui că e fiica ta. Căci fata mea cea mare are doisprezece ani, iar tu nu cred că te-ai căsătorit cu mult înaintea mea

– Nu, Jane are grijă de copii pe perioada vacanței. Ceilalți – copiii și fratele meu – sunt pe undeva prin magazin, îi explică Mary. Stăm într-o tabără la Lauterbrunnen.

– După ce terminați de făcut cumpărăturile, vă invit pe la mine. Copiii mei se vor bucura foarte mult să-i cunoască pe ai tăi. Soțul meu e plecat undeva în munți, iar viața fără tatăl lor li se pare mai searbădă.

– Mie-mi spui ! exclamă Mary.

Îi explică de ce soțul ei nu era prezent.

După ce cumpărură tot ce aveau nevoie și i-i prezentă pe David și pe copii, porniră la drum.

Fanny se afla în fața lor, conducând un Mercedes.

– Probabil că soțul ei nu e milionar, dar își poate permite să-i cumpere o asemenea mașină, remarcă Mary. Fanny este una din cele mai bune prietene pe care le-am avut în liceu. Dar e foarte leneșă când vine vorba să scrie o scrisoare. De aceea, n-am reușit să ținem legătura. Cred că nu ne-am mai văzut de cincisprezece ani.

Spre marea ei încântare, casa era făcută din lemn de pin.

– O să vedem acum cum arată pe dinăuntru, zise Mary în timp ce parcau mașina în fața casei.

La auzul motorului mașinii, copiii se grăbiră să coboare. Fanny îi prezentă pe Daniel, Marcus și Jacob.

După aceea, le spuse celor opt copii să se ducă la joacă și să nu vină să-i deranjeze pe cei mari.

– Fii liniștită! Nu se vor certa, o liniști Fanny pe Jane când aceasta își exprimă dorința de a-i însoți.

În timp ce-i conducea spre balcon, le spuse că nu era casa lor, ci că o închiriaseră pentru un an.

– Asta numai în cazul în care Jake nu se hotărăște să se stabilească în Elveția. Pe moment, ne place tuturor aici.

– Cu ce se ocupă soțul dumneavoastră, doamnă Bedingfield ? o întreabă David.

– Spune-mi Fanny. Jake face filme de televiziune. Nu e angajatul unei televiziuni anume. Face filme independente, pe care le vinde apoi marilor companii. David, cum soțul meu nu e prezent, vrei să ne servești cu ceva de băut ? Stătură o bună bucată de vreme de vorbă, după care Fanny zise dintr-o dată :

– Mi-a venit o idee ! Ce-ar fi să rămâneți peste noapte la mine ? Avem trei camere libere. E loc pentru toată lumea. Te rog, Mary, spune da.

– Bine, așa să fie.

– Bravo! Mă duc să-i spun lui Edith să facă mai multă mâncare. Nu-ți face griji! Nu se va supăra, pentru că e obișnuită cu oaspeții-surpriză. David, dacă vrei, îți arăt unde e telefonul.

– Dacă nu te deranjează, aș vrea să-ți propun altceva. Întrucât tu și Mary aveți multe să vă spuneți, iar în zonă e un restaurant la care mi-aș dori foarte mult să merg, ce-ar fi să invit o fată care-mi place să iasă cu mine? Evident, numai dacă îmi acceptă invitația.

– Ar fi tare ciudat să n-o facă, zise Fanny. Cum de n-am aflat decât acum că ai un frate mai mare, Mary ? Unde era pe vremea când eram adolescente ? Lui Jane îi era deja imposibil să mai asculte discuția acestora. Auzi ca prin ceață cum David întreabă dacă și de unde poate închiria o mașină, întrucât camioneta nu e tocmai potrivită unei asemenea situații.

– Nu e nevoie să închiriezi o mașină. Ți-o dau pe a mea. E ideală pentru o asemenea situație.

– Nu cred că te referi la Mercedes, nu-i așa? întrebă Mary. O, Fanny! Dacă face vreun accident?

– Ba cred că mașina e mai în siguranță cu el decât cu mine.

Fanny scotoci prin geantă și scoase cheile.

Înainte de a le lua, David spuse:

– Mulțumesc, dar cred că mai întâi trebuie să aflu ce zice fata, nu crezi ? Se întoarse spre Jane și i se adresă :

– Vrei să iei cina cu mine la Brienz, Jane ?

– Eu ? îngăimă ea.

– Cine altcineva ?

Jane trase adânc aer în piept și spuse :

– Mi-ar plăcea foarte mult.

– În cazul ăsta, va trebui să faci o baie fierbinte, se grăbi Fanny să spună. Peste zece minute, în baie, Jane se întreba dacă nu cumva

visează. Era ferm convinsă că David voia să ia cina cu Chloe, iar după aceea s-o ducă la cazinou.

Nu știa de ce o invitasă pe ea la cină, dar ce mai conta ?

Se rugase să i se mai ofere o altă șansă pentru a îndrepta situația și iată că aceasta îi era oferită.

A doua zi era întâi septembrie, iar nu peste mult timp va trebui să se întoarcă la muncă. În seara aceea, nu voia să se gândească la nimic. Pur și simplu, dorea să petreacă niște clipe plăcute în compania unui bărbat pe care orice fată și l-ar fi dorit alături.

– Ți-am călcat costumul, zise Mary în timp ce Jane se pieptăna.

– Ce frumos din partea ta ! Mulțumesc foarte mult.

– Nu-i așa că e ciudat? Eu și Fanny nu ne-am mai văzut de un car de ani, iar acum ne-am întâlnit absolut întâmplător. Viața e plină de neprevăzut. Dacă am fi întârziat câteva minute, nu ne-am fi întâlnit.

– Da, așa e, o aprobă Jane. E ciudat.

Se întreba în sine ea dacă Mary fusese uimită de invitația pe care i-o făcuse fratele ei. Poate că, date fiind circumstanțele, nici nu avusese timp să se gândească la așa ceva.

Când se urcă în mașină, i se păru bizar că nu mai era cățărată undeva sus, ci stătea în față, chiar lângă șofer. La fel, interiorul mașinii o frapă, întrucât nu era obișnuită cu un asemenea lux.

– Ai mai condus o astfel de mașină până acum ? îl întreabă pe David.

– Da, o dată sau de două ori. Merșeră o bună bucată din drum, fără ca vreunul dintre ei să deschidă gura.

– Poate o să ne întoarcem aici să dansăm, zise David arătând spre unul din hoteluri. Cred că putem să stăm până târziu în oraș, deoarece Mary și prietena ei au multe să-și spună.

– Da, mă bucur nespun că i s-a întâmplat ceva frumos lui Mary.

– De ce ai fost atât de surprinsă când te-am invitat în seara asta în oraș ?

– Credeam că doreai s-o inviți pe Chloe Brundall.

Pentru câteva momente, David nu spuse nimic.

– Nu prea ai spirit de observație, din câte văd. Sunt două obstacole de netrecut care stau în calea unei relații între mine și Chloe.

– O, da ? Care anume ? întrebă ea, uluită.

– Mie îmi place usturoiul, iar ei îi plac țigările. Nu glumesc deloc. Cei cărora le place usturoiul sunt incompatibili cu cei care-l urăsc. Asta indiferent de alte puncte pe care le au în comun. La fel stau lucrurile cu fumătorii și nefumătorii. Mă surprinde că nu ți-ai dat seama singură de asta.

Jane nu spuse nimic.

Restaurantul la care David făcuse rezervare era mic, liniștit și, se gândi ea, foarte scump.

Mâncară păstrăv cu lămâie și ficat de vițel cu șuncă în vin, iar la sfârșit un sufleu de vanilie. Era pentru prima dată când Jane mânca așa ceva și se bucura din plin de asta.

Abia când ajunseră la cafea, își dădu seama cu câtă măiestrie evitase David să aducă în discuție subiecte care s-ar fi putut dovedi tensionate. N-ar fi putut petrece momente mai relaxante decât acestea nici dacă ar fi fost doctorul Wroxham de cealaltă parte a mesei.

– Din câte văd, Mary nu mai trebuie să-ți reamintească să ai grijă de mâini, spuse David dintr-o dată, luându-i una din mâini între ale sale. O atinse ușor cu degetele de încheietura mâinii.

– Ai pus la inimă avertismentul meu ?

– Mai știi ? se mărgini ea să spună, râzând ușor.

Neslăbind-o din ochi, îi luă mâna și o duse la buze.

– Nu știi dacă tehnica mea e cea mai bună, dar asta e.

Îi așează mâna din nou pe masă, fără însă să-i dea drumul.

Jane găsi că avea o tehnică fără greș. Oare aceasta era procedura standard ? S-o lași pe o fată să creadă că se află în fața unui prieten, a unui camarad, iar apoi, fără a o avertiza, să te comporți așa cum se comportă un bărbat cu o femeie, adică dând cea mai clară dovadă de masculinitate. Jane deveni pe deplin conștientă de faptul că, dacă-și dorea, bărbatul acesta putea s-o înlănțuie prin atingerea lui. De aceea, se grăbi să spună :

– Dimpotrivă, cred că te descurci foarte bine. Dacă mi-ai fi explicat de la bun început adevăratul motiv al prezenței mele aici, lucrurile ar fi stat și mai bine. David ridică din sprânceană.

– Adevăratul motiv?

– Faptul că îmi place usturoiul.

– Unul dintre motive. Mai sunt și altele, pe care nu le-am pomenit. Își puse degetele pe încheietura mâinii ei.

– Îți crește pulsul. Înainte ca ea să poată spune ceva, el adăugă:

– Stăm prea aproape unul de altul, aici. Ce-ai zice de o plimbare sub clar de lună?

Îi făcu semn cu mâna chelnerului pentru a-i aduce nota de plată.

Când se întoarse cu restul, chelnerul aduse și un urs de Berna în miniatură.

– Un suvenir pentru doamna, spuse el în engleză. Majoritatea ursuleților care se vând în magazine sunt făcuți aici, la Brienzi.

Când ieșiră afară, David spuse :

– Hai să căutăm un loc de unde să putem privi liniștiți la lună.

Nu știu unde anume o duce, dar în clipa în care o ajută să coboare din mașină, i se părea că visează.

– Am împrumutat asta de la Fanny, zise el în timp ce-i pune pe umeri un șal. Cred că nu ne-am mai simțit atât de bine împreună din seara când ne-am plimbat și am ajuns în turnul acela.

– Așa e, zise ea.

– În seara aceea, erai ferm convinsă că n-am să te sărut. Cred că în seara asta nu mai ești la fel de convinsă, dar și mai puțin reticentă în privința acestei "frivolități", cum ai numit-o tu însăși.

– Episodul acela s-a întâmplat cu mult timp în urmă. Uneori, mi se pare că au trecut secole de atunci.

– Se pare că nu mai ești la fel de militantă ca acum câteva săptămâni, remarcă el pe un ton amuzat.

– Poate că asta se datorează faptului că ești mai puțin reacționar, insinuă ea. David râse încetișor. Îl simți cum îi atinge părul cu mâinile. Făcu lucrul acesta într-un mod atât de delicat, încât nici nu-și dădu seama că i-l desfăcuse.

În clipa aceea, auzi cum niște mașini gonesc în direcția în care se aflau ei. Nu peste mult timp, acestea se opriră undeva prin preajma lor, cu farurile aprinse încât aproape că îi orbeau.

David se duse la ei și le vorbi pe un ton care semăna mai degrabă cu cel al unei persoane care dă un ordin.

O față chicoti, iar un tânăr spuse ceva care semăna cu o scuză.

Când se întoarse la ea, spuse pe un ton cald :

– Vor da o petrecere în miez de noapte. Cred că sunt studenți. Ne-au invitat și pe noi. Vrei să rămânem?

– Cred că nu prea avem multe în comun cu ei, îi răspunse ea.

Se întoarseră la Interlaken și se opriră în clubul de noapte al unuia din hotelurile din oraș. La douăsprezece și jumătate ajunseră în sfârșit la Fanny acasă. Luminile erau încă aprinse.

În timp ce David scotea cheile din contact, Jane spuse :

– A fost o seară minunată, David. Iar cina a fost delicioasă. Îți mulțumesc foarte mult pentru aceste ceasuri petrecute împreună.

– Plăcerea a fost de partea mea.

– O! exclamă ea.

Nu părea că se grăbește să plece, cum nici ea nu era prea dornică să facă asta. Poate faptul că nu se mișca însemna că își dorește să fie sărutată.

– Chestia aia cu care aveai strâns părul e la mine. Uite-o !

Ea o luă și-și prinse din nou părul în coadă.

Ar fi fost atât de simplu s-o prindă de umeri și, cu mâna stângă, să-i întoarcă fața spre el. În schimb, deschise ușa și se dădu jos din mașină, după care o ajută și pe ea să coboare.

Lui Jane nu-i venea să creadă că, după tot ce se întâmplase în seara aceea, nu o va săruta măcar în semn de noapte bună.

– Bună ! zise Mary în timp ce venea să-i întâmpine. V-ați simțit bine? Fanny s-a dus să se culce, zise ea fără a aștepta vreun răspuns din partea lor. Eu n-am făcut-o încă pentru că trebuia să-i scriu o scrisoare lui Peter.

– Vrei să bei o cafea? o întreabă David.

– Nu, mulțumesc. Noapte bună și încă o dată mulțumiri pentru clipele minunate petrecute împreună.

Năucită și dezamăgită, Jane se îndreptă spre mica încăpere care-i servea drept dormitor.

În noaptea aceea, Jane adormi foarte târziu. Întinsă în pat, retrăi fiecare moment din seara aceea. Era sigură că voise s-o sărute Dar în ce moment se răzgândise ? Și de ce ?

Capitolul 10

A doua zi, petrecură dimineața împreună cu familia lui Fanny, iar după-amiază plecară.

În timp ce se îndepărtau, Mary spuse :

– Măine seară pe vremea asta, o să fim pe mare. Deși mi-a plăcut foarte mult această vacanță, de-abia aștept să mă întorc acasă. Trei săptămâni au fost o perioadă mult prea mare pentru mine să stau departe de Peter. Dar tu, Jane? Te bucuri sau regreti că vacanța se sfârșește ?

Lui Jane îi era foarte greu să răspundă la o asemenea întrebare. Cum ea ezita să răspundă, Mary continuă :

– Cred că sentimentele care te încearcă sunt amestecate, nu-i așa? Ca și mie, ți-a plăcut. Dar pe cât de mult îmi doresc eu să-mi revăd soțul, pe atât de mult îți dorești tu să-i spui la revedere fratelui meu. Am dreptate ? Jane o privi uimită.

– Ce te face să crezi asta?

– Înainte de a pleca în vacanță, mi-ai spus că nu-ți place de el. Evident, n-au fost acestea cuvintele tale, dar presupun că la asta te-ai referit, nu ?

Copiii, care se opriseră să se uite în vitrina unui magazin de jucării, veniră repede la cele două femei, strigând. Prezența lor o salvă pe Jane de la a mai da un răspuns la o întrebare atât de pătrunzătoare.

A doua zi dimineață, discută despre felul în care vor petrece prima parte a zilei. Emma dorea să viziteze Muzeul Gemeente pentru a vedea o casă cu păpuși despre care le vorbise Willem Hoogveld în ziua în care merseseră pe Sustenpass.

La auzul numelui acestuia, David spuse :

– A, da ! Iubitul lui Jane. Uitasem de el.

La fel și Jane. Scurta ei relație cu tânărul olandez părea a se fi întâmplat cu foarte mult timp în urmă.

Ca și cum i-ar fi citit gândurile, David spuse:

– L-ai uitat și tu, Jane? Să fi dispărut din mintea ta momentele petrecute în seara aceea la Lucerna ? Ești sigură ?

Tonul vocii sale era atât de mușcător, încât lucrul acesta fu remarcat până și de copii. Făcură ochii mari văzându-i zâmbetul ironic. Însă faptul că Jane se înroși la față îi zăpăci de-a binelea.

– Tu ce zici, John ? Ai vreo sugestie de făcut despre unde am putea merge ? Întrebă Mary, ca și cum n-ar fi auzit nimic din ceea ce se spusese.

Acesta le spuse că unul din colegii lui de la școală, care fusese cu un an în urmă în Olanda, îi vorbise despre un muzeu specializat în instrumente de tortură. După părerea lui, era mult mai interesant să vizitezi un asemenea muzeu decât unul de păpuși. Cei doi gemeni spuseră că-și doreau să petreacă ziua pe plaja de la Scheveningen. Până la urmă, Mary hotărî că soluția cea mai potrivită era să meargă cu tramvaiul în piața centrală din Haga.

– Vrei să vii cu noi, David ? Întrebă ea. Sau piața nu te atrage ?

– O să vin, zise el.

La celălalt capăt al mesei, în timp ce întindea ciocolată pe o felie de pâine cu unt pentru Thomas, Jane găsi răgazul necesar de a se gândi. Cu cât se va produce despărțirea de David mai repede, cu atât va fi mai bine. Știa prea bine lucrul acesta. Însă inima ei spera altceva. Aștepta parcă să se întâmple ceva, iar David să nu mai fie atât de rece, de distant.

Când se dădură jos din tramvai și pășiră în piață, fură izbiți de mirosul pătrunzător de citrice. Pe fiecare tarabă, se aflau lămâi, portocale și grepfrut desfăcute, pentru a se vedea cât de suculente sunt. Copiii, care crezuseră că se vor plictisi, descoperiră o mulțime de lucruri care-i încântară.

Se opriră în fața unei teighele unde se vindea cafea, iar David se duse și luă pentru fiecare câte un pahar.

– Aveți grijă să nu vă ardeți la degete, le avertiză el.

" M-am ars deja ", se gândi Jane cu tristețe.

După ce părăsiră piața, se îndreptară spre centrul orașului, pentru a face un tur al magazinelor. După o oră, copiii se plictisiseră deja. În timp ce luau masa într-un restaurant, David se oferă să-i ducă la grădina zoologică.

– E o idee minunată. Ne întâlnim la patru și jumătate în fața cabanei din lemn, zise Mary.

Când terminară masa și se despărțiră, Mary îi spuse că dorește să meargă la coafor. Îi propuse s-o însoțească, dar Jane refuză.

– Dacă nu te deranjează, aș vrea să rămân singură. Am să mă plimb puțin.

Din fericire, primul salon de coafură în care intrară fu pe placul lui Mary, așa încât hotărî să se oprească aici.

– Ne întâlnim aici sau în locul deja stabilit ? întrebă Jane.

– Unde am stabilit. Nu știu cât o să dureze. N-o să te rătăcești, nu-i așa?

– Nu, stai liniștită. Știu de unde să iau tramvaiul.

După ce se despărți de Mary, rătăci pe străzi vreo două ore, simțindu-se foarte nenorocită. Peste tot parcă vedea numai cupluri de tineri fericiți, ținându-se de mână.

Se duse apoi și bău o cafea. Uitându-se la ceas, văzu că era mai târziu decât își închipuisese. Se ridică și plecă.

Peste cinci minute, în timp ce se gândea la David, dădu să treacă strada. Se uită la stânga, dar nu și la dreapta. Auzi un strigăt de avertizare și se simți izbită de o mașină. Simți o greutate în moalele capului, iar toată lumea se năruí. Se afundă în întuneric.

Când se trezi și fu întrebată dacă-și mai amintește ceva din primele douăzeci și patru de ore care urmară accidentului, Jane spuse că avea impresia că se găsea într-o cameră cufundată în întuneric și în care se mai aprindea din când în când televizorul, care majoritatea timpului era stins. Pentru prima dată când reuși să vadă ceva, o voce foarte blândă îi spuse:

– Ai avut un accident, iar acum ești în spital. Nu-ți face griji. Avem grijă de tine. Te vei face bine.

Apoi, imaginea și vocea se estompară și tăcerea deveni din nou stăpână. Când redeschise ochii, vedea mai limpede și reuși să lege câteva cuvinte.

– Unde sunt? Îngăimă ea.

Îi spuseră că se află într-un spital din Haga, în Olanda. Că o cheamă Jane Winfarthing și că fusese lovită de o mașină. Îi mai spuseră să se odihnească și să nu-și facă griji dacă nu-și amintește de accident. Memoria îi va reveni în cele din urmă.

În ziua următoare, când asistenta veni s-o vadă, Jane o întreabă:

– Eram singură când m-a lovit mașina? Nu era nimeni cu mine?

– Nu era nimeni cu tine. Dar sunt convinsă că familia sau prietenii te vor căuta. De obicei, când dispare cineva, cei apropiați vin imediat la spital. Vei vedea cât de curând fețe cunoscute. Nu plânge!

Jane trase adânc aer în piept și se mărgini să zâmbească. Însă după plecarea asistentei o podidiră lacrimile. Chiar dacă nu-și amintea detalii, știa că e singură și că poate ceilalți pleaseră. Din cauza accidentului, era cineva pe care nu-l va mai vedea... cineva important... cineva care... După mult timp petrecut în beznă, se trezi. Cineva îi prinse mâna stângă pentru a-i lua pulsul. Apoi, la un moment dat auzi o voce șoptind:

– Jane ?

Deschise ochii și văzu un bărbat înalt, măsliniu la față și cu părul negru. Urmărea câteva momente de bucurie deoarece , chiar dacă nu recunosc numele persoanei care stătea lângă ea, știa că e persoana cea mai importantă din viața ei.

Oftând mulțumită, adormi din nou.

Când se trezi, avea mintea limpede, iar memoria îi revenise.

– Așadar, te simți mai bine, zise asistenta venind spre ea.

– Într-adevăr, mă simt mult mai bine. Dar nu știu de cât timp sunt aici. De ieri ?

– Nu. De două zile. Accidentul a avut loc marți, iar astăzi e joi. În prima zi n-ai fost conștientă, iar în a doua mai mult ai dormit.

– Mi s-a părut că am zărit pe cineva... un englez pe nume David Carleton. Sau a fost numai în mintea mea? Întrebă Jane.

– Nu, n-ai visat. Domnul Carleton a fost aici, iar în curând va veni din nou. Dar cum a petrecut foarte multe ore la spital, iar tu ai dormit mai mereu, probabil că acum e foarte obosit. Va dormi câteva ore și se va întoarce. Stă la un hotel din apropiere.

Mai târziu, când a venit medicul s-o consulte, acesta i-a spus că David își făcuse apariția la spital la două ore după accident. Sora lui și copiii se întorseseră în Anglia, așa cum fusese plănuțit. David intenționa să rămână până ce ea se va face bine.

– Și când se va întâmpla asta, doctore ? întrebă ea neliniștită.

– N-am de unde să știu. Ai avut multe răni, așa încât ai nevoie de ceva timp ca să te refaci. Domnul Carleton mi-a spus că nu aveți nici un motiv urgent pentru care să vă întoarceți repede în Anglia.

Pe la prânz, asistenta intră și-i spuse că domnul Carleton dorea s-o vadă. Peste câteva clipe, David păși în încăperei.

– Bună , Jane. Am auzit că te simți mai bine. Ți-am adus câteva lucruri de care ai nevoie.

După ce le așeză în dulăpior, trase un scaun și se așeză la căpătâiul ei.

– Arăți mult mai bine acum. Să știi că am fost îngrijorat, zise el pe un ton glumeț.

– Știu, îmi pare foarte rău. Biata Mary ! Cred că s-a speriat foarte tare când a văzut că nu apar la întâlnire. O adevărată pacoste!

– Nu te mai învinovăți atâta ! spuse David pe un ton calm. Am reușit s-o conving pe Mary că e mai bine să plece acasă și să mă lase pe mine să am grijă de tine. Iar în privința cheltuielilor pentru spitalizare, poți să fii liniștită. Mary nu e atât de nesăbuită să plece la drum fără asigurare medicală pentru toată lumea.

– Se pare că te-ai gândit la toate, spuse Mary cu recunoștință. Nici nu știu cum să-ți mulțumesc.

– Stând liniștită, îi replică David cu fermitate.

Cred că te mai doare capul, dar dacă vrei să citești ceva, ți-am adus niște cărți.

Înainte ca Jane să spună ceva, David se grăbi să adauge:

– Mi s-a spus să nu stau mai mult de zece minute, dar am să revin mai târziu.

Pe la ora cinci după-amaiză, când era cufundată în lectura cărții pe care i-o adusese David, asistenta intră în cameră și-i spuse că are un vizitator. Însă nu era vorba de David. Altcineva își făcu apariția, cu un buchet de flori.

– Willem ! exclamă Jane, uimită. Ce cauți aici ?

– Aș fi venit mai de mult, dar nu mi s-a dat voie. Biata Jane ! Ce ghinion să-ți termini vacanța în felul acesta ! spuse el pe un ton plin de compătimire.

– Dar cum ai aflat că sunt aici ? A luat David legătura cu tine?

– Nu. Am citit într-un ziar. O englezoiacă rănită chiar înainte de a se imbarca pentru a se întoarce în țară e un bun subiect pentru presă.

– Cred că ai dreptate. E foarte drăguț din partea ta că ai venit să mă vezi. Iar florile sunt minunate. Mulțumesc, Willem.

În timp ce mirosea florile, se auzi o altă bătaie în ușă. De data aceasta, cel care intră fu David.

– Bună seara, domnule Carleton. Tocmai îi spuneam lui Jane că numele ei a apărut în ziar.

– Bună seara, zise el pe un ton care nu trăda câtuși de puțin surpriza. Cum te mai simți, Jane ? zise el întorcându-se spre Jane.

– În afară de cele câteva răni pe care le-am căpatat, mă simt din ce în ce mai bine. Măine o să mă ridic din pat.

– Hm... o să vedem ce spun și doctorii. Mie nu mi se pare că ești tocmai în măsură să faci un asemenea pas.

– Mama mi-a spus că, dacă vrei, poți să vii să stai la noi cât dorești după ce vei ieși din spital. O să fim foarte bucuroși să avem grijă de tine.

– E foarte frumos din partea ta, dar...

– Nu va fi nevoie de așa ceva, i-o tăie scurt David. Am reușit s-o anunțăm pe mama ta.

– Da? Minunat.

Jane simțea prezența lui Willem ca pe o povară. Probabil că David simți lucrul acesta, deoarece se grăbi să spună:

– Cred că trebuie să ne retragem, Hoogveld. Jane pare obosită. Spunând acestea, aproape că-l dădu afară pe Willem din cameră.

A doua zi dimineață, când David veni s-o vadă, Jane stătea într-un scaun cu roțile la fereastră și răsfoia niște reviste.

– Văd că ai slăbit, remarcă el. Ai mâncat ceva în dimineața asta?

– Da, un ou fiert și niște pâine.

Apoi, nemaiputându-se abține, spuse :

– David, oamenii de pe aici cred că suntem logodiți !

– Te deranjează asta?

– Păi...

– Aș vrea să te căsătorești cu mine, dar mă tem că n-ai aceleași sentimente pentru mine ca acelea pe care le nutresc eu pentru tine. Uneori, cred că mă iubești, iar alteori că mă detești. Probabil că nici tu nu mai știi.

– Da, așa e. Pentru prima dată, pe chipul lui se putea citi ce se petrecea în sufletul lui. Asta o făcu să spună imediat :

– Desigur că te iubesc. Cum ar putea fi altfel ?

– Știi și eu? Dar dacă lucrurile stau așa, de ce-ai avut nevoie de atâta timp pentru a le exprima ?

– Pentru că mi se părea imposibil să mă iubești și nu voiam să fiu doar un nume pe lista cuceririlor tale.

– Ce anume te-a făcut să crezi că sunt un crai ? E o imagine complet nefondată. Evident că orice bărbat de vârsta mea a avut

câteva relații. Dar de-aici și până la reputația pe care ai crezut c-o am e cale lungă. Pur și simplu, uneori e greu să găsești persoana potrivită.

– Crezi că eu sunt persoana potrivită pentru tine ? Parcă visez, murmură ea copleșită de fericire.

– Dorești să ne căsătorim imediat ? o întreabă el.

– Ard de nerăbdare.

– Aș vrea eu să fie cu puțință, dar nu e. Nu pot rupe contractul pe care-l am, iar tu trebuie să te concentrezi asupra școlii. Așa încât, vom amâna nunta până vei absolvi universitatea.

– Dar, David... e vorba de un an!

– Știu. Dar ar fi și mai greu să stăm despărțiți un an de zile după ce ne-am întors din luna de miere.

– Cred că ai dreptate.

– Bineînțeles că am dreptate. De altfel, nu cred c-o să fim despărțiți tot anul. Cred că-mi pot lua câteva săptămâni libere de Crăciun.

În seara aceea, când se duse la culcare, Jane se gândi la Belinda și la concepțiile ei despre cum să cucerești un bărbat. Timpurile se mai schimbaseră, se gândi Jane aproape adormită.

Sfârșit